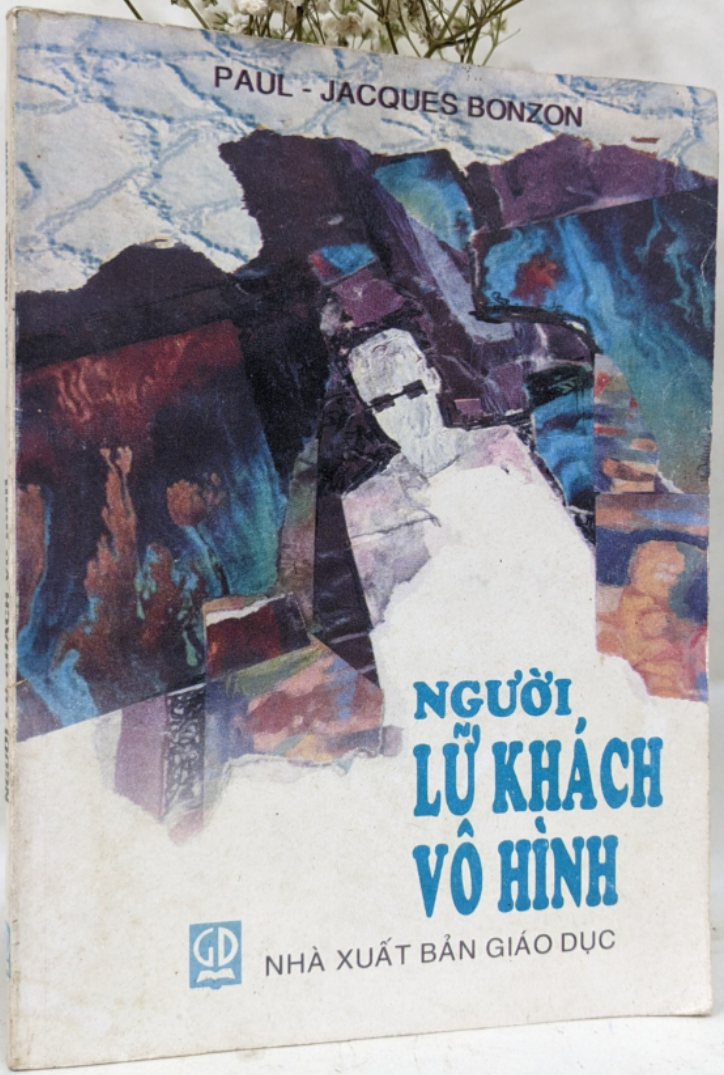
PAUL - JACQUES BONZON
NGƯỜI
LỮ KHÁCH
VÔ HÌNH
NHÀ XUẤT BẢN GIÁO DỤC

Người Lữ Khách Vô Hình

Paul Jacques Bonzon & Ngô Chanh (dịch)

Từ khóa:Viên Tưởng, Âu Mỹ, Pháp, Hoa Quân Tử

Mục Lục

Lời dẫn

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Phần Kết

Chịu trách nhiệm xuất bản
Giám đốc
PHẠM VĂN AN
Tổng biên tập
NGUYỄN NHƯ Ý
Biên tập nội dung
TRẦN QUỐC HẢI
Biên tập mĩ thuật:
NGUYỄN THƯ YÊN
Minh họa
UYÊN HUY
Biên tập kĩ thuật
QUỐC HƯNG
Trình bày bìa
UYÊN HUY
Sửa bản in
ĐÚC VIÊN
NGƯỜI LỮ KHÁCH VÔ HÌNH
In 1000 bản, khổ 14,3 X 20,3cm.
In và đóng xén tại Nhà in Thanh Niên
62 Trần Huy Liệu Q Phú Nhuận.
Số in : 1613/98, sốxuất bản : 233/69-98.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 10 năm 1998.

PAUL - JACQUES BONZON

NGƯỜI LỮ KHÁCH VÔ HÌNH

Dịch giả : Ngô Chanh

Thực hiện ebook: HOA QUÂN TỬ

NHÀ XUẤT BẢN GIÁO DỤC 1998

LỜI DẪN

"Ôi ! Giá mình trở thành người vô hình ! Biết bao chú bé, cô bé từng mơ như vậy. Đối với cậu học sinh Trung học Sylvain, ước mơ ấy đã thành hiện thực: theo yêu cầu của Sylvain, nhà bác học Pierrefitte đã biến toàn thân chú bé thành trong suốt. Nhưng trớ trêu thay, một tai nạn bất ngờ đã đưa nhà bác học Pierrefitte sang thế giới bên kia cùng với bí mật công thức chất hóa giải trạng thái vô hình cho Sylvain.

Trong trạng thái vô hình, Sylvain đã phải trải qua biết bao biến cố li kì, khi thì thật nực cười, khi thì rùng rợn thảm thương …. Người đọc cũng như bị cuốn theo mạch diễn biến của cốt truyện. Như thể người vô hình là có thật…

Nhà xuất bản Giáo dục xin trân trọng giới thiệu tác phẩm khoa học viễn tưởng của nhà văn Pháp Paul- Jacques BONZON: "Người lữ khách vô hình"" qua bản dịch của dịch giả NGÔ CHANH.

Rất mong sự lưu ý đóng góp ý kiến của các em học sinh và quý vị độc giả.

Nhà xuất bản Giáo dục !

CHƯƠNG I
ĐIỀU BÍ MẬT CỦA NHÀ BÁC HỌC PIERREFITTE

Vừa đi học về, Sylvain vứt cặp vào góc phòng ăn, cầm tờ báo và chăm chú đọc. Trên trang nhất, một dòng tít lớn :

Phải chăng nhà hóa học Pierrefitte đã thực hiện được ý tưởng siêu phàm của nhà văn H.G.Wells: người vô hình.

Tiếp theo là một bài viết khá dài nhưng chung chung, muốn tỏ ra là một tin giật gân, nhưng lại chẳng đưa ra một chi tiết cụ thể nào.

"Chắc có gì hấp dẫn lắm, phải không em ?" vừa ngồi vào bàn ăn, Jacqueline vừa hỏi em trai.

- Ồ, thật tuyệt vời ! Này…

Sylvain đưa tờ báo cho chị, vừa chỉ dòng tít lớn.

Jacqueline hóm hỉnh cười nói:

- Ôi Sylvain tội nghiệp. Thật khó mà thay đổi nếp suy nghĩ của em. Em vẫn cả tin quá đấy ! Đó chỉ là một mánh của báo chí nhằm nâng cao số lượng in mà thôi. Chị cam đoan những tờ báo khác cũng đưa tin như vậy !

- Đối với chị, Jacqueline ạ, thì thật đơn giản: cái mới là cái không tồn tại. Chị cứ như Thánh Thomas vậy, cứ phải sờ tận tay thì chị mới tin !

- Đúng đấy ! Mẹ cũng giống con… Phải không mẹ ?

Bà Rambaud đi vào, mang theo món khai vị, gật đầu nói: "Thôi, đừng vặc nhau nữa, các con ạ ! Thay vì cãi lí với nhau, các con ăn đi. Bụng rỗng thì hay nói bậy lắm, các con ạ !"

Jacqueline cầm đĩa của Sylvain, gắp cho em hai con cá mòi. Im lặng không được lâu Sylvain lại lên tiếng :

- Thế những phát kiến khác của Pierrefitte, chị không tin ư ? Thí dụ, sự phân hủy nhị kì phốt-pho, mà lâu nay người ta vẫn cho là một đơn chất, không phải là ảo tưởng chứ ?

- Ờ, chị…, em biết mà, các nhà bác học …

- Phải quá rồi mà ! Chị có tin ông Pierrefitte đâu ! Với chị, một nhà bác học phải là một người phi thường, một hiện tượng, một cái gì đó không giống ai. Phải, chị không tin ở những phát minh của Pierrefitte, lẽ đơn giản là vì ông ta ở cùng phố với mình, trong một căn nhà bình thường này. Chị cho là chuyện khác thường khi một nhà bác học mà mặc áo sờn vai, đi giày đánh xi nham nhở, đúng không ? Em công nhận là Pierrefitte không có vẻ gì của một người hào hoa phong nhã cả !

Bà Rambaud cắt ngang :

- Về chuyện này, ông Pierreifitte của con đúng là một con người ngộ nghĩnh. Chỉ nhìn ông ta đi ngoài đường cũng biết, đầu cúi, mũi chúi xuống đất. Mới hôm kia đây chớ lâu la gì, mẹ đi chợ về, bị ông ta húc phải, thiếu chút nữa thì ngã lăn ra hè, đã vậy mà chẳng xin lỗi gì hết !

- Chưa hết, Jacqueline tiếp. Con nghĩ là các nhà bác học thì luôn cấm cung trong phòng thí nghiệm, ấy thế mà ông này, người ta luôn luôn gặp ông ta ngoài dường.

Sylvain khẳng khái:

- Nếu đọc báo thường xuyên chị sẽ biết rằng, chị thường gặp ông Pierrefitte ngoài đường, là vì ông ta có hai phòng thí nghiệm, một cái ở đây, một cái ở ngoại thành để thực hiện những thí nghiệm nguy hiểm.

Jacqueline mỉm cười : “Phải, ông ta làm những thí nghiệm nguy hiểm, chắc cả bom nguyên tử nữa. Và không ai ngạc nhiên nếu một ngày nào đó, ông ta cho cả khu phố này nổ tung.”

Bà Rambaud mang thêm thức ăn trở lại phòng ăn, làm tạm ngưng cuộc tranh cãi. Nhưng cho đến cuối bữa ăn, Sylvain chỉ nghĩ đến bài báo. Cơ thể người trở nên không thấy được ! Một phát minh kỳ diệu ! Trở nên không thể nắm bắt được, có được năng lực vô tận để thoát khỏi sự kiểm soát của thế giới để hành động theo ý muốn !

Ăn xong , Sylvain lên phòng để tìm lại cuốn tiểu thuyết của H.G. Wells mà hai năm trước đây nó đã say mê đọc. Nó lục tìm trên các giá sách, ngăn tủ mà vô vọng ! Chắc nó đã cho bạn nào đó mượn rồi mà bạn lại quên không trả.

Thất vọng, nó chạy xuống bếp; ở đó, chị Jacqueline đang giúp mẹ rửa bát đĩa. Chị nói:

” Sylvain này, có lẽ cụ Pierrefitte của em đã làm em quên rằng chiều nay chúng ta không phải lên lớp rồi chắc. Đi xem phim với chị đi. Ở rạp FAMILIA, người ta chiếu phim phiêu lưu mạo hiểm Hai con báo. Régine, bạn chị xem rồi, nó bảo là hay lắm.

- Em không dám theo sở thích của Régine đâu ! Nếu chị thích đi thì đưa em rửa bát đĩa giúp chị.

Đồng hồ điểm hai tiếng hai chị em ra đi. Tháng giêng, trời Paris đầy mây, nặng nề. Một ngọn gió se lạnh thổi dọc theo các ngõ phố làm cho người qua đường nhăn mặt. Hai chị em rảo bước. Mặc dù thường ngày, chuyện lớn, chuyện nhỏ gì hai chị em cũng cãi vã với nhau được, nhưng chúng rất hợp nhau. Hai chị em sàn sàn tuổi nhau: Jacqueline mười sáu tuổi, Sylvain mười lăm. Ba năm trước cha chúng nó mất đi làm gia đình gieo neo, túng bấn hơn và hai chị em lại càng thương nhau hơn. Bà Rambaud đã có những cố gắng phi thường để cho hai chị em được tiếp tục đi học. Tất cả tình thương, bà Rambaud dồn cả cho hai chị em và chúng đã không phụ lòng người mẹ.

Đi đến một ngã tư đường, Sylvain không thể không ngước mắt lên nhìn một trong các căn nhà phía góc phố. Jacqueline hiểu và tủm tỉm cười.

- Thế nào, chuyện đó vẫn ám ảnh em à. Em thấy đấy, chị không hề ác ý đâu, chị mong rằng một ngày nào đó, em sẽ có dịp tiếp xúc với ông Pierrefitte, nói chuyện với ông ta.., nhưng chị báo trước là em sẽ thất vọng.

- Tại sao vậy ?

- Vì người vô hình đã và sẽ không bao giờ tồn tại, cái người vô hình nếu có ấy đi trên Đại lộ Champs-Élysées mà không ai nhìn thấy, vào nhà mình, thậm chí, rút cả ví của mình, mình cũng chẳng hay. Chuyện ấy, Sylvain ạ, chị không bao giờ tin đâu. Có điên mới tin như thế. Em chắc cũng như chị thôi …

- Em công nhận đó là một chuyện điên đầu, kỳ quặc, nhưng em vẫn tin …

Hai chị em đến rạp chiếu bóng, đi luôn qua tiền sảnh mà không chú ý đến những tấm áp-phích quảng cáo. Buổi chiếu bắt đầu bằng một phim tài liệu về đánh cá ở vùng sâu đáy biển làm Sylvain rất thích thú. Còn phim chính, một phim phiêu lưu thì thẳng thắn mà nói đã làm cho Sylvain chán ngấy. Đã từ lâu, nó không còn thích những cảnh săn đuổi, đánh đấm, những cuộc phục kích mà người hùng luôn luôn chiến thắng. Mới mười lăm tuổi mà nó đã bắt đầu triết lý cuộc đời và đối với nó, cuộc đời chắc chắn là cái gì khác những thứ người ta tưởng tượng ra này.

Giờ giải lao, Sylvain nói với Jacqueline :

- Chị Jacqueline ạ, những loại phim như thế này em không còn thích nữa. Nó giả tạo làm sao ấy. Còn chị, cũng như những người con gái khác, các chị thiên về khía cạnh tình cảm … còn em, em thích những gì có thật, sự thật khoa học.

Buổi chiếu phim chấm dứt, hai chị em ra về, bên ngoài trời vừa tối. Hai chị em đi cạnh nhau, vừa đi vừa nói chuyện. Khi chúng

đi qua cửa xuống tàu điện ngầm, thì Sylvain bỗng bước tránh sang một bên và cúi xuống nhặt một vật gì đó lên.

- Vứt cái thứ bẩn thỉu đó đi ! Jacqueline nói.

Sylvain không nghe, nó đến gần một tủ kính, đưa ra xem vật nhặt được.

- Ném nó đi ! Jacqueline nói tiếp. Cô thấy đó là một quyển sổ tay, giống như thứ mà các bà nội trợ thường dùng để ghi chép các chi tiêu lặt vặt, mua bán hằng ngày.

- Một phút thôi, chị Jacqueline. Chị cứ đi trước đi, em sẽ theo kịp chị ngay.

Jacqueline do dự. Những lúc đi chơi với em trai, cô không muốn về nhà một mình. Nhưng tối hôm đó, cô cảm thấy hơi sốt, có lẽ bị cúm rồi, cả triệu dân Paris đang bị dịch cúm mà ! Jacqueline đi thêm một quãng rồi quay lại, cuối cùng, cô quyết định đi về luôn.

Trong lúc đó, mấy ngón tay run rẩy vì lạnh, Sylvain tiếp tục săm soi vật nó vừa nhặt được. Cuốn sổ tay chi chít những ghi chép kỳ lạ, những dãy dài những con số, những công thức, những phương trình. Thoạt đầu, nó nghĩ đó là sổ tay của một sinh viên nào đó. Nhưng không phải ! Ở những trang cuối, những sơ đồ dụng cụ, máy móc thí nghiệm không khỏi làm nó thắc mắc; nó như bị cuốn hút vào cuốn sổ. Bỗng ở trang bìa cuối màu xanh lá cây, nó đọc thấy : " 57, Phố Laura-Ancin, gác hai, bên phải".

Máu trong người nó rộn lên ! 57, phố Laura-Ancin, đó chính là nhà của ông Pierrefitte. Thế là đã rõ. Cuốn sổ tay là của nhà bác học và chú bé đang cầm trong tay những ghi chép, công thức của các thí nghiệm bí mật của nhà bác học, biết đâu trong đó có cả những bí mật về người vô hình !

Nó đút mạnh quyển sổ tay quý báu vào túi quần và hối hả đi tiếp. Đến trước nhà số 57, nó phân vân nhìn ngôi nhà rất lâu: một ngôi nhà như mọi ngôi nhà khác, không kiểu cách, không chạm trổ. Ở gác hai có hai cửa sổ có rèm che, để lọt ánh sáng ra ngoài. Có đúng là nhà bác học Pierrefitte ở đây không ?

Nó do dự. Ở nhà, chắc mọi người đang chờ vì chị Jacqueline đã về đến nhà rồi.! Nhưng nhà bác học, ngao ngán vì mất cuốn sổ tay chắc là đang tìm kiếm khắp nơi… Hơn nữa, thôi đúng rồi, đây là dịp may hiếm có để tiếp xúc thật gần với nhà bác học, và nói chuyện với ông. Chính là lúc này hay không bao giờ hết ! Thật là đúng lúc, vì nhà bác học đang có mặt ở nhà.

Ồ, mẹ cũng biết là mình không còn trẻ con nữa. Mẹ sẽ chờ thêm chừng mươi phút nữa …"

Sylvain đi vào hành lang. Người gác cổng không có mặt. Nó không chần chờ. Ngôi nhà không có thang máy. Nó leo lên tới gác hai, thở hổn hển vừa vì hồi hộp, vừa vì leo cầu thang. Ở gác hai có ba cửa ra vào. Cánh cửa bên phải không có ghi gì hết. Sylvain nhìn

một hồi trước khi bấm chuông. Cuối cùng, nó lấy hết can đảm ấn vào nút chuông. Phút chờ đợi như dài vô tận. Hình như không có ai ở bên trong. Nó vừa định bấm chuông lần nữa thì một bà cụ già, rất già nhẹ nhàng ra mở hé cửa. Bà cụ lầm tưởng Sylvain là nhân viên thương mại nào đó nên hỏi :

- Anh cần gì ?

Nhưng bất ngờ bà nhận ra cuốn sổ trong tay Sylvain.

- A ! cuốn sổ, anh chờ cho một chút nhé !

Cánh cửa được đóng lại. Sylvain nghe ở bên trong tiếng chốt cửa và tiếng dép lẹt xẹt bước nhanh. Nhiều phút trôi qua … Cuối cùng, cửa lại mở, một người đàn ông xuất hiện. Sylvain nhận ra ngay đó là ai. Người đàn ông bé nhỏ với chòm râu thưa, đôi mắt nấp sau cặp kính dày cộm, chắc chắn là kính cận, ánh lên cái nhìn tinh anh, sắc sảo.

Sylvain nói :

- Cháu nhặt được cuốn sổ này ở cửa xuống đường tàu điện ngầm. Cháu thấy trên bìa sổ có ghi địa chỉ, cháu xin mang lại trả.

- À, tốt, nhà bác học nói. Suốt hai tiếng đồng hồ rồi, ta đã tìm kiếm khắp nơi. Chà, làm thế nào để cám ơn cháu đây nhỉ ?

Pierrefitte đưa tay lên túi áo, có lẽ để lấy một tờ giấy bạc.

Sylvain phản đối:

- Ồ, không, xin đừng nói đến tiền bạc. Được làm việc có ích cho ông là cháu hạnh phúc lắm rồi, thưa ông Pierrefitte.

Nghe nói đến tên mình, nhà bác học thoáng chút ngạc nhiên và nhíu mày:

- Tên ta ? Cháu biết tên ta à ? Ta có ghi tên trên sổ đâu !”

Sylvain hơi lúng túng :

- Là vì hằng ngày cháu hay gặp ông trên đường. Cháu ở cùng phố với ông, nhà cháu ở cuối phố. Và cháu cũng biết hết những phát kiến của ông …

Ví tiền vẫn trên tay, sau cặp mắt kính dày cộm, ông Pierrefitte săm soi nhìn chú bé cao lênh khênh đang có vẻ rất cảm động và hình như đang chờ đợi một điều gì đó …

Trong niềm hứng khởi, Sylvain nói tiếp :

- Ôi, thưa ông, được nhìn ông thật gần, lại được nói chuyện với ông, cháu cảm thấy thật hạnh phúc. Thưa ông, đối với cháu, những gì ông đã làm thật là tuyệt diệu …

Nhà bác học thoáng cười, đầu gật gật.

- Cháu đã theo dõi tất cả những phát kiến của ông trên các báo …

Nhà bác học nhíu mày, khó chịu.

- Ôi, anh bạn nhỏ ơi, báo chí ấy à, đó là những kẻ ba hoa có khả năng tưởng tượng ra mọi chuyện, ngay cả khi họ chẳng biết gì. Phải khóa mõm họ lại.

Cụt hứng, Sylvain vội xin lỗi và đinh ninh rằng ông sẽ đóng sập cửa trước mũi cậu. Nhưng sau phút khó chịu, ông lại ngắm nhìn chú bé và nói:

- Vào nhà đi, cháu !

Sylvain tự hỏi phải chăng mình đã nghe lầm. Tuy nhiên, nó lưỡng lự chốc lát như thể sắp bước vào một nơi đầy bí ẩn. Có thể nào mà một nhà bác học như ông Pierreifitte, ngày đêm miệt mài nghiên cứu lại mất thì giờ với một chú bé như nó ?

- Ồ, thưa ông, Sylvain nói, cháu không dám quấy rầy ông.

Ông lại gật gật đầu :

- Quả thế ! Một giờ là một giờ, một phút là một phút, nhưng cháu vừa giúp ta, hơn thế, cháu ạ, cháu là một chú bé dễ có cảm tình. Cháu làm ta nhớ lại lúc ta còn là một chú bé mười lăm tuổi như cháu, tràn đầy nhiệt tình và tính tò mò ham học hỏi… Còn bọn nhà báo, chúng tò mò kiểu khác…

Vừa nói, ông Pierrefitte vừa chậm rãi đưa Sylvain đi dọc theo một hành lang. Ông đưa nó vào một phòng ăn nhỏ, một phòng ăn hoàn toàn bình thường như của bất cứ một người dân Paris tầm thường nào mà chắc chắn nếu có mặt ở đây Jacqueline sẽ tủm tỉm cười.

- Thật vậy, ông Pierrefitte tiếp, ta thường ít có dịp nói chuyện với các chú bé trạc tuổi cháu và dịp này làm ta thích thú. Thế là cháu đã nhặt được cuốn sổ tay của ta ở cửa xuống tàu điện ngầm à ? Có lẽ ta đã làm rơi lúc rút khăn tay. Cho đến tận ngày hôm qua, ta là người duy nhất ở Parỉs chưa cúm, nhưng giờ thì bị rồi.

Nhà bác học có vẻ mệt mỏi và thỉnh thoảng phải dừng lại để ho.

- Thế những nghiên cứu của ta cuốn hút cháu lắm hả ?…

- Rất nhiều ạ, nhất là thí nghiệm mới nhất mà báo chí nói đến: người vô hình.

- Ôi, báo chí chẳng biết gì sất, cháu ạ. Hay ít ra là họ chưa biết gì. Và những gì họ kể chỉ là do họ chế ra mà thôi. Lũ nhà báo là loài đáng ghét. Chính chúng biến ta thành con gấu cục cằn.

Sylvain không biết trả lời sao. Thế là các nhà báo đã nói dối sao, người vô hình không tồn tại ư ? Im lặng đến khó chịu… Đang ngồi trong ghế bành, bỗng nhiên nhà bác học bỗng vụt đứng lên. Sylvain nghĩ là đã đến lúc phải rút lui.

Ông Pierrefitte nói:

- Cháu nghe này. Không biết cháu có hiểu những điều ta sắp nói không; ta thích nghiên cứu khoa học tất nhiên chỉ vì khoa học thôi nhưng ta không xa lạ với khía cạnh nhân bản của sự vật. Ta rất có cảm tình với cháu và tin tưởng cháu, tin ở sự kín đáo của cháu. Ta cảm nhận điều đó trên gương mặt cháu, có đúng vậy không nào ?

- Thưa ông đúng. Cháu thán phục ông lắm lắm !

- Thế thì phải nói rằng Thượng đế đã khiến cháu đến gõ cửa nhà ta tối nay…

Ông ngừng giây lát, hình như còn do dự, rồi đột nhiên nói tiếp :

- Thế này này, cháu ạ ! Người vô hình, hay đúng hơn con người trong suốt đã được hoàn tất một cách hoàn hảo rồi. Tuy nhiên, trước khi công bố kết quả, ta chỉ muốn dự đoán những hậu quả của nó, ta muốn nói những hậu quả về mặt tâm lý ấy; nói rõ hơn là ta muốn biết những phản ứng khi hiện tượng này gây ra, ở đây muốn nói đến hiện tượng người vô hình. Cho đến hôm nay, ta chỉ mới làm thí nghiệm trên có một người, trên bản thân ta thôi. Vì cháu đã có mặt ở đây, và cháu hứa với ta sẽ kín đáo, ta muốn thử nghiệm lại một lần nữa để theo dõi những phản ứng của cháu. Điều đó có làm cháu sợ không ?

- Ồ, thưa ông, ngược lại ấy chứ. Ôi, cháu sẽ là người đầu tiên được thấy quá trình thực hiện người vô hình !

- Ta báo trước để cháu biết là tác động mạnh hơn cháu tưởng đấy.

- Cháu xin bảo đảm, cháu không sợ đâu !

- Thế thì hãy theo ta … Nhưng ta nhắc lại, ta tin tưởng cháu, không hở một lời về những gì cháu sẽ được thấy…, ít ra là trong một thời gian nữa.

- Cháu xin hứa.

Nhà bác học rời phòng ăn và mở khóa cửa. Bây giờ hai người đã ở trong một phòng đầy những dụng cụ, máy móc, chai lọ, đèn cồn.. tất cả được đặt trên hai cái bàn dài. Nhà bác học chỉ cho Sylvain ngồi lên một cái két.

Ông tiếp tục:

- Quá trình làm cho con người trở nên vô hình chắc chắn sẽ gây những ấn tượng mạnh, ngay cả lúc đã được dự báo.

Ông đi đến gần tủ đứng, thao tác với đống chai, lọ, ống tiêm. Ông xác định liều lượng rót thuốc vào ống nghiệm, đưa ra trước ngọn đèn màu đỏ cam để kiểm tra độ trong suốt vừa dò theo những điều ghi chú trên những tấm phiếu lấy ra từ một ngăn kéo được khóa kĩ. Ông nói :

- Tất nhiên là hiện thời ta không giải thích cho cháu những gì ta dang làm, trước tiên là vì cháu không hiểu được gì nhiều về những điều đó … ta cho rằng đó không phải là điều mà cháu quan tâm đến.

Sylvain mỉm cười không đáp mà lòng đã rất xúc động. Quá trình chuẩn bị hết sức phức tạp. Nhà bác học lại xác định liều lượng một cách rất tỉ mỉ, đôi khi lại bỏ cả kính để dán mắt vào ống nghiệm. Tuy nhiên, nhiều lúc, ông phải tạm ngưng công việc vì ho. Công việc chuẩn bị có vẻ như vô tận. Cuối cùng, ông đứng thẳng người lên :

- Thế là xong… Cháu sẽ thấy một con người trong suốt trước mặt cháu. Ta nói rõ là trong suốt chứ không phải vô hình như từ dùng của Wells. Ông ta là nhà văn chứ không phải là một nhà hóa học. Cơ thể ta, do những tế bào sống cấu tạo nên, sẽ trở nên trong suốt, chỉ có áo quần là còn trông thấy được.

- Thế còn xương ? Sylvain hỏi.

Nhà bác học mỉm cười:

- À phải, cháu nghĩ đến quang tuyến X … Không, cháu ạ, vấn đề này không liên quan gì đến quang tuyến X, dựa vào sự khác biệt về mật độ khác nhau của vật thể. Ta lưu ý cháu là nếu chất xương có cấu tạo sống khác các bộ phận khác trong cơ thể, thì nó vẫn sống vậy thôi. Những chất bức xạ được tiêm vào cơ thể phát tán về chiều sâu và tác động lên toàn bộ cơ thể. Kể cả những dị vật cũng vậy, ví dụ hòn sỏi cháu nuốt phải chắc chắn cũng sẽ trở nên vô hình trong dạ dày của cháu.

- Còn bên ngoài ? Sylvain hỏi.

- Cháu muốn nói đến áo quần chứ gì ? Thế này, ở bên ngoài, tác dụng của các tia xạ rất yếu, yếu đến nỗi không vượt quá vài phần mười mi-li-mét. Trước mắt cháu ta sẽ tự tiêm vào tĩnh mạch cánh tay này chất lỏng mà ta vừa pha chế. Chừng hai mươi giây sau, toàn thân ta sẽ không còn là một vật thể trông thấy được. Đầu tiên, da thịt sẽ biến mất, rồi đến các cơ quan như tim, thận, rồi đến sụn, và cuối cùng là xương.

Trong khi nói, thỉnh thoảng nhà bác học liếc nhìn Sylvain, nhằm đoán biết tâm trạng chú bé.

- Thật tình, thí nghiệm này không làm cháu sợ chứ ?

- Thưa ông, không. Cháu không nghĩ thế.

Để chứng tỏ rằng trái lại, thí nghiệm này hết sức cuốn hút nó, Sylvain hỏi thêm:

- Thế quá trình biến mất này sẽ kéo dài trong bao lâu ạ ?

- Cho đến lúc ta tự tiêm chất hóa giải, chất này đã được pha chế sẵn sẽ làm mất đi tác dụng của những chất đã tiêm vào trước.

Mỗi lúc mỗi thêm rúng động, nhưng Sylvain cố không để lộ ra, nó hỏi nhà bác học sẽ cảm thấy thế nào ?

- Ta đang chờ câu hỏi ấy của cháu đấy. Cháu muốn hỏi trong khi ấy ta sẽ có cảm giác gì ư ? Không, tuyệt đối không có gì hết. Ta không khó chịu chút nào và không có đến một giây mất làm chủ mọi suy nghĩ của ta. Vì cháu muốn so sánh với quang tuyến X, thì ta cũng thấy không khó chịu hơn khi đi chụp quang tuyến X. Quá trình biến chuyển này không gây một thay đổi nào đối với hệ tuần hoàn, thành phần của máu, không một xáo trộn nào trong đời sống cơ thể.

Mặc dù hết sức cố gắng, Sylvain vẫn thấy mất bình tĩnh. Nó

nghĩ đến chị Jacqueline và lấy làm tiếc là chị không có mặt ở đây. Đứng trước bàn, nhà bác học cẩn thận rút đầy thuốc vào xơ- ranh. Tay ông không run, nhưng một cơn ho buộc ông phải dừng tay trong chốc lát. Cuối cùng phút quyết định đã đến.

- Chú ý này, ta bắt đầu đây …

Ông cầm xơ-ranh, tìm tĩnh mạch ở cánh tay rồi với một động tác dứt khoát ông cắm mũi kim vào tĩnh mạch và bắt đầu tiêm. Sylvain chăm chú theo dõi ngón tay đang nhẹ đẩy pít-tông. Bất ngờ, nó thấy như thịt trên các ngón tay biến dần. Trong vài giây, nó còn nhìn thấy bóng mờ mờ của các đốt ngón tay, rồi cuối cùng không thấy gì nữa, chỉ còn ống xơ-ranh như treo lơ lửng trong không trung. Bấy giờ Sylvain ngước mắt nhìn lên và suýt buột miệng kêu thành tiếng. Áo vét-tông của nhà hóa học lơ lửng giữa không trung như được treo ở một mắc áo vô hình và cặp kính thì như dạo chơi trong không gian. Chú bé thấy lạnh buốt từ đầu tới chân. Nó phải dựa lưng vào vách tường, mắt nó hoa lên.

- Trời đất ! tiếng nói của nhà hóa học vang lên, giọng vẫn hoàn toàn bình thường nhưng Sylvain thấy giọng nói ấy như bị méo đi vậy - Cháu thấy khó chịu trong người à ?

Sylvain trân người, cố gắng mỉm cười. Ồ không, chưa bao giờ nó nghĩ là việc nhìn thấy người trong suốt lại gây cho nó một cảm xúc mạnh đến thế. Nó nói:

- Thưa ông, không có gì đâu ạ.

Như để trấn an chú bé, ông Pierrefitte đùa :

- Cháu mặt tái như gặp ma ấy, mà nào cháu có thấy gì … Này, cháu cầm lấy cái gương này mà soi mặt thử xem !

Mặt mày tái xanh, Sylvain cứ đi giật lùi trước một cái gương soi lơ lửng phía trước một ống tay áo trống rỗng đang lừ lừ tiến tới. Sylvain đưa tay định cầm lấy gương thì lại chạm phải bàn tay vô hình. Cú chạm nhẹ đó làm nó kinh hoàng đến nỗi buông cả gương ra. Nó chực bỏ chạy. Không, nó muốn tỏ ra can đảm. Nhà bác học lại lên tiếng giảng giải:

- Cháu thấy tay và đầu ta hoàn toàn trong suốt. Nếu ta

không bị chứng cúm phải gió này, ta sẽ cởi hết áo, quần ra, và cháu sẽ thấy như vậy thân thể ta hoàn toàn không còn gì nữa.. Thế mà ta vẫn nhìn thấy cháu; ta quan sát những phản ứng của cháu. Đấy, ta thấy bàn tay trái của cháu đang run rẩy và bàn tay phải thì nắm chặt lại, như đang xoay nắm cửa để bỏ chạy tháo thân có phải không ? … Nhưng cơn sốc đã qua rồi ! Đưa tay đây, cháu sẽ cảm nhận rõ hơn là cháu không đứng trước mặt một con ma.

Sylvain làm theo và rùng mình khi chạm phải bàn tay vô hình đang nắm chặt tay nó.

- Đấy, cứ như thế này, ta có thể ở trạng thái này vĩnh viễn; nhưng trò đùa này - ta nghĩ cháu coi phát kiến này như một trò đùa - đã diễn ra đủ rồi. Cháu hãy nhìn cái xơ-ranh này, ta cũng đã chuẩn bị khi nãy, nó sẽ đưa ta trở lại trạng thái bình thường. Hãy theo dõi kỹ quá trình diễn biến nhé.

Sau khi lơ lửng trong không trung, chiếc xơ-ranh dừng lại. Pít-tông dường như tự động đi sâu chầm chậm trong xơ-ranh. Một vài giây đồng hồ nóng lòng chờ đợi của Sylvain trôi qua.Thế rồi xương, thịt của nhà bác học hiện dần từ cõi hư vô.

Sự hồi sinh đầy đủ và hoàn hảo của nhà hóa học đã trấn an Sylvain. Nó thở phào khoan khoái như vừa qua cơn ác mộng. Đúng vậy, phát kiến này thật siêu phàm. Nó không biết làm thế nào cám ơn nhà bác học, người vừa cho nó là người đầu tiên chứng kiến sự kiện hi hữu này.

Một cách thán phục, nó hỏi nhà bác học :

- Như vậy ông có thể làm cho bất cứ ai đều trở nên trong suốt ?

- Thí nghiệm sẽ cũng thành công như vậy. Và nó cũng sẽ thành công đối với tất cả các con vật, trừ động vật máu lạnh, vì nhiệt độ có một vai trò quan trọng trong tác dụng của các yếu tố mà ta truyền vào cơ thể. Trở lại với con người, ta đã khẳng định được rằng bất cứ nhóm máu nào cũng đều không đưa đến hiện tượng chống chỉ định. Chỉ có sự hóa lạnh hoàn toàn, sự hóa lạnh vì cái chết, mới phá hủy được tính trong suốt.

Trong niềm hứng khởi, nhà bác học trao đổi với Sylvain như nói chuyện với một nhà khoa học khác.

- Thật tuyệt vời, tuyệt vời ! Sylvain lắp bắp.

Những xúc cảm ban đầu đã hoàn toàn tan biến và bấy giờ, Sylvain ngập tràn trong niềm hân hoan vô bờ bến: nó là người đầu tiên chứng kiến thành tựu siêu phàm của nhà hóa học. Một ý nghĩ táo bạo xuất hiện trong đầu nó :

- Thưa ông, giả thử, với cơ thể cháu, ông có thể … có thể… ?

- Tất nhiên rồi !

Một thoáng im lặng. Sylvain do dự, nhưng ý nghĩ lúc nãy

lại thôi thúc nó.

- Thưa ông, bởi vì… bởi vì … ông có thể … cháu muốn là … trên cơ thể cháu.

Mặt nhà bác học bỗng sầm lại:

- Không, cháu ạ, không thể trên cơ thể cháu được, ta không thể, ta không có quyền.

- Cháu xin thề là cháu không sợ.

- Không phải thế cháu ạ. Ta phải nghĩ đến trách nhiệm của ta.

- Nhưng ông đã nhiều lần thí nghiệm trên cơ thể ông kia mà.

- Không giống nhau đâu. Đừng nằn nì nữa.. Có thể một ngày nào đó, những sau này kia., trên cơ thể một người chấp nhận và hiểu mình đang làm gì; nhưng không phải với một chú bé ở tuổi cháu được. Bố mẹ cháu sẽ nói gì khi họ biết…

- Cháu tin… Cháu biết là không có gì xảy ra với cháu … và cháu sẽ có thể nói cháu là người đầu tiên … Ôi ! Thưa ông, ông có hiểu là điều đó đối với cháu …

CHƯƠNG II
MẤT TÍCH !

- Chính xác là em con đã nói gì với con lúc hai chị em chia tay ?

- Con nhắc lại cho mẹ nghe nhé. Em con nhặt được một cuốn sổ tay nhỏ trên vỉa hè; nó dừng lại lần giở đọc trước quầy kính có đèn sáng bên đường. Trời rét quá, con vội về nhà ngay. Lẽ ra nó phải về đến nhà sau con ít lâu thôi chứ.

- Mẹ tin con, Jacqueline à, nhưng giờ đã tám giờ rưỡi rồi. Nếu trên đường về, có gặp bạn bè gì thì nó cũng phải về báo cho chúng ta biết chứ !

- Có lẽ trong quyển sổ nó nhặt được có ghi địa chỉ của chủ nhân nên nó muốn đem trả tận nơi.

- Nó có thể gửi qua bưu điện … hay tốt hơn đem tới một đồn cảnh sát, như người ta thường làm thôi.

- Tất nhiên là như thế…, nhưng mẹ cũng biết tính Sylvain nhà ta. Nó thích giúp đỡ người khác. Biết đâu trong sổ có tiền, thế là nó muốn đem ngay đi trả tận tay cho người mất… Mà trong mọi trường hợp, nếu nó bị tai nạn thì chúng ta cũng được báo rồi, nó luôn có trong ví địa chỉ nhà mình và cả số điện thoại của bác bán than láng giềng của chúng ta kia mà.

- Ôi ! Jacqueline, mẹ mong mọi điều con nói đều đúng cả.

Bà Rambaud đưa khăn tay chấm nước mắt. Trong căn bếp, bữa ăn tối đã dọn sẵn từ lâu. Cả hai mẹ con không ai muốn ngồi vào bàn khi chưa có mặt Sylvain. Họ cứ đi qua đi lại, từ bếp ra cửa sổ

nhìn xuống đường. Bỗng nhiên, bà Rambaud giật mình.

Một chiếc xe ôtô rú còi từng hồi.

- Trời ơi, xe cấp cứu !

Nhanh nhẹn hơn, Jacqueline đã nhảy bổ ra mở cửa sổ.

- Không phải xe cấp cứu, mẹ ạ. Xe cứu hỏa đấy.

- Khi có tai nạn, lính cứu hỏa cũng được huy động … hay là nó bị ngã xuống sông rồi…

Hai mẹ con đứng ở cửa sổ, nhìn xuống. Chiếc xe sơn đỏ thứ hai chạy.

- Đấy mẹ thấy chưa. Có đám cháy mà… Và anh chàng Sylvain nhà ta đang đứng xem chữa cháy rồi.

Gió lạnh lùa vào cửa sổ. Jacqueline đóng cửa sổ lại. Hai mẹ con trở vào bếp, nhưng không ai nghĩ đến chuyện ngồi vào bàn. Một lúc sau, họ lại ra cửa sổ đứng. Bên dưới đường phố có vẻ tấp nập khác thường …

" Cháy, lửa cháy ở cuối phố !"

Nhiều người chắc là chạy đi xem đám cháy.

- Thôi, mẹ đừng lo nữa. Lúc nãy con đã để Sylvain ở lại một mình đúng gần chỗ cháy đó mà mẹ.

- Ta đi nhanh ra đó đi !

Hai mẹ con ra đường. Vừa ra đến vỉa hè, họ lại thấy một xe cứu hỏa nữa chạy qua. Chắc chắn không phải là một đám cháy bếp lò thông thường. Mặt khác, người ta ngửi thấy mùi khói hắc khét lẹt gió thổi qua. Jacqueline đột ngột dừng lại.

Bà Rambaud hỏi giật giọng : - Gì thế con ?

- Ồ, không có gì đâu mẹ.

Jacqueline vừa thoáng nhận ra ngôi nhà đang cháy là nơi ông Pierrefitte ở. Điều đó làm cô choáng váng. Cô có linh cảm một điềm xấu. Dù cô nghĩ thế nào, vẫn có mối liên quan giữa nhà hóa học với Sylvain, cô tự trách, sao không ở lại chờ em.

Tòa nhà ở góc phố gần như chìm trong khói lửa. Hai mẹ con dừng lại trước hàng rào cảnh sát đang ngăn chặn đám đông hiếu kì. Bà Rambaud kiễng chân nhìn vào trong, hy vọng nhìn thấy chiếc áo khoác màu xám nhạt của con trai, nhưng trong đêm tối và với khói dày đặc như thế này thì chẳng thấy gì được. Cạnh họ, có một bà đang đứng kể lể :

- Tôi là tôi có mặt tại đây, ngay trên vỉa hè này khi phát cháy. Tôi nghe một tiếng nổ lớn, các cửa sổ tầng hai bật tung và tức thì tôi thấy các luồng lửa tuôn ra. Hình như ông Pierrefitte ở căn hộ đó, các bà biết chứ, cái người đã phát minh phát kiến đủ thứ ấy. Những thứ người như thế, đừng có đưa họ làm gì hết ! Mà có ngày họ có thể "làm thịt" cả Paris ấy chứ !

- Có ai bị thương không, bà nhỉ ? Bà Rambaud hỏi.

- Chỉ có ông già Pierrefitte thôi. Họ đã đưa ông ta ra xe cấp

cứu rồi. Hình như ông ta bị nhiều vết phỏng ở tay. Tôi không ác độc đâu, nhưng giá như thế lại buộc ông ta không làm được gì nữa …

Phần nào trấn tĩnh lại, thoáng thấy bóng chiếc áo khoác màu sáng bà Rambaud vội kéo con gái đi về phía đó. Hỡi ôi, không phải là áo của Sylvain. Trong thời gian đó, lính cứu hỏa tập trung toàn bộ lực lượng chiến đấu với lửa. Lửa đã yếu bớt nhưng những luồng khói đen hắc và khét lẹt vẫn bốc ra. Trong lúc hấp tấp, bà Rambaud quên không mang theo áo khoác; bà run lập cập.

- Ta về thôi mẹ, Jacqueline nói. Mẹ sẽ cảm lạnh đấy. Con bảo đảm với mẹ là ta sẽ thấy Sylvain trước cửa, vì nó không có chìa khóa.

Bà Rambaud hơi do dự, rồi cũng đồng ý, đành bám vào hy vọng này vậy. Nhưng than ôi ! Không có Sylvain trước cửa. Vừa bước vào nhà, bà mẹ tội nghiệp đã rũ người ra ghế.

- Vô phúc rồi, Jacqueline ạ. Mẹ đã linh cảm có gì xấu. Con đi gọi điện thoại đi.

Jacqueline chạy xuống nhà ông hàng xóm bán than. Bác hàng than vốn tính chiều khách này có điện thoại và thường cho mẹ con bà Rambaud dùng mỗi khi cần … Nhưng điện thoại hỏng, có lẽ đám cháy làm đứt dây.

- Ra đồn cảnh sát đi ! Bà Rambaud rên rỉ.

Jacqueline mặc áo khoác chạy đi. Mười lăm phút sau cô đã quay trở lại. Không có tin tức gì về Sylvain cả. Đám cháy chỉ có một nạn nhân là ông Pierrefitte. Đề phòng bất trắc, Jacqueline đã để số điện thoại của ông hàng than lại cho đồn cảnh sát, để có gì mới thì người ta gọi.

Và thế là lại đợi chờ vô tận. Một tiếng động nhỏ ngoài phố, một tiếng chuông xe đạp, cũng làm bà Rambaud thót mình. Bà bỏ cả ăn tối và cũng chẳng thiết đi nằm. Lo lắng nên Jacqueline cũng khó cầm được nước mắt. “Lỗi tại mình, cô gái tự trách, lẽ ra mình phải chờ em.”

Mười giờ, rồi mười một giờ đã điểm. Jacqueline lại chạy xuống ông hàng than mượn chìa khóa cửa phòng điện thoại. Đường dây đã được sửa nhưng đồn cảnh sát vẫn không có tin tức gì mới cả, không có một tai nạn giao thông nào để mà liên quan đến Sylvain cả.

Để trấn an mẹ, cô nói:

- Mẹ thấy không, nếu có chuyện gì xảy ra với em con, chắc chắn là ta đã được báo tin rồi.

- Nhưng nếu em con ở ngay trong căn nhà cháy ?

- Mà em con đến đó làm gì chứ ?

- Con cũng biết rõ như mẹ mà: nó đến gặp ông Pierrefitte. Từ khi ấy, nó cứ muốn làm quen với ông ta, tiếp xúc với ông ta.

- Nhưng mà không có người chết trong đám cháy. Người ta

đã tìm thấy ông Pierrefitte, thì nếu có người ta cũng phải tìm thấy Sylvain chứ.

Sức khỏe vốn yếu ớt, lại trong tâm trạng chờ đợi căng thẳng, bà Rambaud muốn lả người đi. Jacqueline dìu mẹ lên buồng nằm nghỉ.

- Jacqueline, con trực ở cửa sổ, có gì thì gọi mẹ nhé.

Một giờ trôi qua. Sylvain ở đâu nhỉ ? Tại sao nó vẫn chưa về ? Vì mẹ và để tự trấn an mình, Jacqueline cố đặt mọi tình huống có thể xảy ra. Sylvain đã đem trả cuốn sổ, người ta giữ nó lại ăn tối… Không, không thể như thế.

Đồng hồ điểm mười hai giờ khuya, rồi một giờ sáng. Giờ thì khuya quá rồi; không còn xe buýt, cũng chẳng còn tàu điện ngầm, không thể chờ Sylvain được nữa, đợi đến sáng vậy. Chịu đựng hết nổi, cuối cùng bà Rambaud đồng ý dùng viên thuốc an thần do con gái chuẩn bị cùng li nước. Một lúc sau, bà gật gà rồi lịm vào giấc ngủ nặng nề.

Thế rồi Jacqueline trở về phòng mình, phòng cô có cửa sổ nhìn ra đường, cô dán mắt vào khung cửa kính. Tất cả đã trở lại yên tĩnh. Phía trước, cột đèn soi sáng vỉa hè bị cơn mưa nhỏ làm loáng bóng nước giá lạnh. Jacqueline liên tưởng thấy đứa em trai đang cóng rét lang thang trên đường phố Paris. Cô rên rỉ:

” Sylvain, em ở đâu ? “

Jacqueline cứ đứng như thế rất lâu, thỉnh thoảng đi lại liếc nhìn vào phòng mẹ rồi cô lại trở về đứng bên khung cửa kính.

Bất chợt, cô rùng mình. Có một tiếng động nhỏ, khô khốc, như thể có ai đó, từ bên ngoài ném một viên sỏi vào cửa kính. Theo bản năng, cô giật lùi, rồi tiến lại gần cửa sổ. Phố không bóng người. Đúng lúc ấy, tiếng gõ nhẹ vào cửa kính lại vang lên. Nếu không biết chắc là không có ai ngoài phố thì cô cũng sẽ tin đó là trò đùa ngớ ngẩn của kẻ chơi đêm. Nhưng cũng có thể kẻ này đang núp ngay dưới cửa sổ phía ngoài đường. Cô mở mạnh cửa sổ để bắt quả tang hắn. Đường vắng ngắt. Khi cô nghiêng người ra ngoài, bất ngờ hình như có ai đó gọi.

” Chị Jacqueline ! …”

Cô nghe đúng mà ? Cô không trả lời và đứng lại, lắng nghe … Tiếng đó lại vang lên :

- Chị Jacqueline ! Em đây, đừng sợ !

Đúng là tiếng nói của em trai cô… Nhưng nó nói từ đâu nhỉ ?

- Sylvain, em ở dâu ? Chị không trông thấy em ?

- Mẹ có ở đó không ?

- Mẹ ở trong phòng, đang ngủ… Nhưng, Sylvain, em ở đâu ? Chị không thể nào nhìn thấy em ? Chuyện gì xảy ra thế ?

- Chị hãy im lặng xuống tận cửa. Em sẽ nói cho chị rõ…

Nhưng đừng mở cửa.

Phải, đúng là giọng nói của Sylvain rồi, nhưng đầy vẻ lo âu. Ngơ ngẩn, Jacqueline nhoài thêm người ra ngoài, cố nhìn cho ra em mình. Cô nghĩ rằng có thể nó từ chỗ cửa tầng hầm nói ra. Một nỗi sợ hãi đâu đâu xâm chiếm cô. Nếu có kẻ nào đó giả giọng của Sylvain ? Trước khi đi xuống nhà, cô liếc nhìn vào phòng mẹ: bà mẹ mệt mỏi vẫn ngủ. Thế rồi cô xuống đến hành lang ra cửa. Đến trước cửa cô nghe tiếng:

- Jacqueline, chị đấy chứ ?

- Chị đây.

- Chưa mở cửa vội. Chị nghe này..

Lần này thì không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là Sylvain… Nhưng sao giọng nó lạc đi vậy.

- Chị Jacqueline này ! Có một chuyện vô cùng khủng khiếp đã đến với em; em đã đến nhà ông Pierrefitte và em đã trở thành vô hình. Chị nghe rõ không, chị Jacqueline, người vô hình !

- Ô, Sylvain !

- Trước hết, khi mở cửa, chị không được sợ. Đừng để cho mẹ thức giấc dậy. Mẹ sẽ hoảng lên đấy. Bây giờ thì chị mở cửa đi, em không có quần áo, em đang run cầm cập đây này."

Các ngón tay co rúm vào với nhau, Jacqueline không thể nào vặn nắm cửa. Qua khung cửa đã mở toang, Jacqueline chỉ thấy con đường vắng lặng, cột đèn lu mờ trước nhà và những giọt mưa lấp lánh rơi.

- Chị đứng né qua một bên đi, Sylvain thì thầm, em không muốn chạm vào người chị, vì chị sẽ hét toáng lên vì sợ mất.

Cô gái đứng sát vào vách tường, không dám động đậy. Bỗng nhiên cô cảm thấy có một luồng không khí thổi nhẹ qua, như có ai đi ngang. Cô đưa tay lên bịt miệng, để kiềm chế sửng sốt khi thấy cánh cửa tự đóng lại và chìa khóa tự quay trong ổ.

- Em đây, chị Jacqueline, em nhìn thấy chị. Nhưng em đang lạnh cóng và em phải lên đi ngủ đây, đừng đánh thức mẹ dậy. Phải chuẩn bị tư tưởng cho mẹ đã…

Jacqueline không còn đủ sức để trả lời. Nghe tiếng răng rắc nho nhỏ của các bậc cầu thang, cô biết là Sylvain đang lên gác. Cô thu hết mọi can đảm để lên theo và thấy cửa phòng tự mở như làm ảo thuật vậy. Trước khi vào phòng Sylvain, cô nhè nhẹ bước vào phòng mẹ. Bà mẹ đáng thương đang trằn trọc ngủ. Cô pha thêm một ly thuốc an thần phòng khi mẹ thức giấc, rồi quay lại phòng em trai. Giường trống không, chẳng thấy đầu ai trên gối, nhưng lại hằn dấu lõm xuống như có cái đầu của một người đang nằm ngủ. Chăn mền thì phồng cộm lên và lay động nhè nhẹ. Thật là khủng khiếp. Cô không thể tưởng tượng là em mình đang nằm đó, đang sống và đang nhìn mình.

- Chị cứ vào đi ! Em vô hình nhưng vẫn sống, chị đừng sợ.

Giọng nói không làm cho cô gái yên tâm. Cô ngập ngừng bước tới.

- Chị đưa tay cho em cầm, giọng vô hình lại vang lên, chị sẽ thấy rõ là tay của em.

Jacqueline chìa đại tay về phía giường. Những ngón tay ấm áp của em trai cô vẫn làm cho cô kêu lên.

Chị lấy ghế, ngồi cạnh em, nhắm mắt lại để tin là em vẫn như trước.

- Ồ, Sylvain, chuyện đã xảy ra như thế nào, nói cho chị mau lên.

- Lỗi tại em, chị Jacqueline ạ. Lỗi tại em và định mệnh nữa.. À mà chị không tin vào phát kiến của ông Pierrefitte. Lẽ ra em phải nghe lời chị, vứt cuốn sổ tay mà em nhặt được đó di …

Sylvain nói một cách khó nhọc, giọng đứt quãng. Mặc dù trong giường ấm, răng nó vẫn đánh lập cập:

- Cuốn sổ ấy là của nhà hóa học. Chị vừa bỏ đi thì em nhìn thấy địa chỉ ghi trên bìa sổ. Chị biết lâu nay em mong muốn được tiếp xúc với ông Pierrefitte. Thế là em lên nhà ông ấy. Em không nghĩ là ông ta sẽ cho em vào nhà. Nhưng, ông ta rất phấn khởi khi nhận lại cuốn sổ… và bản thân em cũng làm ông ta hài lòng. Ông ta kể cho em nghe về những thí nghiệm của ông. Ông ta đang mong biết được tác động của con người vô hình. Thế là, trước mắt em, ông đã tự biến mình thành vô hình.

- Nhưng còn em, Sylvain ?

- Thí nghiệm kết thúc, em nổi hứng lên, đề nghị ông làm cho em trở nên trong suốt trong ít lâu thôi vì muốn là người đầu tiên…

- Và ông ta đã nhận lời ?… Thật là ghê tởm !

- Đừng buộc tội ông ấy, chị Jacqueline ạ. Đó là tại em cả thôi. Ông ấy có muốn đâu, có lẽ vì phát kiến của ông ta chưa tới độ, ông ấy không có quyền lạm dụng lòng tin của em. Ông ta do dự rất lâu, em nói thật đấy, tuy nhiên, em cảm thấy ông ta rất nóng lòng về điều này. Chị biết không, đối với ông ta, điều này có tính chất quyết định. Sau đó, ngày mai thôi, ông ta có thể công bố phát minh của mình… Cuối cùng, ông ta chấp thuận … Ông ta tiêm cho em một mũi vào tay, gần như tức khắc em trở nên trong suốt. Em ở trong trạng thái ấy trong nhiều phút, mà không hề sợ hãi. Pierrefitte lại sợ hãi hơn em; em cảm thấy ông ấy muốn vội vã đưa em trở lại trạng thái bình thường. Và thế là định mệnh…

- Em giải thích nhanh đi, Sylvain !

- Em đang soi gương thì bỗng nhiên ở đàng sau, ông Pierrefitte ho rũ rượi; mắt kính của ông rơi xuống sàn nhà, ông cúi xuống để nhặt. Do bị cận nặng ông đã va vào một cái bàn; một lọ

chứa cồn rơi xuống và ngay lập tức lửa bùng cháy lan ra. Tất cả diễn ra nhanh đến nỗi em không có đủ thời gian để dập tắt đám cháy. " Chạy đi, chạy đi !" Ông Pierrefitte gào lên với em. Em muốn giúp ông dập tắt lửa; ngay lúc ấy một tiếng nổ dữ dội vang lên, làm tung cửa sổ. Cả ông ta và em đều bị hất ngã xuống sàn nhà, nhưng không bị thương tích gì. Ông Pierrefitte còn kêu lên với em " Chạy nhanh đi !" Khói làm hai người tắc họng, em chạy thoát ra ngoài. Em cứ nghĩ rằng nhà bác học chạy theo em. Ở cầu thang, mọi người la hét hoảng hốt. Có ai đó đụng vào người em và rú lên sợ hãi. Lúc bấy giờ em không nghĩ là chính em làm họ sợ hãi. Chỉ đến lúc ra đến vỉa hè em mới nhận ra điều đó: nhiều người trợn tròn mắt hoảng hốt nhìn em.

- Ôi, Sylvain !

- Thế là đến lượt em thấy sợ. Em chạy như điên như cuồng chui tọt vào ngõ cụt đầu tiên trên đường. Em cảm thấy như mình bị mất trí. Em nghĩ là cả Paris đang đuổi theo em. Mặc dù trời rét, em cởi hết áo quần và nhét chúng vào một miệng cống thoát nước: thế là em trở nên hoàn toàn vô hình.

Tiếng nói ngừng lại một lát, có lẽ người nói đang hồi tưởng lại những khoảnh khắc kinh hoàng ấy. Hai tay ôm lấy đầu, Jacqueline nhắm mắt thở dài thườn thượt, Sylvain nói tiếp :

- Em lạnh cóng. Chỉ một ý nghĩ nung nấu em: đi về nhà. Xúc động mạnh và lạnh giá như làm gãy gục chân em. Ra khỏi ngõ cụt, em phải đứng dựa tường hồi lâu lấy lại sức. Em không muốn chết ở ngay tại đó. Em lẩy bẩy men theo các bức tường lần đi từng bước. May quá, em gặp một cửa tầng hầm sát đất, em trườn mình vào trong. Thật ấm áp. Hơi nóng của hệ thống lò sưởi làm cho em hồi sức dần.

- Sylvain tội nghiệp !

- Em ở đó một tiếng, hai tiếng đồng hồ gì đó em cũng chẳng biết nữa. Ôi, chị Jacqueline, bất cứ một tiếng động nhỏ nào ngoài phố cũng làm em run rẩy. Em vẫn nghĩ là người ta vẫn đang theo đuổi em. Thế rồi, những tiếng động bên ngoài ít dần đi, có lẽ khuya lắm rồi. Khi không còn động tĩnh gì nữa, em chui ra khỏi hầm. Em đã đi rất lâu trong giá rét trước khi tìm được về nhà.

Sylvain ngừng lời. Đôi mắt như dán vào chỗ lõm trên gối, Jacqueline lắng nghe không sót một lời.

- Còn ông Pierrefitte, ông ta có làm sao không ? Sylvain đột ngột hỏi.

Jacqueline thở dài, ngập ngừng …

- Jacqueline, ông ta không bị thương chứ ?…Nhà ông ấy không bị cháy hết chứ ? Phòng thí nghiệm của ông ấy không bị phá hủy hoàn toàn chứ ? - Sylvain hỏi dồn dập.

Cô chị trả lời:

- Ôi trời, chị nghĩ rằng phòng thí nghiệm không còn gì đáng

kể. Mẹ và chị đã đi xem đám cháy; đã đi đến tại hiện trường, mong rằng sẽ thấy em ở đó. Hầu như cả tầng lầu đều bị cháy rụi… Còn ông Pierrefitte, người ta nói là ông bị thương, bị bỏng ở tay. Người ta đã đưa ông vào bệnh viện rồi.

- Bị thương ? Sylvain gặng lại. Nhưng không sao chứ ? Chị nói là không sao cả đi ! Ông ta sẽ không để em ở luôn trạng thái vô hình này chứ ? Sẽ thật khủng khiếp ! Không, không thể được …

CHƯƠNG III
PHÒNG THÍ NGHIỆM THỨ HAI

Hôm nay là ngày đầu tiên Robert Guénec trở lại trường sau khi bị cúm. Vừa về đến nhà, nó nói với mẹ:

- Mẹ biết thằng Sylvain Rambaud không, đã hai tuần nay, không ai thấy nó đâu cả.

- Thì tại sao nó không thể bị ốm như mọi người.

- Có gì khác lạ ấy. Ở trường về, con đã đi vòng qua nhà nó. Tất cả cửa lớn, cửa nhỏ đều đóng kín mít.

- Không khéo gia đình Rambaud có tang hay sao nên họ vắng nhà.

- Ban đầu con cũng nghĩ như mẹ. Nhưng để biết, con đã vào nhà ông bán than hàng xóm nhà Rambaud. Ông hàng than biết con vì con thường đến nhà Rambaud. Câu trả lời làm con sửng sốt. Gia đình bà Rambaud đã đột ngột dọn nhà hơn mươi ngày nay rồi. Mà đi đâu… rõ chán ! Ông hàng than không muốn nói gì cả; mà ông ấy cũng có vẻ lúng túng đến mức con thấy như có gì mờ ám. Và con cũng chẳng biết gì hơn. Chưa khi nào Sylvain nói đến chuyện dọn nhà với con.

- Ừ, thế thì lạ thật !

- Sylvain là một trong những thằng bạn thân nhất của con. Vậy vì lẽ nào mà nó giấu con điều này. Việc ra đi đột ngột này làm con lo quá.

Bà Guénec mỉm cười, cố làm cho nó yên tâm :

- Robert ạ, mẹ nói thật với con nhé, con đọc nhiều tiểu thuyết trinh thám quá nên ở đâu con cũng thấy có gì mờ ám …

- Không, con cam đoan với mẹ là chuyện nghiêm túc đấy. Con hiểu ngay điều gì trong đầu ông hàng than. Chắc chắn ông ta biết chuyện. Mà tại sao ông ta lại không cho con địa chỉ ?… À, còn một chi tiết nhỏ này nữa. Sylvain có mượn của con một cuốn sách mà nó biết là con rất quý, không thể nào nó đi mà không trả lại con…, hay ít nhất nó cũng gửi lại cho con.

- Con biết là Sylvain không phải là đứa cẩu thả, nhưng biết đâu…

- Không, mẹ ạ, chắc là gia đình Rambaud có chuyện gì rồi, chuyện nghiêm trọng đây.

Suốt cả buổi tối, Robert chỉ nghĩ đến bạn. Sáng hôm sau đi học, nó hỏi thăm bạn bè. Chẳng ai biết gì về Sylvain, ngoại trừ một số vật dụng của nó còn để lại mà không nhờ ai mang về. Cầu may, nó quay lại phố Laura-Ancin gạn hỏi thêm ông hàng than. Ông này quát mắng xua đuổi làm nó không còn muốn năn nỉ.

Hai ngày trôi qua. Tối nào Robert cũng hy vọng nhận được thư của Sylvain. Hoàn toàn không. Chủ nhật sau đó, nó sắp đi chơi thì có người gõ cửa.

- Ra mở cửa đi con - bà Guénec bảo.

Robert vừa đi vừa cằn nhằn cuộc thăm viếng này có thể làm cho nó lỡ mất buổi xem bóng đá. Cửa vừa hé mở nó đã sững người. Thoạt nhìn nó suýt không nhận ra chị gái của Sylvain nữa. Mới ba tuần mà mặt chị sọm lại, hốc hác và ánh mắt mới đây thật bình thản, nay lại đầy vẻ lo âu.

- Chị Jacqueline ! Robert kêu lên, chuyện gì đã xảy ra ?

Nó nghĩ ngay đến tang tóc gì đây, có thể Sylvain đã chết rồi sao ? Nhưng chị ấy không mặc đồ tang.

- Vào đi, chị Jacqueline.

Vừa ra đến nơi, bà Guénec cũng không giấu nổi ngạc nhiên.

- Ôi lạy chúa, Jacqueline, tai họa ư..? Hay tai nạn đây… ?

Jacqueline nặng nhọc buông mình xuống chiếc ghế vừa được đẩy tới, rút khăn lau nước mắt:

- Một tai nạn !

- Sylvain ?

- Vâng ạ !

Hai mẹ con bà Guénec nhìn nhau, không dám hỏi thêm. Suy sụp trong chiếc ghế, Jacqueline nhìn quanh sợ sệt, như sợ bị ai đó tò mò nghe trộm.

- Vâng ạ, Sylvain, Jacqueline tiếp. Ôi, nếu bác và Robert biết…

Rồi với một giọng đau đớn, Jacqueline thuật lại hành trình khủng khiếp của em trai.

- Thật là kinh khủng ! Cô nói tiếp. Tối hôm ấy, khi Sylvain trở về cháu tưởng chết khiếp đi rồi. Và sáng hôm sau, khi ngủ dậy mẹ cháu gần như phát điên. Suốt hai ngày liền, mẹ cháu không biết mình làm gì nữa. Ôi, Robert, nếu em nhìn thấy Sylvain, nếu em cảm thấy ở cạnh cái thực thể vô hình ấy thì thật ghê rợn. Cái áo vét-tông không đầu, hai cánh tay áo rỗng không, không thấy bàn tay biến em chị thành một con ma. Từ ba tuần nay, tất cả chúng tôi sống trong cơn ác mộng hãi hùng.

- Nhưng nó không thể cứ như thế mãi ! Không thể được !

Jacqueline lắc đầu buồn bã.

- Nếu bác đọc báo, bác sẽ biết là nhà hóa học Pierrefitte đã từ trần. Trong một vài giờ đồng hồ mẹ cháu và cháu đã sống trong hy vọng là ông ta chỉ bị thương nhẹ, rồi ông ta sẽ đưa Sylvain trở lại trạng thái bình thường. Hỡi ôi, vừa đến bệnh viện thì ông ấy chết. Hình như người ta không ngăn được ông ta trở vào phòng thí nghiệm đang cháy để cố cứu lấy tài liệu phát minh của mình. Nhưng giờ thì không còn dấu vết gì về những phát kiến ấy nữa. Thật kinh khủng.

Cô gái đưa tay lên trán và bật khóc.

" Jacqueline tội nghiệp của bác !" Hốt hoảng bà Guénec cầm lấy tay cô gái than thở.

Robert tiếp lời:

- Ông Pierrefitte đã chết, nhưng ở Paris còn có nhiều nhà hóa học, nhà bác học khác…

- Pierrefitte không như những người khác. Ông ta sống đơn độc, không tiếp xúc cũng như nói chuyện với ai cả và chỉ thông báo kết quả nghiên cứu của mình khi tất cả các thí nghiệm đều đã hoàn chỉnh.

- Không ai biết về các nghiên cứu của ông ta về người vô hình ư ?

- Sylvain tin chắc như thế, và chị cũng vậy.

- Ôi Jacqueline, sao cháu không đến cho chúng tôi biết sớm ?

- Sylvain không muốn thế. Khi nghe tin Pierrefitte qua đời, nó bị sốc đến mức không muốn gặp ai cả.

- Ngay cả bác sĩ ?

- Qua ông hàng xóm bán than là người có em trai làm gác cổng ở bệnh viện Necker, gia đình cháu có mời được một nhà bác học nổi tiếng về sinh học tới nhà. Sylvain đã chịu để cho khám. Ông cũng không giấu gia đình là cho tới nay chưa thể làm gì được. Tất cả những gì ông có thể hứa với gia đình chỉ là sẽ trao đổi với những đồng nghiệp khác, các chuyên gia về mô… , và sẽ tôn trọng nguyện vọng của gia đình muốn tránh các nhà báo bới móc lung tung. Tuy thế, hình như họ cũng đã đánh hơi được cái gì đó; có thể họ đã thoáng thấy Sylvain trong vụ cháy ? Vài người tò mò đã đến lảng vảng trước nhà, bấm chuông. Gia đình cháu không bao giờ mở cửa. Thật là không chịu đựng được nữa.. Rồi mẹ cháu quyết định ra đi. Robert biết là nhà mình có một ngôi nhà nhỏ ở đồng quê ngoại thành gần Villebon; ngôi nhà ấy ở khuất nẻo. Bác bán than đã giúp gia đình chị dọn đi những thứ thiết yếu. Bác ấy tỏ ra rất tốt với gia đình chị và chị tin là bác ấy cũng kín đáo nữa.

- Bác ta rất kín đáo. Bác ta thà vác gậy đánh em còn hơn cho em địa chỉ của gia đình chị…

Jacqueline cười yếu ớt. Bỗng cô giật mình. Có ai đó bước vào căn hộ. Thì ra là ông Guénec. Chuyện đã kể xong, Jacqueline ngồi khóc. Robert hăng hái thuật lại cho bố nghe sự việc khủng khiếp. Cũng như vợ con, ông Guénec rất bàng hoàng.

- Sao vậy, ông Guénec ngạc nhiên, sao bên nhà lại không nghĩ đến chúng tôi, đến sự giúp đỡ của chúng tôi ? Tất nhiên là chúng tôi không quen biết ai trong giới y học nhưng biết dâu ?…

- Sylvain không muốn, Jacqueline nói. Nếu các bác thấy nó thay đổi thế nào ! Nó đang trong cơn trầm uất và suy sụt tinh thần.

Cháu phải giấu nó để đến đây.

Im lặng kéo dài và nặng nề. Ông Guénec hỏi:

- Thế bây giờ bên nhà định liệu thế nào đây ?

- Cả nhà không còn dám hy vọng.

- Thế bên nhà có tìm hiểu các quan hệ của ông Pierrefitte chưa?

- Đó là một ông già cô độc.

- Có thể không đến nỗi như thế đâu. Bằng chứng là ông ta đã khoái chí trò chuyện với Sylvain khi cho nó biết bí mật về phát minh của mình.

- Trong mọi tình huống, như thể là ông ta không có một quan hệ nào với các nhà khoa học, nhà sinh học đến khám cho Sylvain cũng khẳng định như thế.

- Các báo chẳng nói là ông ta còn có một phòng thí nghiệm khác ở ngoại ô là gì ?

- Ở Verrières, không xa Villebon. Người ta nói với gia đình cháu là ở đó họ không tìm một dấu vết nào của các thí nghiệm về người trong suốt cả.

- Không chắc đâu. Trong mọi trường hợp, nếu có thể là trong giới khoa học, các nghiên cứu còn chưa thể đạt tới được, thì cũng không thể nói được ở đâu đó …

Ông quay qua con trai :

- Con nghĩ thế nào, Robert ?

- Con nghĩ là phải cứu cho được Sylvain và chúng ta sẽ đạt được. Chúng ta sẽ đi gõ khắp các cửa.

Cách nói đầy tin tưởng của cậu làm Jacqueline nhoẻn miệng cười biết ơn.

- Đối với bác, ông Guénec nói tiếp, dù lập dị thế nào đi nữa, ông Pierrefitte không thể không có quan hệ. Các nhà bác học khi nào cũng thận trọng để đảm bảo cho những phát kiến của mình được bảo tồn. Bác tin rằng những công thức quý báu cho phép biến cơ thể con người thành trong suốt vẫn còn đâu đó.

- Con cũng vậy, Robert mạnh mẽ khẳng định.

- Ôi, những điều mọi người nói liệu có là sự thật không, Jacqueline thở dài. Cháu cứ như lặn ngụp trong một cơn ác mộng không bao giờ dứt…

- Nó sẽ phải chấm dứt, Jacqueline ạ, cầm tay chị của bạn, Robert nói. Chị hãy nói với Sylvain là gia đình em không bao giờ bỏ rơi nó …

Trời tháng hai vẫn rét ngọt. Chiếc xe con của kiến trúc sư Guénec lướt qua các thị trấn ngoại ô nơi gió bấc thấu xương làm tê cứng lại. Thỉnh thoảng những bông tuyết lại bay đến dính chặt vào kính trước xe.

Đôi mắt thờ ơ, Jacqueline nhìn phong cảnh nửa thôn dã ấy

trôi qua. “Tai nạn” xảy ra đã một tháng rồi mà chưa có gì, hoàn toàn chưa có gì cho phép hy vọng là một ngày kia, Sylvain sẽ trở lại trạng thái bình thường. Dù vậy, ông Guénec không ngồi yên. Ngay sau cái ngày Jacqueline đến, ông đã rất kín đáo đi thăm dò những nơi quen biết. Nhưng hỡi ôi ! một trong những giáo sư lỗi lạc nhất thủ đô, một nhà hóa học danh tiếng đã tuyên bố rằng trên thực tế hiện nay, ít ra là ở Pháp, chưa ai có khả năng làm cho cơ thể người trở nên trong suốt.

Hi vọng duy nhất là tìm xem ông Pierrefitte có giao phó bí mật của mình cho ai đó trước khi chết không. Và vì thế, ông Guénec tổ chức cuộc đi Verrières này.

Ngồi cạnh Jacqueline ở băng sau, thỉnh thoảng Robert liếc nhìn khuôn mặt thất thần của cô gái. Robert nói: “Chị sẽ thấy là bố em có lý, đáng lẽ mình phải bắt đầu tìm từ đây.”

Cuộc hành trình dường như bất tận. Đến Verrièes, ông kiến trúc sư phải dừng ở nhiều nơi trước khi tìm ra được phòng thí nghiệm quý hóa của nhà hóa học.

Người ta chỉ : “ Trên đường đi Igny, ở bìa rừng ấy.”

Cuối cùng họ cũng tìm ra được căn nhà gạch nhỏ, bên cạnh một nhà kho mái có kính, có lẽ xưa kia là một xưởng cơ khí hay xưởng dệt. Ở rìa đám đất có tấm biển đề:” BÁN”.

Ông Guénec gõ cửa. Một người đàn ông ra mở cửa nhíu mày nhìn những người mới đến, vẻ nghi ngờ.

- Thế các vị không biết là ông Pierrefitte qua đời rồi à ?

- Trước kia ông ta làm việc ở đây phải không ?

- Tôi đã nói ông ta chết rồi mà ! Vả lại, chẳng có gì lí thú cả ! Các ông bên cảnh sát à ? Các ông đến để điều tra ?

Ông Guénec đánh bạo nói lái câu chuyện :

- Không, không phải cảnh sát đâu ? Chính đám đất bán này mới làm cho tôi quan tâm.

- À, đất hả ?

Người đàn ông thay đổi thái độ. Nghi ngờ đã nhường chỗ cho tò mò.

- Ông là chủ miếng đất ? Ông Guénec hỏi.

- Không, không phải tôi. Tôi chỉ là người thuê căn nhà này và cái kho trước kia tôi dùng làm cái xưởng. Chủ miếng đất là một bà ở Paris. Các ông định xây à ?

- Chắc thế… Nhưng không ngay đâu…

Ông Guénec làm ra vẻ đi quan sát miếng đất như thể thương vụ này thực sự lôi cuốn ông. Có lẽ bà chủ đất có nhờ ông này làm trung gian, hay ít nhất để đưa người đi xem đất, nên ông ta tỏ ra khá hối hả. Ông Guénec nhân cơ hội lái câu chuyện sang nhà bác học.

- Dạ, thưa vâng, ông Pierrefitte tội nghiệp ấy đã có một kết cuộc thật buồn. Chúng tôi cho ông ta thuê lại nhà kho từ tám năm

nay. Những người hàng xóm xung quanh đây ai cũng nói là một ngày nào đó, ông ta sẽ làm nổ tung cả ngôi nhà tồi tàn này lên, nhưng bà lão nhà tôi và tôi không sợ. Ông Pierrefitte không có gì nguy hiểm. Tôi nghĩ rằng ông đến đây làm việc trước hết để được yên tĩnh hơn. Hay chí ít đây là nơi rộng rãi. Ông ta đến đây cả ngày, tính tính toán toán, rồi làm thí nghiệm. Thỉnh thoảng người ta thấy ông ta đi ra ngoài hút thuốc bằng tẩu. Mọi người ở đây cho ông ta là một con gấu; với ai thì có thể thế, nhưng đối với gia đình chúng tôi thì không. Ông ta luôn trả tiền thuê nhà rất đúng hạn.

- Ông ta có nhiều máy móc, dụng cụ lắm ?

- Ồ, thưa ông, ông ta có cơ man nào là nhiều. Đây, nếu ông thích, ông hãy ghé mắt qua xem. Ôi, phải nói là con người khốn khổ này không có chút trật tự nào. Con mèo cũng phải lạc trong đám đồ đạc của ông ta. Tất nhiên là sau khi ông ta qua đời chẳng có ai đến lấy những thứ này đi. Ông nghĩ xem, ma nào mà quan tâm đến những thứ này ?

Những người khách theo chân người đàn ông vào nhà kho, trong đó thật vô cùng lộn xộn.

Người đàn ông phân bua :

- Không phải tôi làm lộn xộn này đâu. Lâu nay vẫn thế, và ông ta cấm có cho bà nhà tôi lia đến một nhát chổi.

Đi một vòng trong nhà kho họ phải bước qua chai lọ, ống nghiệm, thùng bộng ngổn ngang. Ông Guénec nhìn qua các thứ bừa bộn ấy với vẻ thờ ơ, bất ngờ ông ta nhận thấy một thứ gì đó như cái tủ tường sát vách. Ông hỏi:

- Ông ta để giấy tờ tài liệu trong đây chắc ?

- Các thứ giấy tờ không quan trọng thôi, vì những tài liệu liên quan đến việc nghiên cứu, ông nên biết là ông ta không để rơi rớt đâu. Ông ta luôn luôn đến và đi với một cái cặp da to tướng, căng phồng.

Rồi để chứng tỏ điều mình nói, người đàn ông mở chiếc tủ gỗ trắng. Bên trong có vài chai lọ, vài ống nghiệm. Trên các nhãn chai lọ chỉ đọc dược những dãy số. Phía bên dưới có cái ngăn kéo với nhiều hóa đơn cũ, biên lai thu tiền, ba, bốn cái phong bì tã rách rỗng không, trong đó có hai chiếc dán tem ngoại quốc.

Robert, lâu nay sưu tập tem, kêu lên:

- Ồ, tem Bra-xin !

- Nếu cậu thích thì cứ lấy đi. Người đàn ông nói.

Robert đút mấy cái phong bì vào túi. Trong nhà kho rất lạnh và không còn gì để xem nữa. Vừa đóng cửa, người đàn ông vừa hỏi ông Guénec:

- Ông có biết ông Pierrefitte à ?

- Tôi có nghe nói nhiều về ông ta; tôi cũng làm công tác khoa học. Ông có nói là đôi khi ông ta cũng nói chuyện vãn với ông…

Thế ông ấy có nói đến những phát kiến của mình không ?

- Ồ, không, không bao giờ, nhất là nói đến các phát minh của ông ta.

- Thế ông ta có tiếp bạn bè ở Verrières này không ?

- Không.

- Ông có biết bà mẹ ông ta không, trước bà ấy ở lo việc nhà cho ông ta ở Paris mà ?

- Tôi chỉ gặp bà ấy có một lần thôi. Không biết sau thảm họa ấy bà ta ra sao nữa !

- Gia đình ông ta không còn ai nữa à ?

- Tôi không nghĩ.. À, có đấy, người cháu họ…, một anh chàng thật điên khùng, thời gian đầu có đến đây một lần, chắc là để vòi tiền ông ta.

- Thế ông có biết anh cháu họ ấy ở đâu không ?

Người đàn ông gãi đầu, " Ông Pierrefitte có lần nói cho tôi. Để xem… Hình như đâu ở cạnh khu Montmartre, đường… Jean-Samuel hay na ná như thế… "

Bất chợt, ngạc nhiên về những câu hỏi, ông ta vặn lại:

- Mà sao ông quan tâm đến những việc này ?

Biết rằng không còn moi thêm được gì nữa ở người đàn ông, ông Guénec trở lại chuyện mảnh đất rao bán, cảm ơn và gọi ông ta là người hàng xóm dễ mến trong tương lai, rồi cả ba ra xe. Vừa ngồi vào xe, Jacqueline thở dài nói:

- Bác thấy không, bác mất thời gian có được gì đâu !

- Sao không ? Robert hăng hái tiếp lời. Chúng ta biết địa chỉ của người cháu của ông Pierrefitte .

- Một người cháu mà ông ta không quan hệ từ lâu, em không nghe ông ấy nói khi nãy à ?

- Nhưng chúng ta có thể sẽ tìm lại được và anh ta có thể cho biết bà mẹ ông Pierrefitte ở đâu, vì chẳng ai ở phố Laura-Ancin cho ta biết được … Rồi còn những phong bì gửi từ Bra-xin này nữa…

Jacqueline mỉm cười một cách thiếu tin tưởng :

- Từ Bra-xin !

- Ai mà biết được ! Ông Guénec tiếp. Ta phải dựa vào mọi thứ, Jacqueline ạ, nếu ta muốn thành công.

Bỗng nhiên, ông xe dừng lại bên đường, bảo con trai: "Robert, đưa ba xem mấy cái phong bì."

Cả ba chụm đầu trên mấy cái phong bì vàng ố, nhàu nát. Hai lá thư đúng là gửi cho nhà bác học, về địa chỉ của ông ở Ancin. Nhưng bất hạnh là dấu bưu điện Bra-xin đã gần như không đọc được. Không thể nào đọc ra địa danh của nơi gửi đi được có vẻ bắt đầu bằng chữ s, chữ thứ hai có thể là chữ A. Bù lại, nhờ có kính lúp luôn để trong túi, Robert có thể hiểu được là một cái thư đề ngày 12 tháng Sáu, cái thứ hai, ngày 27 cùng tháng.

- Hai cái thư, từ một nơi gửi đi, thời gian gần nhau như thế, ba không thấy là đáng chú ý sao ? Người gửi thư cho ông Pierrefitte chắc chắn không phải là một người bất kỳ nào, Robert nói với bố nó, chí ít cũng là một người có quan hệ thường xuyên. Còn mấy con tem cũng không bình thường. Những ba đồng Bra- xin, thơ phải nặng lắm. Mặt khác, rõ ràng là phong bì vẫn còn rõ nét bị biến dạng đi ít nhiều.

Ông Guénec không thể không mỉm cười trước những khẳng định chắc chắn của con trai.

Bất ngờ, Robert hào hứng nói với Jacqueline:

- Chị biết không, trong các truyện trinh thám thường như thế. Tình cờ, người ta tìm được một dầu sợi chỉ nhỏ teo, và thế là một ngày đẹp trời a- lê-hấp ! người ta lần ra cả cuộn chỉ.

Họ lại lên xe đi tiếp về phía Villebon để trả Jacquline về nhà, trước khi hai cha con quay về Paris . Sau khi ra khỏi thị trấn,

Jacqueline đề nghị ông Guénec dừng xe. Cô nói với Robert.

- Chị xin lỗi , Robert nhé. Chị muốn em gặp Sylvain. Nó không muốn tiếp ai hết… kể cả em. Nhưng mà em là bạn thân nhất của nó. Em hãy tha thứ cho nó nhé, nó thay đổi nhiều quá.

Robert không trả lời. Mắt ngấn lệ, Jacqueline cảm ơn ông Guénec và xuống xe.

Đêm đã xuống, một đêm rét muốt cuối đông, ẩm thấp và tối đen. Cô bé vội vã hướng tới một ngôi nhà đơn sơ, cách đó chừng hai trăm mét, cuối khu vườn nhỏ.

Bỗng Robert nói:

- Mặc kệ, Sylvain không muốn tiếp ai, nhưng con muốn nói cho nó biết là không mất hết hi vọng đâu.

Nó lao ra đường đuổi kịp Jacqueline khi cô vừa tới khu vườn.

- Lạy chúa ! Jacqueline giật mình kêu lên.

- Em biết, Robert nói, nó không muốn. Nhưng, thế thì bạn bè để làm gì ?

Nó cùng với Jacqueline đi vào. Bà Rambaud ra đón chúng, bà ngạc nhiên khi nhận ra Robert. Jacqueline hỏi :

- Sylvain đâu ạ?

- Suốt ngày nó ở trong phòng ăn

- Nó thế nào ?

- Vẫn suy sụp như thế.

Bà Rambaud đang còn lúng túng, chưa biết nên làm gì thì bất ngờ có tiếng kéo chốt cửa và cánh cửa mở ra. Tuy đã biết trước rồi mà Robert vẫn phải lên gân hàm để nén xúc động khi thấy một thứ như hình nộm, không đầu tiến về phía nó. Luống cuống, nó cất giọng run run :

- Sylvain , cậu nhận ra mình không ? Robert Guénec, bạn

cùng lớp …

Một giọng cười gượng gạo làm rung đôi bờ vai hình nộm :

- À, đến cậu mà cũng nghĩ là mình điên rồi, mình mất trí nhớ không nhận ra cậu !… Cậu hãy yên tâm, mặc dù trời rét, mình vẫn thấy cậu hồng hào… cậu có cà-vạt mới, chắc là quà sinh nhật.

Giọng nói mai mỉa làm cho Robert đau lòng và cậu lùi lại một bước.

- Cậu thấy không, đã sợ thì đến đây làm gì ? Cậu không dám bắt tay mình nữa.

Con trai nhà Guénec lưỡng lự trước cánh tay áo bên phải hình nộm đưa ra phía trước. Tiếp xúc với bàn tay vô hình làm cho Robert run bắn người.

- Ồ, ông bạn thân mến, trời bên ngoài lạnh lắm hay sao mà cậu run quá vậy ?

Trong giây lát Robert cảm thấy mất phương hướng, ôi phải nói là Sylvain trước kia tốt đẹp làm sao ! Trấn tĩnh lại, Robert chợt nghĩ tốt nhất là lấy mỉa mai đáp lại mỉa mai. Nó đã cố dũng cảm trêu chọc lại, bằng cách bảo Sylvain là má phải có vết bẩn, thật sự mà nói là phải đến hiệu cắt tóc và cắt móng tay đi.

- Nói thật, cậu cũng chẳng có gì thay đổi.. Này, mình báo cho cậu biết, khi cậu cười mình thấy có một cái răng sâu đấy. Cũng phải đi bác sĩ nha khoa đi !

Đến lượt Sylvain ngạc nhiên. Nó lặng yên rồi lần đầu tiên từ cả tháng nay nó bỗng bật cười giòn giã. Robert cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai nó và đẩy nó sang căn phòng ăn nhỏ, có củi đang cháy trong lò sưởi.

- Ôi, Sylvain thở dài, phải nói là không ai tin vào phát kiến của Pierrefitte cả.

Rồi nó kể lại cho bạn nghe cuộc phiêu lưu kì lạ của nó. Dần dần rồi Robert cũng quen với giọng nói như từ khoảng không tới, giọng nói có vẻ khác lạ, vì người ta quen nghe giọng nói và nét mặt, ánh mắt gắn bó với nhau. Và càng nghe Sylvain kể, Robert càng tin là tất cả chưa hết, và bí mật của ông Pierrefitte không phải là mãi mãi, rằng một ngày kia Sylvain sẽ trở lại là người bạn vui vẻ mà nó quen thân và yêu mến.

- Sylvain ạ, Robert nói, mình thì mình tin. Chị cậu và mình đã thề là phải thành công… và chúng mình sẽ cứu cậu…

CHƯƠNG IV
NỖI KINH HOÀNG Ở KHU BOUL MICH

- Ba thấy không, ba cứ chế nhạo con vì mấy cái phong bì, nhưng con thì gần như chắc rằng nếu một ngày nào đó chúng ta tìm ra được điều gì thì cũng từ đây mà ra !

- Với điều kiện là phải biết được ai là người gửi thư cho ông Pierrefitte.

- Chúng ta sẽ tìm ra.

- Trong khi chờ đợi, chúng ta chưa động tay tới được người cháu của nhà hóa học, mà ông ta ở rất gần đây.

- Chúng ta mới đi Verrières cách đây có hai ngày… nhưng con đã có ý rồi. Chiều nay, con có hỏi một anh cảnh sát phố Jean-Samuel ở đâu.

- Và anh ấy cũng không tìm thấy chứ gì ?

- Không… Nhưng ở quận 18 có phố Jean-Savel. Cái ông ở Verrières có thể đã nhầm; khi nói nhanh hai cái tên ấy cũng gần giống nhau.

Ông kiến trúc sư nhìn con trai cười :

- Theo ba, sau này con có thể sẽ trở thành một nhà trinh thám tài ba đấy.

- Phiền phức nhất là con phố ấy khá dài, Robert nói tiếp, có tới cả trăm số nhà !

- Mặc kệ, chúng ta sẽ gõ cửa tất cả nếu phải vậy.

Ngay ngày hôm sau, họ đã vào cuộc. Jean-Savel là con phố nhỏ gấp khúc, ngoằn ngoèo nằm sau khu Butte, một khu vực mà cha con ông Guénec hoàn toàn chưa hề biết đến. Làm thế nào tìm ra một người mà cả tên họ đều chưa biết ? Vì chắc gì người cháu cũng họ Pierrefitte như nhà hóa học.

Không đến nỗi xấu, nhưng phố Jean-Savel chẳng có gì hấp dẫn cả. Đó là các khu nhà cũ nát chạy dọc theo con phố nhỏ như một hành lang dài bất tận với các khoảng sân sau tối mù như hũ nút. Tối đầu tiên, hai cha con trở về mệt nhoài vì leo không biết bao nhiêu là cầu thang, gõ không biết bao nhiêu cửa, để rồi mỗi lần lại nghe trả lời: “Ở đây không có ai là Pierrefitte cả !”

Nhưng Robert không nản. Ngày sau nữa, sau khi hai cha con đã gõ cửa hú họa khoảng mười hai nhà, phần nhiều không có người gác cổng, thì tại gác bốn một chung cư cũ mèm, họ gặp một người hói trán, trạc năm mươi tuổi, khi nghe đến tên Pierrefitte thì nhíu mày :

- Cháu ông Pierrefitte à. Vâng, tôi đây. Các vị muốn gì với người ấy ?

Như muốn sập cửa trước mũi khách, rồi lại thay đổi thái độ phút cuối, ông ta tuyên bố:

- Thông tin về ông Pierrefitte à ? Quý vị tới lầm chỗ rồi, nói thẳng ra là tôi không nhìn nhận ông ta, tôi không có quan hệ gì với ông ta.

Ông Guénec vội vàng nói là ông chỉ muốn hỏi địa chỉ của bà mẹ ông Pierrefitte thôi.

- A, mẹ ông ấy … Thật tình tôi chỉ biết là sau đám cháy, bà ta phải vào bệnh viện mất mấy ngày. Sau đó tôi không biết…

- Bà ta có thể về đâu nhỉ ?

- Tôi nhắc lại là tôi chẳng biết gì hết. Cái mà tôi có thể nói cho ông biết, là bà ta có một cháu gái hay chị em họ gì đấy ở Normandie… Villeneuve-en-Bray, hình như ở phía Rouen.

Ông ta vẫn đứng hé cửa. Ông Guénec còn cố hỏi thêm ông ta có biết đến những quan hệ của ông Pierrefitte với các nhà hóa học Pháp khác không, nhưng ông ta lắc đầu rồi với vẻ bực tức đóng sầm cửa lại.

Hai cha con ông Guénec thất vọng trở về. Như thế là họ có thêm một địa chỉ nữa, nhưng có khả năng là khi tìm ra được bà cụ, thì bà cụ cũng chẳng biết gì nhiều. Theo Sylvain thì bà cụ ít nhất cũng tám mươi rồi và chắc cũng đã bắt đầu lẫn.

- Mặc kệ, Robert tuyên bố, ta cứ đi tìm bà cụ đi ba.

Chủ nhật tiếp theo, ông Guénec và con trai lên đường đi Villeneuve-en-Bray, một làng nhỏ nấp sau rừng táo.

Tại quán đầu làng nơi họ ghé xe hỏi thăm, người ta bảo :

- À, phải, mẹ cái ông già điên dở đã làm nổ tung chỗ ở của mình !… Các vị sẽ thấy bà ta ở ngay xóm Feuillus, bên bờ sông.

Suýt trượt chân ngã tới hai lần trên con đường lầy lội, cuối cùng họ cũng đã tìm ra một nông trại trong xóm nhỏ đó. Một bà già bé nhỏ mặc toàn đồ đen đang ngồi sưởi nắng ở thềm cửa. Hai cha con đến gần. Bà cụ nhìn họ đầy ác cảm.

- Thôi, thôi, xin các nhà báo đi cho !- bà cụ vừa kêu vừa

khoát tay.

Để lấy lòng bà cụ, ông Guénec mở đầu bằng cách ngắm nghía mấy khóm phong lữ đang trổ hoa bên cửa sổ, khen đẹp. Rồi dây cà ra dây muống, ông lái sang tai nạn ở phố Laura-Ancin.

- Ôi, xin đừng nhắc đến cái chuyện ấy, bà cụ thở dài mà nói. Tôi tự hỏi không biết sao mà tôi không chết vì xúc động chứ.

Ông kiến trúc sư an ủi bà cụ. Dìu bà cụ ra xa nhà một chút, ông hỏi bà cụ có còn nhớ thằng bé bữa tối xảy ra đám cháy đã đến tìm ông Pierrefitte.

Bà cụ tập trung trí nhớ nói:

- Ờ, tôi nhớ rồi, con trai tôi đã mời nó vào; nó mang lại cuốn sổ tay. Bọn họ cùng làm gì đó rất lâu trong phòng thí nghiệm.

- Chính xác vậy, ông con trai bà muốn thử nghiệm trên cơ thể của thằng bé kết quả nghiên cứu của ông ta về sự trong suốt của cơ thể…. Đúng lúc ấy thì đám cháy bùng lên. Thế là cơ thể của thằng bé đã ở luôn trạng thái vô hình…

Bà cụ hình như chưa nhận thức được ý nghĩa của vấn đề.

Rồi ngước nhìn Robert, cụ hỏi:

- Thế nhưng tôi thấy… ?

- Không, thằng bé này là con trai tôi. Chuyện xảy ra với một trong những người bạn của nó.

- Vô hình ư ? Ông bảo là nó ở luôn trạng thái vô hình. Lạy Chúa, có thể như thế không ?

- Chính vì thế, chính vì cố gắng tìm cách cứu nó mà chúng tôi đến đây. Chắc con trai cụ có cho cụ biết về công việc của mình ?

- Nó chẳng nói gì với tôi cả.

- Nhưng ông ấy có nhiều quan hệ chứ ?

Bà cụ lắc đầu :

- Nó không tiếp xúc với ai hết, có thể nói như thế.

- Ông ấy không có bạn sao ?

- Tôi biết là nó chỉ có mỗi một người bạn. Họ quen biết nhau từ xưa, hồi Thế chiến 1.

- Một nhà hóa học như ông ấy ?

- Tôi nghĩ thế.

- Ông ta ở đâu ?

Bà cụ huơ huơ tay trước mặt : “Xa lắm, có thể nói là ở tận cùng thế giới.”

Robert không thể cầm lòng được. Nó nghĩ ngay đến mấy cái phong bì.

- Ở Bra-xin ?

- Đúng là ở Bra-xin… Mà sao các vị lại biết ?

Robert ngậm ngay miệng. May quá, bà cụ không hỏi thêm nữa.

- Cụ có biết ông ta ? Ông Guénec lật đật hỏi.

- Sau chiến tranh, ông ta có sống nhiều năm ở Pháp, ông ta thỉnh thoảng đến chỗ chúng tôi chơi; đó còn là một người bặt thiệp. Ông ta tên là Antonio Rodrigues.

- Cụ biết địa chỉ ông ta ở Bra-xin không ? Ông ta ở Rio ạ ?

- Không, không phải Rio mà ở Santos. Ông thấy không, tôi vẫn còn trí nhớ tốt đấy chứ, mặc dù tôi đã tám mốt rồi đấy. Tôi còn có thể cho ông địa chỉ của ông ta : đại lộ Marajo, nhà số 16.

Ông kiến trúc sư vội ghi ngay địa chỉ và hỏi tiếp :

- Cụ biết hai vị ấy luôn liên lạc với nhau chứ ?

- Ôi dào, tôi không thể nói được; trước kia, chính tôi là người mang thư đi gửi ở bưu điện. Nhưng từ mấy năm nay do cái chân tôi… Không, thật tình tôi không biết. Nhưng ông có thể viết thư. Ông nói là qua tôi… Ông ta chắc chắn còn nhớ đến tôi. Ôi nếu như ông ta có thể giúp ông… Ông biết đấy con trai tôi đã về với cây cỏ, nhưng nếu dưới mồ mà nó biết chuyện gì đã xảy ra cho thằng bé, chắc là nó đau khổ lắm.

Khi hai cha con từ biệt bà cụ, Robert những muốn nhảy lên ôm cổ bà cụ. Lúc lên xe, nó nói với cha vẻ đắc thắng :

- Ba thấy không, mấy con tem có lí đấy chứ ! Đó là cái đầu dây giúp ta tìm được cả cuộn dây đấy.

Họ về đến Paris đã quá muộn nên không đi Verrières ngay tối đó được. Nhưng ngay sáng hôm sau, thây kệ trường lớp, Robert lao ngay tới báo tin vui.

Nhưng kìa, nó thấy căn nhà nhỏ ở Villebon bị náo động. Hôm trước, không biết có sự thóc mách nào cho hay mà nhiều nhà báo đã đến lảng vảng quanh nhà, làm cho Sylvain muốn nổi khùng. Một nhà báo còn tỏ thái độ gần như ngạo mạn với Jacqueline khi cô tìm cách mời anh ta ra khỏi nhà. Một kẻ khác đã vào được trong vườn và chụp ảnh ngôi nhà nhỏ ở nhiều góc độ khác nhau.

Bà Rambaud thở dài mà nói với Robert :

- Cám ơn cháu Robert. Cũng như cháu, bác cũng muôn bám víu vào hy vọng này. Nhưng trong khi chờ đợi, từ đây đến những ngày sắp đến, không thể sống nổi ở đây !

Robert về nhà kể cho ông Guénec biết chuyện. Để đánh lạc hướng những kẻ tò mò, ông Guénec liền quyết định đưa Sylvain về Paris tại nhà ông.

- Ý kiến hay quá ! Robert reo lên. Con sẽ chịu trách nhiệm làm cho nó khuây khỏa. Và trong lúc chờ đợi trở lại bình thường, nếu nó muốn học, con sẽ chép bài cho nó.

Và điều đó được thực hiện. Một đêm, ông Guénec đi đón Sylvain. Nó được thu xếp ở trong một căn phòng không nhìn ra tiền sảnh và không ai bất thần vào được.

Theo đường máy bay, hai hay ba ngày thư mới đến Bra-xin được. Ngay cả khi bạn ông Pierrefitte trả lời ngay, cũng không thể hy

vọng được hồi âm trước một tuần.

Việc chờ đợi tỏ ra lâu kinh khủng. Hằng ngày, Jacqueline lại đến chờ tin. Cuối cùng, một buổi sáng, người đưa thư mang đến một thư bảo đảm, dán tem nước ngoài. Hôm ấy bà Guénec ở nhà một mình, một mình với Sylvain. Nó ở trong phòng khóa kĩ như thường lệ nên không nghe thấy tiếng mở cửa ra vào. Bà vợ ông kiến trúc sư xem xét rất lâu cái phong bì trước khi mạnh dạn mở ra. Tuy nhiên bức thư đến nơi mười ngày sau thư của ông kiến trúc sư gửi đi và thêm nữa thư lại được gửi bảo đảm, nên bà thấy có thể mở được. Bà quyết định bóc thư. Thư viết bằng tiếng Pháp, mà lại là một thứ tiếng Pháp điêu luyện.

Chữ viết nhỏ, đều, kín đầy cả trang giấy.

Thưa ông,

Tôi cảm động sâu sắc khi được tin người bạn già Pierrefitte của tôi đã qua đời. Đã từ ba tháng nay tôi không được tin tức gì của ông ta, nhưng tôi không nghĩ là bạn tôi không còn nữa. Thông tin thứ hai, về "tai nạn" xảy đến cho chú bé cũng làm tôi hết sức dao động. Với điều kiện phải giữ bí mật, tôi có thể nói với ông là tôi biết rõ các công trình nghiên cứu của Étienne Pierrefitte về người trong suốt. Cách đây khoảng sáu tháng ông ấy có thông báo cho tôi rằng những thí nghiệm của ông ta trên chuột và chuột bạch cho thấy tính xác thực. Ông ta cũng cho biết còn do dự khi tiến hành thí nghiệm trên người. Ông ấy bắt tôi hứa không tiết lộ những thí nghiệm của ông, tôi cũng hiểu khá rõ tính nhân bản của người bạn già của tôi mà nghĩ là trong trường hợp như thế này ông ấy sẽ cho phép tôi sử dụng những nghiên cứu của ông ta.

Tôi cũng đã nghiên cứu những ghi chép của bạn tôi. Mặc dù hết sức mong muốn đến giúp các ông, tôi không giấu các ông những khó khăn trên mọi khía cạnh sẽ ngăn cản tôi thực hiện các thí nghiệm của Pierrefitte. Một số muối khoáng, và nhất là một chất kiềm alcalode chiết xuất từ một loài thảo mộc cực kì hiếm là những thứ khó tìm ra. Nhưng sinh mạng một con người đang cần cứu vớt. Tôi sẽ làm hết sức mình để thành công.

Antonio RODRIGUES

Bà Guénec đọc đi đọc lại hai lần lá thư. Xong bà chạy vào gõ cửa phòng Sylvain: "Sylvain, "người ta" đã trả lời này !"

Bà đưa bức thư ra và những ngón tay vô hình đã vồ ngay lấy. Bà thấy tờ giấy bất động trong khoảng trống rồi run lên. Và bỗng nhiên tiếng khóc nấc vang lên trong phòng. Sylvain đã khóc bởi như bị choáng vì tia hi vọng đột ngột và vì nguồn an ủi đến từ nơi xa xôi.

Ở trường về, khi nghe tin ấy, Robert nhảy cỡn lên vì vui mừng.

- Được rồi, Sylvain ơi, cơn ác mộng sẽ chấm dứt ! Mấy con tem của mình có lý quá. Mình sẽ lấy xe đạp bay ngay lên Villebon báo cho Jacqueline biết.

Trong nhiều ngày sau, mọi người đã sống trong lạc quan. Chỉ còn lại vấn đề thời gian mà thôi, trong vài tuần nữa thôi, và Sylvain đã có thể quên cơn ác mộng.

Than ôi ! Tia hi vọng tồn tại không lâu. Do cả nghĩ, Sylvain chỉ còn liên tưởng đến khó khăn, đến những gì ngăn trở nhà bác học người Bra-xin tái hiện lại những thí nghiệm của Pierrefitte… Và biết đâu, cái ông Antonio Rodrigues, chắc là không còn trẻ nữa, lại mất đi trước giờ giải thoát ?

Cũng vì thế mà nó chán ăn, mất ngủ. Đã hai tháng trời sống cấm cung, nó suy sụp đi. Dần dần, cuộc sống ồn ào náo nhiệt của Paris trở nên xa lạ đối với nó. Tuy nhiên, trong lúc nó ngồi một mình trong phòng nghĩ đến những chuyện không đâu, thì bên ngoài, tiếng chim ríu rít trên cành còn trụi lá, những khuôn mặt người qua đường đã bớt vẻ se lạnh, người ta biết rằng mùa xuân sắp đến.

Một hôm, Robert bảo Sylvain:

- Ông bạn Sylvain của tôi ơi, cậu không thể ngồi đó suốt ngày mà sầu đời được. Này, mình sực nhớ đến chuyện cậu bé da đen than vãn không được trắng như mọi người và một ngày kia, cậu ta lại tìm được cách để trở thành người da trắng đấy.

- Cậu kể cái gì vậy ?

- Ngày mai là lễ "Thứ Ba vào tuần chay". Người ta sẽ đeo mặt nạ đi chơi phố. Dịp may có một ! Chúng mình sẽ cải trang, và mình sẽ đưa cậu đi bát phố.

Thoạt đầu, Sylvain còn phản đối; những cặp mắt kinh hoàng nhìn nó gợi lại những kỉ niệm quá buồn. Hơn nữa, Paris đối với nó đã trở nên vô vị… Nhưng Robert không nghe. Nó mang về hai cái mặt nạ, và hôm sau, cả hai hóa trang vào rồi đôi bạn nhỏ kéo nhau đi Paris.

Đã là đầu tháng Ba. Trời khá đẹp. Mây xám vén cao lộ ra những mảng trời xanh. Thời tiết ôn hòa, khí trời nhẹ nhàng dễ thở. Trước hết, khi gặp những người bộ hành đầu tiên, Sylvain cảm thấy ngần ngại: có thể vì nhận ra sự giả tạo, họ sẽ hoảng hốt bỏ chạy. Nhưng không, ngược lại, người dân Paris mỉm cười nhìn hai anh chàng mang mặt nạ kì khôi.

Và thế là hai đứa đi khắp phố. Dần dà, Sylvain quên là nó không còn giống như mọi người. Với mặt nạ, đội mũ, hai tay đeo găng, nó không thể lộ ra điều gì. Nhớ lại thời kì hạnh phúc khi nó cùng Robert, đi học về, vừa đi vừa huýt sáo, la hét ầm ĩ. Paris mà nó nghĩ thật đáng ghét đã trở lại đáng yêu.

"Chúng ta đi một vòng về phía sông Seine đi !"

Bây giờ chính nó là người điều khiển cuộc đi chơi, dẫn dắt Robert. Hai đứa đi dọc theo bờ sông, dừng lại trước các quầy sách, và để đùa vui, chúng tìm cuốn "Người vô hình" của Wells. Từ bờ sông Seine, chúng đi ngược lên đại lộ Saint-Michel, nơi Sylvain đã quên

những hoạt động tưng bừng, náo nhiệt. Đi dạo dã lâu. Sylvain lại không lượng sức mình. Đã lâu rồi nó không còn đi bộ. Đến gần vườn Luxembourg, nó đề nghị :

- Giá như chúng ta ngồi nghỉ một chút !

Hai đứa vào một quán cà phê và ở đó, không ai ngạc nhiên về cách ăn mặc của chúng cả.

- Ý kiến của cậu thật tuyệt vời, Robert ạ cuộc đi chơi này rất tốt cho mình và cho mình can đảm để chờ.

Chúng nói chuyện phiếm bên li cà phê trong yên tĩnh một lúc thì bỗng nhiên, qua khung kính mịt mờ, Sylvain nhận thấy bên ngoài có sự nhốn nháo khác lạ.

- Có chuyện gì vậy ?

- Chắc là có đoàn người hóa trang diễu hành.

- Không, có gì khác ấy… Nhìn kìa, cảnh sát ?

- Có thể tai nạn… Ngã tư này khá nguy hiểm.

Robert vừa dứt lời, cảnh sát đã ập vào trong quán, đặt một người đứng chốt ở cửa ra vào.

Có ai đó nói nhỏ : “Cảnh sát đang truy lùng. Chắc là có tên trộm nào vừa ra tay trong khu này rồi trốn vào quán cà phê.”

Sylvain cảm thấy tái mặt dưới mặt nạ. Một cuộc truy lùng của cảnh sát, điều đó có nghĩa là sẽ có kiểm tra giấy Chứng minh.

Cảnh sát nhanh chóng tỏa ra khắp phòng, lúc bấy giờ chật ních khách hàng và rất tự nhiên mọi người đều hướng cái nhìn vào Robert và Sylvain: bộ đồ hóa trang của chúng làm cho người ta nghi ngờ.

Đừng lo, Sylvain nói nhỏ. Nếu có chuyện gì không hay xảy ra với mình, mình tự lo liệu được. Đừng bận tâm vì mình.”

Cảnh sát đến gần bàn chúng, hướng về phía Robert ra lệnh :

- Đề nghị bỏ mặt nạ ra !

Robert làm theo, vừa gỡ mặt nạ vừa đưa giấy Chứng minh cho viên cảnh sát ghi số vào sổ.

- Còn anh.

Sylvain do dự :

- Tôi không thể… tôi có một vết thương ở mặt… mặt tôi bị biến dạng.

Người cảnh sát nhắc lại một cách thô bạo :

“Đừng lắm chuyện ! Bỏ mặt nạ ra! “

Sylvain hiểu là mọi phản đối nữa đều vô ích. Thế là với một động tác dứt khoát nó bỏ mặt nạ ra. Tức thì, nhiều tiếng la kinh hoàng vang lên khắp phòng. Và chính anh chàng cảnh sát cũng hoàn toàn sửng sốt, lùi lại một bước. Viên cảnh sát đứng gần Sylvain, muốn tỏ ra can đảm, đưa tay ra trước để xem có đúng là trên đôi vai ấy thực có cái đầu không. Chạm ngay vào trán của Sylvain, đến lượt mình anh ta nhảy lùi và văng tục. Do dự một giây, Sylvain hiểu rằng đã đến lúc đánh liều. Nhanh chóng trút bỏ găng tay nó huơ hai tay. Hai tay áo rỗng không ngay lập tức tạo hiệu quả đặc biệt. Nhiều tiếng la hét mới lại nổi lên, nhất là tiếng phụ nữ. Một người cảnh sát thứ ba chạy đến hỗ trợ , tức thì, Sylvain dùng cái đầu như cái trùy vô hình của mình húc mạnh vào anh ta. Cả phòng hỗn loạn. Lợi dụng lúc lộn xộn, Sylvain luồn vào sau quầy trút sạch quần áo; rồi bỗng nhiên người ta thấy một cái chổi huơ lên trong khoảng không, quay tròn trên đầu mọi người. Sự khủng khiếp lên đến đỉnh điểm. Những tiếng rú nổi lên khắp nơi trong quán cà phê. Khách hàng tranh nhau nhào ra cửa chính. Và không còn ý thức được mình đang làm gì nữa, một phụ nữ lao mình qua cửa kính để thoát thân một cách nhanh nhất ra phố. Tiếng kính đổ vỡ rít nên những tiếng rùng rợn. Trong chớp mắt, quán cà phê trống không. Mấy người cảnh sát do hoàn toàn quá sức chịu đựng cũng cao chạy xa bay. Tại ngã tư, hỗn loạn khó tả. Giao thông tại khu Boul Mich vốn đông đúc, giờ hoàn toàn tắc nghẽn lại. Có nhiều người do không biết gì về sự việc vừa xảy ra, cho rằng có bạo loạn. Robert cũng đang chạy trốn, hay nói đúng hơn, ra vẻ chạy trốn như mọi người, bắt đầu lo cho Sylvain. Lánh ra xa, men theo dọc hàng rào vườn Luxembourg, nó lần bước trên vỉa hè, tự hỏi phải làm gì đây.

Bất giác, nghĩ rằng thằng bạn có thể sẽ đến tìm nó ở đó nên nó đi vào bên trong khu vườn, vì ở nơi đó vắng người hơn. Bỗng nhiên, nó giật thót khi có một bàn tay đặt lên vai nó. Nó quay lại:

- Robert, mình đây… Ta chuồn nhanh lên thôi. Mình đang

rét cóng dây. Cậu gọi một cái taxi đi !

Hai đứa phải chờ đến mười lăm phút mới có xe. Cuối cùng một bác tài dừng lại khi thấy Robert ra hiệu. Robert mở cửa xe cho Sylvain lên trước. Suất dọc dường, chúng không hé một lời. Người lái xe không bao giờ ngờ được rằng anh ta đang chở người vô hình như Wells mô tả. Nửa giờ sau, hai anh bạn thân đã yên vị trong căn phòng Sylvain. Lúc ấy Robert nổ trước:

- Tuyệt vời, Sylvain ạ ! Cậu thật tuyệt !… Không bao giờ tớ tin vậy… Thú thật với cậu, lúc thấy cảnh sát bước vào, tớ tự hỏi làm thế nào chúng ta thoát khỏi đây… Tớ có cảm giác là cuộc dạo chơi của cậu ở khu La-tinh sẽ gây tiếng vang.

Quả là có nhiều tiếng vang ! Sáng hôm sau, những dòng tít lớn hiện trên tất cả các tờ nhật báo, chữ nào cũng giật gân, gợi tính hiếu kỳ của độc giả như chữ nào:

Người vô hình thật sự tồn tại !

hay là:

Một con quái vật vô hình đã gieo rắc kinh hoàng ở khu La-tinh

hay nữa là:

- Cái chổi ma đã gây tắc nghẽn giao thông kinh khủng trên đại lộ Saint-Michel.

Trong các bài viết tiếp theo, lúc đề cập đến một cuộc xâm lăng, khi thì đến một trò “lừa bịp”, khi lại nói đến một thực tế kinh hoàng. Và những từ “con quái vật vô hình” được ngòi bút tham lam của các nhà báo nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Trong nhiều tờ báo còn có cả ảnh mặt tiền quán cà phê đã vỡ nát, cái chổi ma ngay cả ảnh bộ áo quần của “con quái vật” được tìm thấy sau quầy hàng. Và hầu như tất cả các bài báo, để làm yên lòng dân chúng Paris, đều kết luận : “Nếu thực sự con quái vật ấy tồn tại thì phải tìm cho ra !”

Sylvain vừa cười vừa nói:

- Tìm cho ra tớ thì còn khó đấy. May quá, mình không có giấy tờ gì trong người cả.”

Nói tóm lại, cuộc phiêu lưu này có thể có kết thúc bi đát, nhưng cũng đã giúp Sylvain có lòng tin hơn, đầu óc nó cũng vững vàng hơn nó tưởng. Nó quen dần với sự sợ hãi của người khác. Nếu thực sự một ngày kia trở lại trạng thái bình thường, nó sẽ còn nhớ rất lâu đến cuộc dạo chơi trên đại lộ hết sức đặc biệt này !

CHƯƠNG V
TRÊN TÀU " TRAS - OS - MONTES "

Santos ngày 18 tháng Ba

Tôi xin thông báo để ông rõ về các công trình tôi đang tiến hành. Ngày hôm qua, những công thức của người bạn Pháp của tôi đã cho phép tôi thực hiện thành công việc trong suốt hóa các tế bào sống. Hai con chuột bạch và một con chuột nhắt đã trở nên hoàn toàn trong suốt. Nhưng thí nghiệm theo chiều nghịch chưa được chín muồi. Nhiều chất muối lấy từ acid paritique tỏ ra vô cùng không bền. Còn chất alcalolde có tên là termigane, lấy từ một cây hiếm ở Nam Mỹ thì lại phân hủy rất nhanh. Ngay khi các thí nghiệm nghịch chín muồi, tôi sẽ thông báo ông được biết.

Antonio RODRIGUES

Santos, ngày 3 tháng Tư

Tôi rất lấy làm tiếc là chưa làm yên lòng quý vị được. Chất termigane không ổn định đến mức các thí nghiệm nghịch không thể hoàn toàn thành công. Hai con chuột bạch và con chuột nhắt chỉ trở lại trạng thái hữu hình một cách không hoàn toàn. Chỉ mới có xương và một số tổ chức sụn là trở lại trạng thái cũ. Tôi sẽ nhắc lại thí nghiệm này trên những con vật khác.

Antonio RODRIGUES.

Santos, ngày 30 tháng Tư

Lần này thí nghiệm nghịch đã thành công mĩ mãn. Ngay từ bây giờ tôi tin là có thể khẳng định rằng điều đó có giá trị đối với con người mà không có nguy hại gì. Tuy nhiên, tính không ổn định của termigane mà tôi đã lưu ý quý vị trước đây, là một trở ngại quan trọng nếu không muốn nói là trở ngại chính đối với tôi. Cũng vậy đối với hợp chất điều chế từ bichlorure éthyle, chất này còn nhạy cảm với ánh sáng và nhất là đối với sự rung động. Như vậy là không thể đưa chất ấy sang Pháp được kể cả bằng máy bay. Phải nghĩ đến cách điều chế các chất ấy tại chỗ, do một nhà hóa học người Pháp thực hiện, và thật bất hạnh là điều đó sẽ đòi hỏi phải có thời gian; hơn nữa, rõ ràng là người thực hiện tay nghề phải thật tinh thông, vững chắc, vì việc bào chế một số chất phải thật tinh vi, chính xác. Theo ý kiến tôi, tốt nhất là cho cậu bé bất hạnh đó sang Santos đây với tôi. Nếu đồng ý sang Bra-xin, xin cho biết chính xác ngày cậu ấy sẽ đến để mọi thứ sẵn sàng đúng lúc, vì, như tôi đã nói, chất termigane không giữ được quá mươi ngày. Tôi chờ đợi quyết định của ông.

Antonio RODRIGUES.

Bức thư cuối cùng này đánh tan sự lo lắng nặng nề do hai thư trước gây nên. Robert cầm bức thư hộc tốc chạy vào phòng Sylvain, la lớn vẻ đắc thắng:

- Thoát rồi ! Cậu thoát nạn rồi !…Này, đọc đi !

Sylvain giật vội bức thư, đọc một mạch những dòng chữ nhỏ, viết sin sít của nhà bác học người Bra-xin. Nhưng rồi tay nó buông xuôi, bức thư rơi xuống đất.

- Tận châu Mỹ ? … Cậu điên rồi !

- Tại sao không ?

- Robert tội nghiệp ! Cậu chẳng suy nghĩ gì cả ! Đi Mỹ, mới đi dạo chơi ở Paris mà tớ đã gây rắc rối rồi sao… Mà trước hết, tiền đâu ra ? Không, không được đâu ông bạn thân của tôi ạ ! Phải tìm ai đó tại Pháp thôi.

- Ông Rodrigues nói thế nào trong thơ, cậu không thấy à ? Như thế thật phiêu lưu. Không đùa với những việc như thế này được…

Ngay tối hôm ấy, sau khi Sylvain lui về phòng, gia đình Guénec có cuộc thảo luận sôi nổi. Chính anh chàng Robert ồn ào đã nêu vấn đề :

- Thế nào, mẹ ? Mẹ nghĩ sao đây ?

- Phải hành động thôi.., mà càng sớm càng tốt.

- Tất nhiên rồi, ông Guénec nói. Phải hành động một cách nhanh nhất, nghĩa là phải đưa Sylvain sang bên ấy ngay. Mới nhìn thì có vẻ khó thực hiện đấy, tuy nhiên cũng… Ngay ngày mai tôi sẽ đi gặp bà Rambaud và Jacqueline.

- Nhưng này ! Ông cũng biết hoàn cảnh vật chất của gia đình ấy. Không sáng sủa đâu. Họ có đủ khả năng không ? Tất nhiên là Sylvain không thể xuống tàu vượt biển một mình được. Phải có người đi cùng. Bra-xin hai lượt đi về sẽ tốn bao nhiêu ?

- Chắc chắn là to tiền lắm… Nhưng tôi nghĩ …

- Tôi cũng nghĩ là ta có thể giúp đỡ họ.

- Con cũng thế, Robert hăng hái nói. Con có để dành tiền để đi nghỉ hè, con không đi nữa.

- Còn vấn đề là bà Rambaud có chịu không, bà Guénec nói thêm.Tôi biết bà ấy rất kĩ tính.

- À ! vấn đề ở đây là sức khỏe, là cuộc sống của Sylvain, bà ấy không thể phản đối. Không đáng ngại về phía bà ấy, mà là Sylvain. Nó có chịu hay không ?

- Nếu nó không muốn, cứ để nó cho con, Robert nói xen vào.

- Nhưng ai sẽ cùng đi với nó ? Chắc chắn không phải là bà Rambaud, người đàn bà tội nghiệp này yếu ớt lắm. Còn Jacqueline tôi thấy nó còn quá trẻ. Bà Guénec nêu vấn đề.

Ông kiến trúc sư không trả lời. Ông xoa xoa cằm rồi chậm rãi nói:

- Hiện nay tôi rất nhiều việc. Nhất là dự án xây dựng tổ hợp trường học ở Aubervilliers, nhưng rồi cũng thu xếp được; tôi sẽ

xin nghỉ phép từ bây giờ, rồi sẽ trở lại công việc vào tháng Tám. Cả nhà nghĩ thế nào ?

- Đúng thế, thưa ba. Không có giải pháp nào khác.

Sáng sớm hôm sau, ông Guénec lái xe đi Villebon sớm. Thấy ông đến sớm như thế, bà Rambaud nghĩ ngay là lại có tai nạn cho Sylvain. Nhưng sau khi đọc bức thư từ Bra-xin gửi về, bà tràn đầy hi vọng. Tuy nhiên, khi nghe ông kiến trúc sư trình bày kế hoạch mà ông đã thảo luận với vợ ông, bà giãy nảy:

- Không, tôi không thể để ông bà giúp chúng tôi như vậy được. Gia đình đã làm bao nhiêu việc cho Sylvain…

Vừa cương quyết vừa dịu dàng, ông kiến trúc sư giảng giải cho bà Rambaud rõ là chẳng còn gì để bàn về cơ hội đi Bra-xin và do đó mọi phản bác cũng bằng thừa. Sau này, khi Sylvain hoàn toàn bình phục, sẽ nói đến chuyện tiền nong.

Thế là, mặc dù Sylvain còn có đôi điều phản đối, chuyến đi Bra-xin đã được quyết định… Sẽ đi tàu biển. Sylvain từ chối ngay từ đầu việc đi máy bay trước hết vì chi phí chuyến đi, tiếp nữa, vì khi lên máy bay nó hoàn toàn không thể không để lộ sự "khiếm khuyết" của nó như cách nói của nó. Nó không muốn vì bất cứ lí do nào, làm con mồi cho các nhà báo mà nó ghét cay ghét đắng từ sự cố ở Villebon.

Robert nói đùa :

- Chà ông bạn, một chuyến du lịch Bra-xin. Quý ông sẽ không từ chối chứ gì ! Rất tiếc là ông Pierrefitte không làm cho tôi vô hình luôn. Ôi, chúng ta sẽ cùng có một chuyến du lịch thú vị biết bao ! Chà, cậu sẽ làm tớ tiếc rẻ !"

Trong khi chờ đợi, phải lo chuẩn bị. Bận suốt ngày khi ở văn phòng, khi trên công trường để giải quyết đủ thứ công việc trước khi vắng mặt nhiều ngày, ông Guénec hầu như không lo được gì. Thế là Robert phải lo tất cả. Ở trường ra, nó phải đến các hãng du lịch khác nhau hỏi thăm về các chuyến khởi hành đi Nam Mỹ. Chuyện không dễ dàng như nó tưởng. Có rất ít tàu biển đi tuyến thẳng Pháp - Bra-xin. Cuối cùng, người ta chỉ cho nó một tàu khách của Bồ Đào Nha, trọng tải 25.000 tấn rời cảng Hambourg ngày 18 tháng năm, sẽ ghé qua Le Havre ngày 19, và từ đó sẽ đi Rio, có ghé ít giờ Lisbonne và Dakar. Tối tối, Sylvain và Robert chúi đầu trên các tấm bản đồ, lần theo hành trình của con tàu, tìm xem những bài viết về Bra-xin, những bức ảnh về Rio de Janeiro trong các tạp chí.

- Thật đấy, Robert nói, tớ hài lòng chấp nhận thành vô hình để đi với cậu tới đó.

Còn bà Rambaud và Jacqueline không biết nghĩ làm sao nữa ! Trong niềm an ủi bao la khi nghĩ đến việc Sylvain sắp trở lại bình thường, là nỗi lo chuyến đi dài ngày đầy phiêu lưu của Sylvain sang tận cùng thế giới. Nhưng mọi chuyện đã được thu xếp rất ổn thỏa…

Sylvain mà đi với ông Guénec thì còn phải lo gì nữa !

Tuy nhiên, đúng là tại mọi việc an bài quá tốt. Ngày 14 tháng năm, ông kiến trúc sư đi thăm các công trường ở Saint- Mandé về đến nhà mệt nhoài, nói với vợ là suốt ngày ông thấy bụng đau nhói phía sườn phải.

- Ôi dào, chắc không có gì đâu, ông nói, qua một đêm ngủ ngon, ngày mai sẽ không thấy gì nữa.

Nhưng sáng hôm sau, ông không ngồi dậy được. Đau nhiều hơn lại kèm sốt cao. Thầy thuốc đến, chẩn đoán viêm ruột thừa cấp tính. Ngay tối hôm ấy ông được đưa vào bệnh viện và được mổ.

Lo lắng cuống cuồng dịu đi - cuộc giải phẫu diễn ra tốt đẹp - mọi người không kém phần lo lắng tự hỏi cái gì sẽ tới với Sylvain đây. Ngay như ông Guénec bình phục nhanh chóng, ông không thể chịu đựng nổi sự mệt nhọc của chuyến đi dài ngày trước một tháng. Thế mà vé trên tàu đã mua rồi,và về phía ông Rodrigues đã sẵn sàng chờ con tàu cập bến. Mọi người dự tính đến mọi giải pháp có thể. Ai có thể thay thế ông Guénec ? Bà Guénec chăng ? Không thể được, bà không đi biển được; đã có lần đi về bằng tàu biển sang Anh thôi mà bà đã ốm tưởng chết. Hay là bà Rambaud ? Thật tình bà cũng không giúp Sylvain gì nhiều được, bà lại chưa đi biển lần nào và cũng có thể say sóng như bà Guénec. Lúc bấy giờ Robert rành rọt tuyên bố:

- Tại sao không phải là con chứ ?

Bà Guénec phản đối ngay :

- Đừng nghĩ đến chuyện đó, con ạ! Mà ba con sẽ không cho phép đâu. Bà Rambaud không đủ tin tưởng vào con đâu.

- Thế thì ai bây giờ ?

- Mẹ không biết. Nhưng rồi chúng ta sẽ tìm ra ai đó.

- Sylvain sẽ không chịu đâu, và nó có lí.

Sáng hôm sau, hai mẹ con vào bệnh viện thăm ông Guénec, ông đã khá hơn nhiều. Robert nói ngay :

- Cũng thế thôi, con không còn là một đứa trẻ nữa, và con cũng không sợ say sóng. Con có hộ chiếu từ năm ngoái khi con xin cấp để đi Áo dịp lễ Noel. Con chỉ cần chạy đến Sứ quán Bra-xin xin thị thực nhập cảnh là xong… Hơn nữa, con biết một ít tiếng Tây Ban Nha, chính người cháu người Đức của ông Bồ Đào Nha nói ở Bra-xin nói tiếng Tây Ban Nha.

Nó nói hăng đến nỗi ông Guénec không nhịn được cười.

- Hơn nữa, Sylvain đã là bạn thân nhất của con. Từ ngày nó bị nạn, nó còn hơn là bạn. Con sẽ thật hạnh phúc khi được giúp nó đến cùng.

Im lặng hồi lâu. Robert hồi hộp, hết nhìn cha lại nhìn sang mẹ. Cuối cùng, ông Guénec nhìn vợ khẽ khàng :

- Tất nhiên tôi hiểu bà; như mọi bà mẹ, bà không thấy con mình trưởng thành lên, bà cũng không tin con mình có đủ khả năng

xử sự như người lớn… Tôi tin nó, bà ạ. Nó sẽ đi cùng Sylvain thay tôi. Tôi đề nghị bà cho phép nó.

Quá đỗi bất ngờ, Robert không ngăn được nước mắt sung sướng. Nó cúi xuống giường ôm hôn bố.

- Con cám ơn ba. Con hứa với ba sẽ đưa Sylvain đi về bình yên vô sự… Ôi, sao con muốn đi Bra-xin đến thế …

Rồi ngày lên đường đã đến. Mọi thứ đã được lo liệu đầy đủ. Sylvain ra đi với cái mặt nạ mà Jacqueline đã cố tìm ra được tại một cửa hàng cho nó, rất giống mặt thật. Một cặp kính đen che hai lỗ mắt. Dù bất cứ lí do gì Sylvain cũng không được bỏ găng tay, nhưng nó có thể bỏ mũ vì có thêm bộ tóc giả ! Tất cả những thứ đó cho phép Sylvain xuống tàu về phòng mình khi khởi hành.

Họ rời Paris vào đầu giờ chiều, trên xe của ông Guénec, do bà Guénec lái. Bà Rambaud và Jacqueline cùng đi tiễn. Đến cảng Le Havre, họ được tin tàu Tras-Os-Montes tới chậm và cập bến buổi tối. Sylvain tuy khó chịu vì bộ đồ hóa trang lại khoái chí về sự chậm trễ đó. Không vào thành phố chơi được, mọi người đỗ xe trong con phố nhỏ gần cảng rồi ngồi lại trong xe trò chuyện. Bà Rambaud không giấu nổi lo âu:

- Lạy Chúa ! Đi xa quá !

Bà nhìn con trai không rời mắt. Bà đã gần như quen không nhìn thấy nét mặt con trai. Cái mặt nạ bất động, không có sinh khí làm cho bà sợ hãi. Còn Jacqueline thì không dấu được cảm xúc. Cô nói với Sylvain:

- Sylvain ạ, chị đề nghị em phải hết sức cẩn trọng. Tối qua chị nằm mơ thấy điềm xấu. Em khốn khổ ở bên ấy chết đói trong một cái hố.

- Chà, Sylvain cố gắng đùa để đánh tan nỗi lo âu của chị gái. Chị không biết chứ, người vô hình có nhiều quyền phép lắm,… thí dụ như ăn trộm táo bày bán trên quầy mà không ai thấy !

Đến tối khuya tàu cập bến. Trời tối làm cho Sylvain yên lòng.

Robert bước lên cầu thang của tàu quay lại nói:

- Trước tiên là mọi người không được lo lắng gì cả. Hai tháng nữa con sẽ đưa nó về bình yên vô sự, rám nắng trời nhiệt đới nữa.

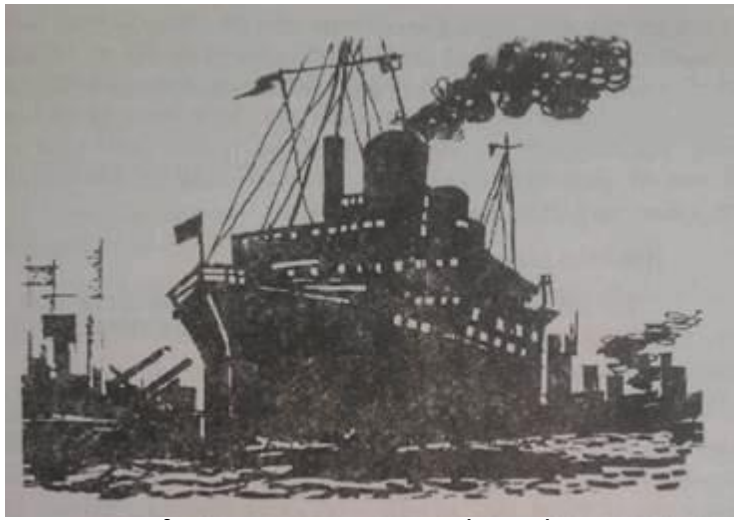

Sau khi quá cảnh Lisbonne 12 giờ đồng hồ, trong một cái vịnh nhỏ tuyệt đẹp, tàu tiếp tục hành trình. Trời rất mát mẻ tới lúc đó, nhưng sau nhiệt độ cao dần. Ba ngày đầu, Sylvain không rời khỏi phòng, một phòng hai giường khá lịch sự, đầy đủ tiện nghi.

Cho đến lúc ấy, mọi việc đều trôi chảy. Không có sự cố gì lúc xuống tàu; nhờ tối trời mà Sylvain đi lọt, ngay cả khi qua bàn hải quan, khi kiểm tra hộ chiếu nhân viên kiểm tra vội vàng không thèm ngước nhìn nó.

Do vậy mấy ngày đầu, Sylvain yên ổn trong phòng, suốt buổi trò chuyện với Robert. Thật là một chuyến đi thú vị. Nhưng lâu rồi cũng buồn chán, nhất là đối với Sylvain, không hề hít thở không khí trong lành; nó không muốn xuất hiện trong bộ đồ hóa trang. Cái nhìn ngờ vực của chị dọn phòng và của người phục vụ các bữa ăn, cũng đủ cho nó lắm rồi. Nóng bức cũng bắt đầu làm nó khó chịu,… mà trời lại càng ngày càng nóng.

Robert có sáng kiến:

- Tại sao cậu lại không trở lại thành người trong suốt ? Cậu có thể lên boong tàu một cách thanh thản nhất. Nếu như cậu thấy trên boong thật dễ chịu…

- Ờ nhỉ, tại sao không ?

Một buổi chiều trong phòng nóng hầm hập, Sylvain trút bỏ hết áo quần, theo Robert lên boong. Trên boong và dọc theo hành lang, có những dãy ghế dài tiện nghi cho hành khách. Thoát khỏi áo quần, mặt nạ và găng tay, Sylvain hít thở dễ chịu. Tàu lướt đi, tạo nên một luồng gió nhẹ, mơn trớn da thịt Sylvain… Hai đứa nằm trên hai chiếc ghế dài cạnh nhau nói chuyện nho nhỏ tránh bị người khác chú ý.

- Thú thật là cậu không còn lý do gì để phiền muộn nữa. Robert nói. Một tháng nữa, cậu sẽ trở lại bình thường như mọi người và chúng ta sẽ có một chuyến trở về tuyệt diệu … Chà, sao lại còn

nghĩ đến chuyện tiền bạc phiền hà nhỉ ..ba mình có thể giúp cậu kia mà …

- Đúng đấy Robert ạ, thật khó chấp nhận.

- Này, nhân nói chuyện tiền bạc, đêm rồi mình mơ lạ kì lắm, chúng mình kiếm được tiền đầy túi, nhờ có cậu đó, người trong suốt ạ.

- Sao cơ ?

- Mình không nhớ hết, nhưng tuyệt vời lắm.

Sylvain mỉm cười, nụ cười vô hình của nó. Hai đứa nằm đấy một lúc lâu thì một bà già đi về phía hai đứa, chắc là tới chiếc ghế dài rõ ràng còn trống bên cạnh Robert:

- Xin lỗi, Robert vội nói. Ghế đã có người nằm… người ta sắp quay lại bây giờ đấy.

- Sao ! tôi dứng trên boong cả nửa tiếng đồng hồ mà tôi có thấy ai nằm cạnh cậu đâu ? Bà già càu nhàu.

Sợ có chuyện, Sylvain định im lặng đứng dậy chuồn đi thì Robert nghiêm giọng nói với bà khách:

- Nếu bà muốn nằm thì xin mời, nhưng xin báo trước là cái ghế này lạ lắm, hễ ai đụng đến nó là nó di chuyển ngay … bà không để ý à ?

- Chẳng ý tứ gì hết. Cậu rõ là người thô lỗ.

Giận dữ, bà già cầm tay ghế, nhưng cái ghế lại trì lại, rồi đu đưa, qua phải, qua trái, rồi trượt dài trên boong tàu. Bà cụ nhảy dựng lên, rú lên thất thanh, giơ tay lên trời chạy trốn.

- Ha ha ! Robert phá lên cười. Cậu không thấy những cảnh này cũng vui đấy chứ ? Mình có cảm giác là cậu có thể làm hay hơn nếu cậu muốn.

Cuộc sống trên tàu trong hành trình dài ngày này nhanh chóng trở nên buồn tẻ. Để giải trí cho hành khách, tàu Tras-Os-Montes có tổ chức chiếu phim, nói chuyện, khiêu vũ mỗi tối, trong phòng lớn. Nhưng hành khách trên tàu là người tứ xứ, không thích thú lắm với những bộ phim, những buổi nói chuyện thường bằng tiếng Tây Ban Nha hay Bồ Đào Nha.

Một buổi tối, sau khi xem một bộ phim quá dở về, thấy Sylvain còn chưa ngủ vì khi sáng bị cảm nắng trên boong tàu, Robert tuyên bố:

- Sylvain này, hành khách trên tàu buồn như trấu. Phải nghĩ cách làm cho họ vui lên…, đồng thời ta giải trí chút dã

- Cậu đã nghĩ ra cách gì ?

- Có cách này hay cực kỳ. Cậu nghe đây …

Robert ngồi lên mép giường bạn và giải thích cho Sylvain nghe những trò nó nghĩ ra trong đầu.

Sáng hôm sau, anh chàng Guénec đi tìm viên sĩ quan phụ trách boong tàu, và nó gặp ông ta đang đứng ở hành lang bên dưới

boong. Với vẻ dễ mến của nghề nghiệp, viên sĩ quan ngả mũ chào Robert.

- Thưa ông, Robert chững chạc nói. Chắc ông cũng thấy là gần đây, hành khách trên tàu không hứng thú bao nhiêu với các buổi dạ hội trên tàu ?"

Viên sĩ quan gật đầu :

- Vậy quý ông muốn gì, thưa quý ông ? Con tàu không phải là trung tâm vui chơi, giải trí.

- Tôi có cách làm cho các quý khách của ông vui lên. Tôi là một nhà ảo thuật.

Viên sĩ quan tò mò nhìn anh chàng lạ hoắc không nén được cái bĩu môi.

- Tôi không nghi ngờ gì tài năng của ông, thưa quý ông, nhưng tôi xin thú thật là hành khách trên tàu này cũng đã chán ngấy với cái trò ấy rồi.

- Vậy xin phép ông cho tôi được biểu diễn một trò vặt ngay bây giờ trước mặt ông.

Vẻ tự tin của Robert làm viên sĩ quan xiêu lòng, ông ta mỉm cười:

- Xin mời, thưa quý ông.

- Vậy xin ông không động đậy nữa. Tôi sẽ lùi một bước và cho tay vào túi quần để ông thấy không có kỹ xảo và giả mạo nào."

Viên sĩ quan tròn mắt chờ đợi. Bỗng nhiên, ông vội đưa tay lên chụp mũ cát-két. Nhưng quá chậm ! Chiếc mũ đã rời khỏi đầu viên sĩ quan rồi lơ lửng trong không trung, lượn qua lượn lại như vẽ bùa.

- A, như thế đó !

Sau khi bay lượn rất lâu, chiếc mũ nhẹ nhàng "hạ cánh" trên sàn. Ngơ ngác, viên sĩ quan dõi theo chiếc mũ của mình, tự hỏi không biết nên làm gì đây.

- Xin chờ cho, Robert lên tiếng, Ngài không phải cúi xuống, nó sẽ tự trở về.

Và chiếc mũ lại lượn vòng lên không, bay lượn nhiều vòng có lúc muốn nhảy qua boong rồi cuối cùng bay đến, nhẹ nhàng về lại đầu chủ.

- Ông thấy đấy, Robert nhẹ nhàng nói. Mới một chút thôi như ông thấy. Các trò ảo thuật khác cũng có hiệu quả tương tự. Xin ông cho ý kiến.

Hoàn toàn sững sờ, không cầm được tiếng chửi thề, ông ta được líu lưỡi nói:

- H hay , ô ông t tài th…ật. Ô … ông sẽ trrình diễn một ch..chương trình phục vụ hành khách nhé.

Và thế là ngay tối hôm ấy, nhà ảo thuật tài ba Robert ngay Guénec đã mở màn trình diễn trong đại sảnh của tàu Tras-Os-Montes.

Ban ngày, viên sĩ quan đã đi kể lại cho bất cứ ai muốn nghe về cuộc phiêu lưu kì dị của chiếc mũ cát-két, và ông ta nhiệt tình ca ngợi biệt tài ảo thuật của chàng trai người Pháp trẻ tuổi ta đến nỗi hầu hết hành khách trên tàu hối hả kéo đến đại sảnh đón chờ.

Đúng chín giờ, tấm màn nhung được kéo lên cho thấy một chú bé cao mảnh khảnh, dáng vụng về và rụt rè trên sân khấu, chú bé bắt đầu bằng câu xin lỗi vì nói tiếng Tây Ban Nha rất tồi.

- Thưa quý ông, quý bà, tôi xin phép được giới thiệu với quý vị một số tiết mục nhỏ … Tôi xin được cáo lỗi trước là không phải tự một mình tôi thực hiện vì tôi không có phép màu gì… mà tôi sẽ mời người bạn tôi, một linh hồn trong suốt ở cách chúng ta 4.000 cây số, từ đất nước tôi… Vâng, Linh hồn trong suốt ơi, bạn có đấy chưa ? … Linh hồn trong suốt ơi, bạn có đây chưa …

Vài giây chờ đợi, bỗng một giọng nói vô hình cất lên: "Linh hồn trong suốt của bạn đã đến đây !"

Robert quay lại phía khán giả :

- Quý vị nghe thấy không ? Linh hồn trong suốt đang giữa chúng ta… Nhưng trong phòng này nóng quá, biểu diễn không thoải mái tí nào. Chúng ta hãy chú ý, Linh hồn trong suốt ơi, bạn có thể nhấc chiếc mũ của tôi được không ?

Như vừa dứt lời thần chú, cái mũ của nhà ảo thuật tự nhấc lên, bay dọc sàn diễn lượn vòng rồi cuối cùng tự đến móc vào cái đinh ở cuối sân khấu.

- Cám ơn, Linh hồn trong suốt. Giờ bạn có thể cởi giúp chiếc áo vét của tôi ra, để quý khán giả đây không còn nghĩ có gì đó trong tay áo ?

Không hề có một cử chỉ, một động tác nào của Robert nhưng người ta thấy áo vét của cậu ta từ từ nhấc lên, cởi ra sau, đứng yên trong không trung một lúc như móc trên giá áo vô hình rồi cuối cùng đến chỗ treo mũ. Chiếc mũ bay lên nhường chỗ cho cái áo rồi mũ móc lên trên áo. Những tiếng rì rầm xuýt xoa ngạc nhiên lan ra khắp khán phòng. Nhưng chưa hết …

- Bây giờ tôi lại nhờ Linh hồn trong suốt tháo giúp tôi cà-vạt, vì, như quý ông, quý bà đều biết, nhiều nhà ảo thuật dùng cà-vạt làm công cụ biểu diễn.

Những tiếng rì rầm mới lại nổi lên từ hàng ghế này sang hàng ghế kia, về chiếc mũ và cái áo thì có thể nghĩ là có một sợi dây vô hình nào đó được khéo giấu trong hậu trường nhưng tháo cà-vạt… ? Nhưng kìa nút cà-vạt tháo ra một cách chính xác và nó cái từ từ rời khỏi cổ áo, loằng ngoằng như một con giả ngày hội diễu hành trước khi đến với mũ, áo trên móc. Pháo tay vang trời. Robert mỉm cười cúi chào một cách diệu nghệ. Được khích lệ, nó tuyên bố:

- Bởi vì quý vị đã tin sự có mặt thực sự của Linh hồn trong suốt bạn tôi. Tôi xin thú thật cùng quý vị là anh ta còn là một nhà

chiêm tinh. Anh ta hoàn toàn có khả năng nêu tuổi tác của bất cứ vị nào trong phòng này… nhưng vì lịch sự với phụ nữ, anh ta sẽ không tiết lộ bí mật tuổi tác của quý bà, quý cô đang có mặt tại đây. Thưa quý ông, có vị nào muốn thử không ?

Phải nói là nhờ có trí nhớ rất tốt mà buổi chiều, khi Robert đã được phép của viên sĩ quan tra cứu danh sách hành khách trên tàu, nó đã nhớ được khoảng hơn hai chục tên, tuổi.

Nhiều cánh tay đưa lên. Trong số đó, Robert nhận diện được bốn năm người. Nó chỉ định một trong số đó.

- Xin mời ông. Nếu ông cho phép, bạn tôi, Linh hồn trong suốt sẽ để lộ tuổi ông.

Rồi quay lại phía sân khấu nó nói :

- Nào, nhờ anh bạn Linh hồn trong suốt bảo cái bàn con đến gần đây được không ?

Thế là một cái bàn con ở trong cùng sân khấu tự nhấc lên và không ai chạm vào, đến ngay chỗ hàng đèn sân khấu.

Linh hồn trong suốt ơi, xin cho biết quý ông đây bao nhiêu tuổi.

Im lặng bao trùm khán phòng. Cái gì sẽ diễn ra đây ? Bỗng nhiên, từ mặt bàn, hai tấm các-tông ghi những con số được nâng lên.

- Ba mươi bảy, có đúng không, thưa ngài ?

- Đúng. người hành khách đáp.

Cả phòng vỗ tay rào rào. Robert cúi chào, nói tiếp với ông khách:

- Quý ông cũng cho phép Linh hồn trong suốt bạn tôi tiếp tục thử đoán quý danh của ông chứ ạ ?

Sau những con số là những bản có chữ viết vươn lên khỏi mặt bàn và khéo léo tự xếp thành hình rẽ quạt: ALVARES. Đúng phoóc tên vị khách. Trò ảo thuật thật lí thú và Robert diễn lại hai lần. Mỗi lần thử mới lại thêm những ngạc nhiên mới. Cả phòng rộn hẳn lên. Với thủ thuật giả tạo gì mà chú bé này thực hiện được các tiết mục tài tình đến thế ?

Tuy nhiên, ở cuối khán phòng, nơi những người di cư Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha đứng xem, có tiếng cất lên :

- Bịp bợm !… Dối trá ! … Chúng tôi muốn tới gần xem !…

Robert mỉm cười:

- Xin sẵn sàng, mời quý ông lại gần đây !

Khán giả khoái chí, nhìn người đang len giữa các hàng ghế đi lên. Đó là một thanh niên to con, vẻ tự đắc. Anh ta nhanh nhẹn leo lên sân khấu.

- Cám ơn ông đã lên… Nhưng mắt ông nhìn tốt chứ ?

- Rất tốt.

- Vậy xin ông kiểm tra sân khấu và tìm xem có sợi dây nào đâu đó không… Chắc chắn là có, ông nghĩ rất đúng.

Sau chút do dự, anh chàng đi qua, đi lại trên sân khấu, soi mói nhìn mọi nơi từ trần nhà đến các tấm rèm, vào sâu trong hậu đài nơi mà từ đó anh ta cũng không tìm ra được gì.

- Thế nào ? Ông không thấy gì à ? À, tôi hiểu rồi, ông bạn còn thiếu cặp kính. Đây, ông hãy dùng kính của tôi, tốt và rõ lắm đấy.

Và thế là cặp kính Robert đeo làm dáng khi biểu diễn đã tự rời khỏi mũi Robert để đậu lên mũi anh chàng. Cả phòng cười rộ lên; anh chàng cũng cười, nhưng với vẻ ngượng nghịu. Anh chàng lột kính ra quăng lên mặt chiếc bàn con, thì, không thể tin được.. kính bẩy trở lại mắt Robert.

Nhà ảo thuật thản nhiên nói:

- Nếu ông không cần kính nữa thì xin mở to mắt ra. Đấy, ông thấy chưa ? Có sợi dây ngang qua sân khấu đấy, đó, cao hơn chút nữa … Ông không phân biệt được gì à ?

Anh chàng ngúc ngắc đầu.

- Thế thì có chiếc ghế đây, ông đứng lên ghế đi !

Anh chàng do dự, cảm giác lại một trò quỷ quái nào đây. Lúc anh chàng vừa đặt chân lên ghế thì cái ghế chuồn đi mất. Anh chàng bất hạnh ngã soài ra sân khấu. Mọi người cười rộ lên, chào đón cú ngã. Tự ái, anh chàng vụt đứng lên và tức giận chụp lấy cái ghế đang lùi dần lùi dần trước mặt, anh chàng tiến một bước thì ghế lùi một bước, như trêu chọc. Cuộc đuổi bắt vòng quanh trên sân khấu thì chiếc ghế đột nhiên dừng lại, làm cho anh chàng lỡ đà, ngã chồm lên ghế.

Khán phòng vui như chợ vỡ. Sau khi khiêu khích bị trừng trị, anh chàng khốn khổ không nói, không rằng, rời sân khấu và lặng lẽ biến mất. Tiết mục kịch câm này là điểm chốt của buổi diễn.

Màn sân khấu vừa buông xuống, viên sĩ quan chạy ngay đến bên Robert, nồng nhiệt cám ơn và muốn mời Robert về phòng riêng uống nước.

“Cám ơn Quý ngài. Những buổi diễn như thế này rất cực nhọc cho tôi và Lỉnh hồn trong suốt. Tôi rất muốn về phòng nghỉ ngơi.

- Thế thì xin gặp lại ông ngày mai được không ạ ? Và ông sẽ phối hợp với chúng tôi biểu diễn thêm vài buổi nữa chứ ạ ?

Theo chân Linh hồn trong suốt, Robert về phòng.

“Này, Sylvain ! Một buổi tối thật vui. Thế là cậu thắng rồi ! Chúng ta sẽ nhớ mãi chuyến đi này !”

CHƯƠNG VI
LÀM SAO ĐẾN SANTOS ĐƯỢC ?

Tàu Tras-Os-Montes đã đến gần thủ đô Rio. Hai mươi bốn tiếng đồng hồ nữa, hành khách sẽ nhìn thấy đỉnh Pain de Sucre đồ sộ, dựng đứng, bao quát cả vịnh cảng bao la. Trên boong tàu, Robert

và anh bạn vô hình đứng tách xa mọi người thì thầm trò chuyện. Chúng phải rất thận trọng. Từ buổi biểu diễn ảo thuật thành công ngoài sức tưởng tượng, Robert rất được chú ý. Để tránh những sự cố như chuyện cái ghế dài xảy ra hôm nào, Sylvain nằm dài luôn trên sàn boong, cạnh ghế dài của Robert.

- Sylvain ạ, hai ngày nữa, chúng ta sẽ đến Santos. Hai ngày nữa là Linh hồn trong suốt sẽ trở lại thành anh bạn Sylvain thân mến của tôi. Phải thú thật là chuyến đi này cũng không đến

nỗi nào nhờ có những buổi biểu diễn của chúng ta.. Và cậu có biết không nhờ đó chúng ta có đủ tiền cho chuyến về nữa đó ?

- Nhờ cậu đây, Robert ạ !

- Nhờ Linh hồn trong suốt; chúng ta đã bỏ phí năng khiếu của mình. Không thì với hai đứa ta, mình sẽ giàu to."

Sylvain thở dài: "Giàu to, ừ, cũng có thể, nhưng hiện giờ mình chỉ nghĩ đến cái lúc mà mình sẽ lại thấy mặt mình trong gương. Chúng ta chưa đến Santos, Robert ạ".

Hai anh chàng nằm im lặng. Robert đưa mắt nhìn hướng chân trời, cố nén tiếng kêu:

" Bờ kìa, Sylvain !"

Sylvain đứng phắt dậy và cúi gập vào thành tàu. Phía chân trời, một dải xanh sẫm hiện lên, khi mờ khi tỏ.

"Sylvain à bờ biển Bra-xin đấy, chúng ta sắp cập bến rồi."

Sylvain không trả lời, dõi nhìn dải đất xa lạ lướt qua trước mắt, nơi đó nó sẽ vĩnh viễn thoát khỏi cơn ác mộng. Nó thì thầm:

" Mình sợ quá Robert ạ. Bỗng nhiên mình nghĩ đến những linh cảm của chị Jacqueline. Tim mình thắt lại vì sợ, như những con chim sắp gặp một biến cố.

- Thôi đi, cậu không mê tín đấy chứ ?

Qua ngày hôm sau lúc gần trưa, mũi tàu sơn trắng của chiếc Tras-Os-Montes xé nước tiến vào vùng vịnh đẹp nhất thế giới. Bên nhau, Robert và Sylvain đứng tách xa những hành khách khác đang hối hả đặt chân lên đất liền. Đây là lần đầu tiên kể từ Lisbonne, Sylvain trở lại với bộ đồ hóa trang của mình. Chiếc mặt nạ, cái mũ và đôi găng tay làm nó ngột ngạt, nhất là cái mặt nạ. Dưới nắng trời nhiệt đới, nó chảy mồ hôi hột. Xa xa, hành khách nhìn cái anh chàng kỳ dị mà trong suốt chuyến đi, họ không hề thấy mặt.

"Robert này, Sylvain nói nhỏ. Mình sợ chúng ta sẽ gặp khó khăn ở bàn Hải quan và ở chỗ kiểm tra hộ chiếu. Tất cả chắc sẽ không suông sẻ như ở Le Havre đâu.

- Lại linh cảm của cậu nữa !

- Robert nghe này, phải dự kiến mọi khả năng. Cậu còn nhớ chuyện xảy ra ở Đại lộ Saint-Michel chứ. Chúng ta suýt thì lạc nhau. Cậu có nhìn thấy cái cao ốc sơn vàng kia, bên trái bến lên tàu đó không ? Nếu trong thành phố rộng lớn này, lỡ mà lạc nhau, chúng ta

sẽ đến đợi nhau ở chân cao ốc đó nhé.

- Rõ… nhưng ý kiến quái quỷ gì thế Sylvain, không có gì xảy ra với cậu đâu."

Dòng người ôm vác va-li hành lí lũ lượt qua cầu tàu. Khu in nhà ga tàu biển nằm cuối cầu cảng. Hành khách đi vào trong một phòng rộng lớn, hiện đại, ở đó làm đồng thời thủ tục hải quan và kiểm tra hộ chiếu. Việc kiểm tra tỏ ra chặt chẽ. Hành khách xếp hàng từng người một đi qua một cửa quay, có hai viên cảnh sát đứng gác. Sylvain thấy họ nhìn kỹ mặt từng người, nếu có tóc giả họ bắt dở cả ra, để so sánh với ảnh trong hộ chiếu.

- Không ổn rồi, Sylvain thì thầm bảo Robert- Như thế này thì mình sẽ lại gây nên lộn xộn thôi, mà chúng ta đâu còn trên đất Pháp.

Nó đứng lại sau và nói nhỏ với bạn:

- Thôi kệ. Trời nóng như thế này thì mình chẳng hề hấn gì đâu. Cậu cầm va-li cho tớ, tớ sẽ vào nhà vệ sinh đằng kia trút bỏ hết áo quần; và tớ sẽ đi qua chỗ kiểm tra mà không ai thấy… hoặc leo qua rào ở cuối cầu cảng. Chúng ta sẽ gặp lại nhau ngoài đường.

- Thế còn đống quần áo ?

- Ờ nhỉ. Còn số áo quần này. Cậu hãy theo mình đến trước cửa nhà vệ sinh; khi mình ở đó ra, cậu nhét vào va-li.

Định như thế nào là làm như thế đó. Nửa giờ sau, (các thủ tục ở đây rất lâu la rườm rà) hai đứa gặp lại nhau trên lề đại lộ dưới chân cao ốc sơn vàng.

- Cậu hành động đúng đấy, nếu không thì rắc rối to. Linh cảm của cậu đã giúp chúng ta được việc. Bây giờ mình gọi ta-xi di Santos.

Trong suốt thời gian nghỉ ngơi dưới tàu, hai đứa đã suy tính về chặng cuối hành trình. Vì lí do tiết kiệm, Sylvain muốn đi xe lửa từ Rio đến Santos, còn Robert thì lại nghĩ là đi ta-xi thì tốt hơn. Nói đúng ra, chặng đường ba trăm ki-lô-mét cũng xa đấy, nhưng qua các lần biểu diễn chúng thu được khá tiền. Cuối cùng, mặc dù tốn tiền nhưng để tránh đổi tàu ở Sao Paulo, hai đứa thống nhất đi ta-xi.

Hai chàng ra đứng trên lề một đại lộ xe cộ qua lại như mắc cửi. Những chiếc xe con sang trọng, bóng loáng chạy êm ru. Sau chuyến đi dài ngày êm ả trên tàu; nay bỗng nhiên hai đứa rơi vào cảnh náo nhiệt tưng bừng của một thành phố lớn.

- Không bao giờ mình thấy nóng bức như ở đây ! Robert nói. Thế mà ở đây giờ là mùa đông đấy. Cứ diện bộ quần áo của Adam như cậu hóa hay.

Chúng đứng chờ đã lâu nhưng không thấy chiếc ta-xi nào.

"Ở Bra-xin, chắc là không có ta-xi." Robert tủm tỉm nói.

Ngay lúc đó, một chiếc xe tuyệt đẹp rà về phía hai đứa và đỗ lại. "Quý vị cần ta-xi ?" Hai đứa do dự. Chiếc xe đẹp quá, có phải

ta-xi không ? Nhưng mọi chiếc xe khác ở Rio đều đẹp cả.

"Tôi muốn đi Santos." Robert nói.

Người lái xe hơi nhíu mày. Anh ta giải thích là xe anh ta chỉ chạy nội thành. Còn những xe có giấy phép chạy liên tỉnh thì đậu ở nhà ga trung tâm, anh ta có thể đưa nó đến đó. Người lái xe nói nhanh nhưng nhờ đã quen nghe và nói trong những ngày ở trên tàu nên Robert cũng hiểu.

"Thì ra ga trung tâm vậy."

Người lái xe cho hai chiếc va-li vào cốp xe. Sylvain theo sau Robert bước nhanh vào xe, vừa kịp không bị kẹp tay vì người lái xe đóng cửa xe quá nhanh. Xe đi qua nhiều đường phố, đại lộ ồn ào tấp nập, hai bên đường ít trồng cây xanh hoàn toàn xa lạ đối với hai chàng trai người Pháp. Quảng trường nhà ga ở đây cũng nhộn nhịp như quảng trường opéra ở Paris vào lúc năm giờ chiều. Sau những ngày yên tĩnh trên tàu, bây giờ hai đứa như ngây ngất. Trong đám đông đúc khủng khiếp ấy, người lái xe không tìm được chỗ đỗ xe. Cuối cùng anh ta phải đỗ ở một góc quảng trường trước nhà ga. Anh ta xuống xe giải thích cho Robert là không thể đưa khách đến tận bến ta-xi liên tỉnh được vì chuẩn bị lễ hội ở Sao Paulo. Robert không hiểu lắm chỉ loáng thoáng là phải đi bộ băng qua quảng trường để đến bến xe liên tỉnh.

Sylvain lo lắng:

"Tớ không thể nào đi qua cái đám đông ấy mà không đụng chạm !"

Hai đứa đang đứng dưới một cột đèn cao. Va-li dưới chân, Robert quan sát các hoạt động quanh nhà ga. Nó nói với Sylvain:

"Nghe này, mình sẽ đi hỏi đường. Cậu cứ đứng ở đây, đừng đi xa cột đèn; ta lấy đây làm mốc. Năm phút nữa mình sẽ trở lại". Nó xách hai va-li đi, vì dĩ nhiên là không thể để cho một bóng ma trông được. Sylvain nhìn theo và phút chốc Robert đã mất hút giữa đám đông. Lát sau Robert trở lại.

"Ở Sao Paulo có lễ hội lớn. Xe đi tỉnh hết rồi. Nhưng người ta mách cho mình một bến ta-xi khác, xa hơn. Cậu cứ đợi ở đây, để mình đi tìm hỏi xem."

Sylvain mở miệng định bảo Robert đừng quá vội vã, nhưng rồi cũng để nó ra đi.

Vẫn hai va-li bên mình, người đẫm mồ hôi, bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo như còn say sóng, Robert lại mất hút trong đám đông.

Năm phút trôi qua … rồi mười phút …

"Tội nghiệp Robert, chắc nó mệt nhoài rồi, đúng là mình không giúp gì được nó, ngay cả việc đứng trông hành lý !"

Lại mười phút nữa trôi qua … rồi lại mười phút nữa … Sylvain lo lắng quá. Chà, lỡ mà Robert đi lạc mất ! Nếu nó không tìm lại được góc quảng trường này ? Không, Robert không đến nỗi ngờ

nghệch như thế. Dân Paris mà ! Chắc là anh bạn chưa tìm ra bến xe, mà cũng có thể là anh chàng lấn cấn vì hành lý. Nhưng giả thiết thế thôi. Mà thời gian lại cứ qua đi. Lo âu càng tăng và dần dần thành sợ hãi. Và một tiếng đồng hồ trôi qua, rồi một tiếng rưỡi … Cứ nhìn chăm chăm về phía cửa lớn của nhà ga, Sylvain thấy như muốn nổ con mắt. Mặt trời bắt đầu xuống thấp bóng tối lan dần và cái lạnh thấm dần vào cơ thể Sylvain.

Hai giờ đã trôi qua, ý định băng qua quảng trường thôi thúc Sylvain một cách ghê gớm. Nhưng Robert trở lại mà không còn thấy bàn tay vô hình đặt lên vai thì sự thể sẽ ra sao ?

Rồi nửa tiếng đồng hồ nữa… Ở miền nhiệt đới, đêm xuống rất nhanh. Chắc có việc không may xảy đến cho Robert rồi hay nó bị mệt lả ?… Hay bị tai nạn ?… Hay trong thành phố đông người tứ xứ này, một tay lừa đảo nào đó, thấy anh chàng người nước ngoài lớ ngớ với hai va-li nặng chịch lại dụ đi đâu mất rồi ? Không, Robert không phải là một thằng ngố … Thế thì … tai nạn ? hay mệt lả ? … Đứng tựa lưng vào cây cột đèn vừa bật sáng, hắt ra ánh nê-ông lạnh lùng. Sylvain thấy người bủn rủn, tay chân run lập cập, nó lạnh… Nước mắt trào ra mờ mắt làm nó nhiều lần tưởng như bóng dáng Robert đang đi đến.

Quảng trường vừa nhộn nhịp là thế, giờ thật im ắng. Sylvain không cầm lòng được nữa. Vừa tránh đám người bằng những cú lách người lắt léo, Sylvain đi xuyên qua quảng trường rộng lớn, chạy vào trong đại sảnh nhà ga, đi lang thang hết quầy vé này đến quầy vé khác.

Khi còn ở trên tàu, nó học được vài câu tiếng Bồ Đào Nha giao tiếp thông thường, nhưng với các bảng hướng dẫn ở các quầy, nó chẳng biết gì thêm.

Nó lại chạy ra ngoài, băng qua đường, suýt bị một xe tải nhẹ chở kính chẹt phải vì lẽ dĩ nhiên, người lái xe không nhìn thấy nó. Nó hộc tốc trở lại cột đèn. Không thấy Robert ! Nhưng ở chân cột đèn, nó thấy có mảnh giấy. Hay là Robert nhắn tin ?… Không suy nghĩ, nó nhặt lên. Một người da đen qua đường ngạc nhiên dừng chân, dứng lại vì thấy tờ giấy tự nhiên bay lên rồi tự mở ra … Sylvain rùng mình, liếc qua tờ giấy rồi vứt xuống đất, đó chỉ là tờ quảng cáo hàng.

Sylvain lại chờ. Một lát sau, một phụ nữ da bánh mật, từ trong nhà ga bước ra, đứng dựa vào cột đèn, cạnh nó, tay cầm khăn: bà ta khóc ; có lẽ bà ta vừa mới tiễn một người thân yêu lên tàu. Cũng như Sylvain, bà ta đơn độc… không, kém đơn độc hơn. Khi ra về, bà ta còn có người thân khác sẽ làm dịu nỗi buồn và dù cho không có gia đình, cũng còn nhận được một cái nhìn thông cảm.

Khi còn trên tàu, Sylvain thấy thành phố lớn này có vẻ hiếu khách với những đại lộ rộng lớn, những tòa nhà đồ sộ, nhiều màu

sắc, giờ đây bỗng nhiên nó thấy sợ hãi. Lúc người phụ nữ rời cột đèn, nó muốn kéo bà ta lại, gào lên nỗi lo âu của mình và nhờ bà ta giúp đỡ. Nhưng khi cất tiếng, nó sẽ chỉ gây sợ hãi và hoảng loạn.

Một mình ! Chỉ một mình ! Nó khát, nó đói và nó không thể đứng đây suốt đêm được. Robert sẽ không trở lại đây nữa. Thế là nó bước đi, vào một con phố buôn bán sầm uất. Thành phố nhiệt đới Rio de Janeiro vẫn còn ồn ào nhộn nhịp rất khuya mặc cho trời tối mịt. Đi lại làm nó ấm người lên. Những người bộ hành qua lại chậm chạp giúp nó tránh được những va chạm gây sợ hãi… Nhưng đi về đâu ?

Nó tự nhủ: “Sylvain ơi, đừng có quá lo lắng. Robert không lạc được đâu, nếu thế thì quá khủng khiếp”

Và bỗng nhiên nó nhớ tới bến cảng, đến tòa cao ốc sơn màu vàng nằm gần cầu cảng. Tại sao nó lại không nghĩ đến đó nhỉ ? Chắc là Robert đang đợi nó ở đó.

Ba ngày đã qua … Ba ngày trời nắng đẹp, nhưng là ba ngày đầy lo âu với Sylvain. Robert không hề xuất hiện ở cột đèn trước nhà ga, cũng như ở chân cao ốc ở bến cảng. Trong ba ngày đó, biết bao lần Sylvain đã qua lại hai địa điểm này nhưng đều là công cốc và mỗi lần như thế lại càng làm nó thất vọng thêm.

Nếu có ai đó nghĩ rằng người vô hình có một khả năng phi thường thì họ lầm. Nếu người vô hình có thể đi nơi này nơi khác mà không ai thấy, có thể trốn tránh người khác, có thể làm trăm điều nghìn việc để cho người khác không biết mình tồn tại, thì ngược lại, người vô hình không được phép để lộ tông tích mình để khỏi gây nên hoảng loạn. Bất cứ sơ suất nhỏ nào cũng tai hại cho người vô hình.

Những điều đó, Sylvain đều hiểu. Từ ba ngày nay, nó đã phải đương đầu với biết bao vấn đề. Trước tiên là vấn đề ăn uống. Có một điều khó tin là đứa lêu lổng có thể ăn cắp bất cứ thức ăn gì, trái cây, bánh mì … bày trên quầy rồi bỏ túi chạy trốn … vì có nghèo thế nào đi nữa, một thằng ăn cắp cũng có túi áo, túi quần. Tên trộm ấy có thể với tay lấy một cái bánh sandwich, dấu biến đi. Ăn cắp xong xuôi, tên trộm có thể đến nơi nào đó bình tĩnh nhai bánh mà không bị nghi ngờ… Nhưng người qua đường sẽ phản ứng ra sao khi thấy một chiếc bánh mì tự nhiên rời khỏi quầy rồi dạo chơi lơ lửng trong phố ?…

Đêm đầu tiên, Sylvain phải bụng đói đi ngủ. Ngày hôm sau nó tìm cách luồn được vào trong một cửa hiệu, tìm được mấy cái bánh quy rồi chui vào góc vắng ngồi ăn. Đêm hôm sau, để có chỗ ngủ, nó tự để bị nhốt trong một tiệm tạp hóa và tiệm mới đóng cửa, nó đi sục hết các quầy. Bánh mì có gia vị, (một thứ bánh mì có gia vị rất lạ, thơm hơn, nhiều gia vị hơn thứ người ta ăn ở Pháp), pho-mát và nhất là mấy trái bưởi đã nuôi sống nó và giúp nó lấy lại sức. No nê, nó ngủ say như chết và sáng ra khi một người mở cửa hàng đưa mấy sọt trái cây ra ngoài, nó chuồn ra luôn.

Tươi tỉnh lại, trở lại lạc quan hơn, Sylvain liền quay lại ga, rồi trở ra bến cảng. Nhưng Robert vẫn biệt vô âm tín. Chắc chắn là nó gặp tai nạn rồi, một trong những tai nạn ngớ ngẩn có cả chục mỗi ngày ở những thành phố lớn. Đối với bất cứ ai, ngay cả với người ngoại quốc, chỉ biết một ít tiếng bản ngữ thì đi dò thăm tin tức là điều dễ dàng, còn với Sylvain thì thật khó !

Thế là Robert mất tích đã ba ngày rồi. Mệt mỏi vì đi lại nhiều trong thành phố, Sylvain đứng dựa vào một gốc cây, suy nghĩ. (Mỗi lần dừng chân, nó thường dựa vào một gốc cây hay một cái cột để tránh va chạm với người qua đường). Nó suy nghĩ. Chờ lâu hơn nữa cũng vô ích. Phải tìm hết mọi cách để biết Robert ra sao, hay tự xoay sở đi Santos một mình.

Nó quyết định trước tiên tìm cho được Robert. Nó nghĩ ra một ý: dùng điện thoại. Các trạm điện thoại không thiếu, nhưng làm sao có tiền mà gọi điện ?

Nó đánh liều trở lại bến cảng, vào tiền sảnh nhà ga cảng, lò dò quanh các buồng điện thoại công cộng. Mãi rồi nó cũng tìm thấy ba đồng của ai đó đánh rơi. Kín đáo và cẩn thận, chờ khi không có ai nhìn về phía nó nó lấy chân đẩy dần mấy đồng xu về phía bên trong buồng diện thoại và khi chắc chắn là không có ai nhìn, nó liền luồn ngay vào buồng điện thoại.

Một tay giữ cửa, đề phòng có người mở cửa vào, tay kia lật tìm các trang trong danh bạ điện thoại, Sylvain dò tìm các bệnh viện trong thành phố. Có bảy hay tám bệnh viện lớn, chưa kể rất nhiều trạm y tế. Nó bắt đầu gọi đến bệnh viện mà nó cho là lớn nhất vì có tới ba đường dây. Tim đập hồi hộp, nó bỏ đồng xu đầu tiên vào khe máy, nó nghe có tiếng lạo xạo, rồi tiếng phụ nữ trả lời, bà ta nói nhanh khủng khiếp làm nó chẳng hiểu được gì. Nó nhắc đi nhắc lại nhiều lần: Robert Guénec … Sau rồi, không tìm ra từ, nó nói bằng tiếng Pháp. Lại nghe có tiếng "cắc". Nó nghĩ là người ta chuyển điện đàm đến bộ phận có phiên dịch, nhưng chờ vô ích: bà trực tổng đài đã gác máy.

Nó liếc nhanh ra ngoài: không có ai. Nó liền quay nhanh một số khác. Cô tổng dài này, nhã nhặn hơn nhưng nói cũng nhanh. Nó hỏi về Robert Guénec, tưởng là cô ta bảo chờ. Hy vọng tràn trề, nó nghe tim mình đập dồn dập nhưng buồn thay ! Không có Robert Guénec trong bệnh viện đó. Nó chỉ còn có một xu nữa thôi. Nó vừa mới bỏ vào thì do sơ ý không giữ nắm cửa, đột nhiên, cánh cửa buồng điện thoại bật mở. Sylvain vội xô mạnh người mới vào để bỏ trốn làm người đàn ông này chẳng hiểu điều gì vừa xảy ra với ông ta.

Thế là tiêu tan hy vọng tìm Robert qua diện thoại. Nó lại ghĩ đến chuyện đi Santos. Trước tiên, phải gọi điện báo cho giáo Sư Rodrigues biết. May ra ông này sẽ đến tìm nó ở Rio. Rõ thật ngu ngốc khi không nghĩ đến điều này ! Nó lại đi tìm một đồng xu nữa. Lần

này tìm kiếm khắp nơi mà không tìm được đồng nào. Mặc kệ, nó cứ vào buồng điện thoại, lật danh bạ ra tìm, cầu may. Ở Santos, theo danh bạ, có rất nhiều người họ Rodrigues nhưng không có ai là giáo sư hay nhà hóa học; có một người là bác sĩ, nhưng không phải tên Antonio. Sylvain kết luận là nhà bác học không có điện thoại, thật mất công tìm đồng xu nữa.

Nó rời khỏi tiền sảnh và lại dựa tường suy nghĩ. Tự đi Santos một mình là không thể được rồi. Làm thế nào mà khi lên xe lửa, xe ca mà lại không va chạm vào người khác ? Vắt óc suy nghĩ, cuối cùng nó quyết định: viết thư cho ông Rodrigues, kể rõ hoàn cảnh hiện tại của nó và đề nghị ông đến đón nó ở Rio như nó định nói qua điện thoại, hẹn gặp ông ở gần cao ốc chẳng hạn, đồng thời cũng đề nghị ông báo cảnh sát để tìm Robert.

Có lẽ chỉ còn có cách ấy thôi. Nhưng làm sao mà viết thư rồi gửi bưu điện mà không ai nhìn thấy ? Nung nấu ý kiến này, nó đi ngược về trung tâm thành phố, đi la cà khắp phố. Bỗng trong một con phố nhỏ ít người qua lại, nó nhìn thấy một thùng thư nhỏ, gắn trên tường, gần một hiệu sách và văn phòng phẩm. Đó là một hiệu sách nhỏ, khiêm tốn, bày bán những quyển sách mỹ thuật, tranh ảnh, tượng thánh, một cửa hiệu nhỏ như bao nhiêu cửa hiệu nhỏ khác trong các thành phố nhỏ nước Pháp.

Nó đứng lại, quan sát khách hàng ra vào, mà thực tế cũng rất ít. Cửa hiệu có vẻ hẹp ngang, nhưng sâu vào trong. Một phụ nữ đứng trông coi. Nó kiên trì chờ rất lâu trước khi bước vào và chờ đến giờ đóng cửa. Vừa lúc bà bán hàng đưa đống tạp chí bày bán bên ngoài vào phía trong, nó lẻn vào. Ở bên trong hẹp hơn là nó tưởng. Có một dãy kệ chưng bày sách ở giữa làm cho lối đi hai bên hẹp lại và hai người muốn tránh nhau không thể không chạm nhau được.

Trong lúc chủ nhân dọn những hàng sách cuối cùng, Sylvain rút vào phía sau, ở đó có nhà sau tối om, chất đầy sách và những thùng không. Nó đi ra phía sau cùng, ở đó nó được thoải mái hơn, không sợ bị ai quấy rầy.

Hiệu sách đã đóng cửa, bà chủ còn nán lại một lúc rồi nó nghe tiếng chân bà ta lên cầu thang. Nó cẩn thận chờ thêm một lúc nữa và cuối cùng khi chắc chắn là cửa hiệu hoàn toàn vắng lặng, chỉ còn đống sách ngủ yên cho tới tận ngày mai, nó ra khỏi chỗ nấp rồi mò mẫm tìm đến các quầy hàng. Lúc ban ngày từ ngoài, nó đã để ý nhớ chỗ để giấy viết. Nó cũng nhớ chỗ bày phong bì và tem. Để viết thư, nó lần ra cửa, chỗ ánh sáng lọt qua khe cửa rọi vào. Rồi nó nằm dài xuống đất phía cửa ra vào, đặt tờ giấy vào chỗ có ánh sáng chiếu vào, viết xong nó bỏ vào phong bì dán tem; thư đã sẵn sàng. Nó cẩn thận đặt dưới một chồng sách, gần cửa ra vào. Sáng sớm mai, nó chỉ có việc cầm cái thư đem bỏ vào hòm thư ngay cạnh cửa hàng. Theo như nó đã đọc trên hòm thư, chuyến thư đầu tiên trong ngày là lúc

chín giờ. Như vậy nhà bác học Rodrigues có thể nhận được thư ngay tối nay.. Và nếu có chút may mắn, trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ nữa, cơn ác mộng sẽ chấm dứt. Đúng như vậy chỉ có giải pháp đó mà thôi.

Cả ngày đầy lo âu, mệt mỏi vì đi lại nhiều, nó đến phía trong hiệu sách tìm chỗ nghỉ ngơi. Nó nằm dài dưới một kệ đầy ắp sách. Nhưng rồi nó nghĩ đến Robert. Nó đang ở đâu ? Nó đang làm gì ? Ngày mai, bỏ thư xong, nó lại ra hai chỗ bến cảng và nhà ga.

Và cuối cùng, mặc dù chỗ nằm không được thoải mái lắm, nó cũng thiếp đi.

CHƯƠNG VII
MỘT CỬA TIỆM KỲ LẠ

Sylvain đã ngủ được một giấc khá dài, bỗng những tiếng động khác thường làm nó thức giấc. Chắc là chuột. Chuột nào chả là chuột, chuột Bra-xin cũng vậy thôi, cũng đều thích nơi tối tăm, những đống sách cũ. Nó chống cùi tay ngồi dậy, nghe ngóng. Không, không phải chuột ! Tiếng động phát ra từ cửa ra vào. Hình như có ai đó muốn đút chìa khóa vào ổ. Kẻ trộm chăng ? Biết đâu trong cửa hàng sách nhỏ này lại có sách quý hiếm ?

Một tiếng kẹt, cửa hé mở để cho ánh sáng bên ngoài lọt qua trong giây lát, rồi khép lại. Sylvain lại nghe có tiếng khỏa cửa và tiếng kéo chốt. Rồi có tiếng bước nhẹ trên nền gạch hoa. Tim đập mạnh Sylvain chỉ biết ngẫm nghĩ. Kẻ trộm thì không thể đi vào một cách nhẹ nhàng đường hoàng vậy, chúng phải dè dặt thận trọng chứ ?

Giờ thì Sylvain đã nhìn thấy rõ người mới vào. Hai người đàn ông dừng lại ở phía sau gian hàng thì thầm trao đổi. Một người đến bật đèn sáng lên và giờ thì họ hiện rõ trước mặt Sylvain. Họ không có vẻ gì là kẻ trộm mà ngược lại. Họ ăn mặc rất đàng hoàng, như thể vừa đi dạ hội về.

“Mình nhầm rồi ! Nó nghĩ. Họ ở trong căn nhà này, giờ họ về nhà họ thôi.”

Nhưng đáng lẽ lên gác nghỉ ngơi, cả hai người vẫn đứng đó nói chuyện. Sylvain nghe nhắc đi nhắc lại: phu nhân Carlota… Có lẽ đó là tên của một nữ diễn viên, tối nay đã biểu diễn thành công. Tuy nhiên, thái độ của họ kỳ quặc, tại sao họ có vẻ vừa bí hiểm vừa khả nghi làm sao ấy, thỉnh thoảng lại lấm lét đưa mắt nhìn ra cửa với vẻ lo lắng ?

“Chà, Sylvain nghĩ, giá mà biết tiếng của họ nhỉ !”.

Bỗng cả hai người đều quay mặt về phía trong nhà. Một phụ nữ vừa xuất hiện ở chân cầu thang: bà chủ hiệu sách ! Một trong hai đàn ông, người có ria mép và để mái tóc dài ra hiệu cho bà ta lại gần. Bà ta mỉm cười khi thấy người kia đưa tay chỉ vào túi áo mình.

Và người lạ mặt thò tay vào túi áo lục tìm rồi thận trọng

rút từ túi ra một gói nhỏ bằng báo cũ.

Bà chủ cầm lấy mở ra. Dưới ánh sáng đèn điện, Sylvain thấy ánh lên những hạt kim cương đính trên một chiếc nhẫn và trên một cái ghim tóc. Bà ta nhấc nhấc hai món nữ trang trong lòng bàn tay, miệng thì huýt sáo vẻ thán phục.

Sylvain đã hiểu. Hai người này không phải đến để ăn trộm trong cái tiệm sách nghèo nàn này, ngược lại, đây là hang ổ của chúng. Chúng vừa thực hiện thành công một phi vụ trở về. Không biết gì về giá trị nữ trang, nhưng cứ nhìn độ lớn của những viên kim cương và nét mặt của ba người, nó cũng hiểu những món nữ trang đó có giá trị thật lớn.

Run rủi nào đẩy đưa nó vào đây ? Sylvain cảm thấy lo sợ.

Nằm dưới kệ sách, nó chỉ cách mấy tên bất lương có mấy bước. Một sơ suất nhỏ, một cái hắt hơi cũng có thể làm lộ sự hiện diện của nó. Chắc chắn là bọn này có mang vũ khí, có động tĩnh gì là chúng có thể nổ súng liền. Nó mong sao bộ ba này biến sớm đi để cho nó dễ thở !

Nhưng hai gã đàn ông không có vẻ vội. Tên thấp lùn mà nó nghe gọi là Manoel cúi xuống, mở cánh cửa tủ tường liền vách, đối diện với kệ sách nơi Sylvain đang nằm. Hắn lấy ra một cái máy kỳ lạ, giống như một kính hiển vi hay viễn vọng gì đó. Hắn đặt lên chiếc bàn nhỏ, còn mụ đàn bà thì hạ chụp đèn xuống. Gã kiểm tra rất kỹ hai món trang sức, lật qua, lật lại rất lâu trước ống kính, hai người kia im lặng theo dõi. Cuối cùng gã buông một câu lơ đãng:

“Một triệu.”

Sylvain nghe rất rõ từ tiếng Bồ Đào Nha phát âm giống tiếng Pháp này. Một triệu đồng, tiền Bra-xin, chắc là một số tiền to

lắm.

Các món nữ trang lại được chuyền tay từ người này sang người khác. Và cuối cùng, tên thấp lùn lấy gói lại trong tờ giấy báo. Chúng sẽ làm gì với các món đồ ấy ? Và giờ thì các việc diễn biến nhanh. Bỗng Sylvain thấy tên lùn nhìn chăm chăm về phía nó đang nấp, tựa hồ như nó không còn là vô hình nữa và gã đã nhìn thấy nó. Tên cướp bước tới một bước, như là muốn vồ lấy nó. Sylvain chỉ còn kịp tránh sang một bên, để trống cái chỗ mà gã chộp tay vào. Trong lúc vội vã, nó chạm phải tầng trên của kệ sách làm rơi xuống hai quyển sách.

Gã ta vội thẳng người lên, đứng yên. Sylvain nín thở, chờ đợi. Sau vài giây lo lắng, hai gã đàn ông nhìn nhau, mỉm cười nhẹ nhõm.

Sylvain thấy chưa đủ chỗ trốn, nên muốn tránh xa hơn nữa. Nhưng thật không hay cho nó : gót chân nó chạm phải một

tấm đan bị bong gây nên tiếng động. Ba tên gian giật mình, mụ đàn bà cố nén một tiếng kêu, còn hai gã đàn ông, không biết tiếng động phát ra từ đâu, đưa tay vào túi áo, rút súng ra, chĩa hú họa ra cửa, một tên chĩa về sau.

Sợ đến tê cứng cả người - một họng súng chĩa đúng vào nó, mặc dù gã kia cũng chẳng biết mình nhắm vào đâu - Sylvain không dám thở nữa. Nó có cảm giác đứng như thế đã hàng giờ rồi. Chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể làm súng khai hỏa. Phải trốn thôi, trốn thật nhanh thôi… Nhưng cửa ra vào đã khóa chặt mà gian hàng thì chật hẹp quá, không còn chỗ nào để trốn nữa. Chỉ còn cái cầu thang mà mụ đàn bà vừa đi xuống.

Lợi dụng lúc hai gã đàn ông đang bấn loạn tinh thần do dự, nó nhẹ nhàng lách qua giữa hai gã và tiến tới cầu thang…

Đó là chiếc cầu thang gỗ, Sylvain bước lên làm bậc thang rít lên kẽo kẹt. Tức thì, hai họng súng hướng về phía cầu thang. Không thấy gì, hai gã lại giữ thế. Cố gắng không để cầu thang kêu, Sylvain chầm chậm leo lên. Súng lăm lăm, hai gã tiến tới tận chân cầu thang.

Đến đầu cầu thang, Sylvain phát hiện cửa vào một căn phòng nằm ngay bên trên hàng sách, nghĩa là nhìn ra đường. Đã liều, ba bảy cũng liều, nó chạy băng qua căn phòng, nhưng trong lúc hấp tấp, nó va làm một cái bàn bị đổ gây nên tiếng động lớn. Trong lúc nó đang lần tìm chốt cửa thì nghe tiếng rầm rập chạy lên cầu thang.

Tuy nhiên, nó còn đủ thời gian để mở cửa, vén tấm sáo che cửa và nhảy xuống lề đường. Cú ngã cũng khá đau, nhưng may thay, nó không bị thương. Đứng lên nó nhìn thấy ở khuôn cửa sổ ba bộ mặt đang nhìn xuống đường và cẩn thận quan sát xung quanh.

Lấy lại sức, Sylvain bỏ chạy, nhưng mới chừng trăm thước, nó dừng lại. Cơn hốt hoảng đã qua, nó nghĩ lại không biết sự tình cờ

nào đưa nó vào hang ổ bọn vô lại. Không nên để bọn nó trốn thoát. Ít nhất, trạng thái trong suốt của nó cũng giúp ích cái gì đó chứ !

Nó đi ngược trở lại, đến cạnh tiệm sách, nhìn lên. Cửa sổ ở lầu một đã đóng lại. Không một tiếng động thoát ra ngoài. Nó nghĩ bọn bất lương giờ vẫn trong tình trạng báo động, súng lăm lăm. Nó đi bách bộ trước cái tiệm có vẻ yên tĩnh ấy. Trời se lạnh: đêm nhiệt đới thường lạnh khi gần sáng. Nó nhìn lên cửa sổ: tấm sáo chưa buông xuống: có lẽ có người đứng đằng sau cửa sổ để quan sát đường phố.

Sau cùng, cánh cửa tiệm sách được thận trọng mở hé ra. Một cái đầu ló ra. Sau vài phút do dự, một bóng đen ló ra lề đường, quay lại quan sát căn nhà rồi lại rút vào bên trong. Mười lăm phút trôi qua, Sylvain tự hỏi phải làm gì đây thì cánh cửa lại được dè dặt mở ra. Hai gã đàn ông từ trong đi ra, lấm lét quan sát hai đầu đường. Rồi với vẻ bề ngoài ung dung chúng đi xa dần, thế nhưng thỉnh thoảng vẫn quay lại nhìn về phía tiệm sách. Đến ngã tư, chúng đột ngột rẽ phải rồi rảo bước. Sylvain phải chạy mới kịp và giữ một khoảng thật gần với hai gã kia. Nó thấy hai gã để lộ vẻ bối rối khi đi ngang viên cảnh sát quân phục đã chỉnh tề trên đường đi vào thành phố làm nhiệm vụ dù mặt trời còn chưa mọc.

Cuối cùng hai gã đàn ông dừng lại trước một nhà xe, đánh thức người da đen gác cổng, lúc đó đang ngủ gật trên ghế. Không chần chờ, Sylvain theo chúng bước vào bên trong; chẳng có gì đáng sợ ở đây cả.

Hai tên vô lại yêu cầu đưa một chiếc xe con to kềnh càng kiểu Mỹ ra ngoài. Xe vừa lăn bánh, Sylvain nhảy bám vào càng sau xe, có lẽ hơi quá mạnh, vì quả thật, nó vô hình, nhưng cái trọng lượng năm mươi tám kí lô của nó lại vẫn là thực tế. Cú nhún ấy rất dễ nhận biết, hai gã quay người lại nhưng nghĩ là người gác cổng đã dùng tay nhún thử .

Xe nổ khởi động với tốc độ lớn. Sylvain cố hết sức bám vào xe. Khi ngang qua tiệm sách, xe chạy chậm lại, như kín đáo ra hiệu cho mụ đàn bà biết là mọi việc đều ổn, rồi xe tăng tốc độ, chạy qua thành phố đang còn vắng vẻ … Sylvain bị gió quất vào người, lạnh quá, răng đánh lập cập… Lũ cướp này sẽ đi đến tận đâu đây ?

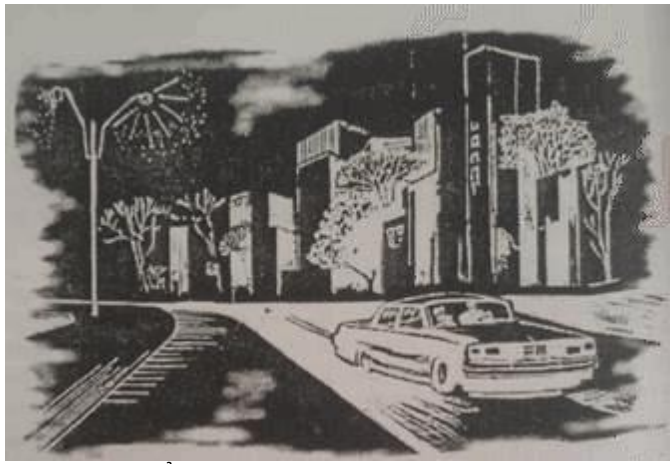

Xe chạy ra bờ biển và theo một đại lộ rộng thênh thang, hai bên có nhiều cây trông rất đẹp, như một xa lộ thật sự. Con đường uốn cong, ôm gọn lấy bờ biển của vịnh Rio đang còn chìm trong đêm tối, tuy thế vô số đèn sáng dọc bờ.

Xe vẫn chạy nhanh, không hề giảm tốc độ. Lạnh quá, Sylvain bắt đầu lo. Thì vừa may, những căn biệt thự đầu tiên của một thành phố xuất hiện. Trong ánh sáng nhạt của buổi bình minh, nó đọc trên một tấm biển: OLARIA. Khi nghiên cứu bản đồ, nó và Robert đã đọc được tên thành phố này ở vùng cuối vịnh.

Xe chạy qua nhiều quảng trường, nhiều ngã tư rồi đi theo con đường lớn, hai bên có trồng nhiều cây lạ, có lẽ mi-mô-sa và một đại lộ khác rồi dừng lại trong một con phố nhỏ. Hai gã đàn ông xuống xe, đứng quan sát xung quanh, làm như vùng này xa lạ đối với chúng, rồi đột ngột chui vào một tòa nhà ở dó. Sylvain theo chúng vào. Hai gã chui vào thang máy. Sylvain liền chạy theo cầu thang. Mong cho thang máy đừng lên cao quá ! Tầng hai, tầng ba, tầng bốn. Cửa thang máy bật mở. Thở dốc, Sylvain lên tới lầu bốn cùng một lúc với chúng.

Lúc này thì không còn do dự. Ba tiếng gõ cửa nhanh, rồi ba tiếng tiếp vào cánh cửa.

Làm gì bây giờ ? Sylvain tự hỏi. Vào ư ? Không hề dễ dàng đâu, người ta có thể nhảy xuống từ gác một mà không bị đau lắm, nhưng ở đây là gác bốn ?... Mà mình nghe được gì nhỉ ? Mình thật kém tiếng Bồ Đào Nha !

Hai gã đàn ông biến sau khung cửa. Nó đứng chờ một lát, dỏng tai lên nghe. Bên trong tiếng nói tiếng được, tiếng mất. Không sao, cái chính là nhớ lấy địa chỉ, vì chắc chắn là bọn bất lương đến đây để cất giấu các món nữ trang đã ăn cắp được.

Nó xuống dưới lòng đường. Trời bây giờ đã sáng hẳn. Ở vùng nhiệt đới, nếu đêm xuống nhanh thì ngày cũng đến nhanh không kém. Tuy nhiên cả thành phố vẫn còn yên giấc.

Suốt thời gian phiêu lưu hết sức kì lạ này Sylvain không nghĩ gì chỉ chú tâm theo dõi các diễn biến. Giờ đây thực tế phũ phàng kéo nó trở lại. Nó đã cách xa Santos, xa Rio, xa Robert và nhất là lại bỏ bức thư dưới chồng sách cũ gần cửa tiệm sách.

Giờ chỉ còn một ý tưởng nung nấu nó: trở lại Rio một cách nhanh nhất, lấy lại bức thư và đem đi gửi. Bầu trời trong vắt lúc sáng sớm, bây giờ nặng những đám mây từ biển thổi vào. Nó đi xuống thành phố, cố gắng nhanh bước cho nóng người, nhưng nó như hụt hơi, phải nghỉ nhiều lần. Bao nhiêu cảm xúc, bao nhiêu sự kiện, bao nhiêu mệt mỏi đã làm nó đuối sức. Đã quá lâu nó không ăn gì và ngủ rất ít. Gần cảng, nó phát hiện một bãi đậu xe ca liên tỉnh. Có một xe mang tấm biển "Rio". Xe đã đầy khách và chuẩn bị khởi hành. Sylvain bám ngay vào thang sắt phía sau xe, dùng để đưa hành lý lên mui xe.

Và giờ đây, nó đi ngược lộ trình mà nó đã đi lúc đêm… nhưng với một tốc độ thấp hơn nhiều. Nếu không có nỗi lo âu canh cánh bên lòng, nó có thể tha hồ mà ngắm cảnh của vịnh Rio mênh mông, dưới chân đỉnh Pain de Sucre hùng vĩ. Nhưng sáng hôm nay, vịnh kém sáng sủa. Những tảng mây thấp lè tè, bị gió thổi từ biển vào, dồn ở lưng chừng núi sierre Dos Orgdos che khuất đỉnh núi. Sylvain cảm thấy lạnh. Xe dừng nhiều nơi để đón công nhân đi làm. Trời càng ngày càng mát lạnh, những giọt mưa đầu tiên đã rơi, quất vào người Sylvain, khi ấy đã nổi da gà.

Cuối cùng, đã tới ngoại ô Rio. Sylvain cố nhớ đường đi lối lại để có thể xuống xe gần tiệm sách nhất. Bất ngờ, vì nó đang nghiêng người sang một bên đọc các bảng chỉ dẫn thì chiếc xe rẽ ngoặt gấp sang phía bên kia. Nó cố bám vào thang nhưng hai bàn tay lạnh cóng không giữ nổi. Nó tuột tay ngã lăn ra đường.

Cũng may mà xe chạy chậm. Lăn vài vòng thì Sylvain nằm bất động sát vỉa hè. Kể ra nó rơi xuống cũng nhẹ nhưng nó cũng nhận thức được mức độ nguy hiểm. Nó đứng dậy và lảo đảo leo lên vỉa hè, vừa lúc lúc một chiếc xe chở sữa trườn qua.

Lúc ngã lăn ra đất, nó không thấy đau đớn gì, nhưng bây giờ thì thấy nhức ở mắt cá chân phải. Chắc là bị bong gân rồi !

Trời vần vũ suốt giờ bắt đầu đổ mưa. Hạt mưa thật to in dấu trên mặt đường trải nhựa báo hiệu một trận mưa như trút nước lên thành phố. Mọi người chạy tán loạn và đường phố trở nên vắng tanh như có phép màu vậy. Ướt, lạnh thấu xương, Sylvain tìm chỗ ẩn náu. Nhưng nó đã kiệt sức. Nó đành phải bám lấy một cột đèn, nhắm mắt chịu những cơn giông tố quất vào mặt, vào người nó … Một bóng người đi qua, trùm kín trong áo mưa, dừng lại nhìn về phía nó giơ tay ra như muốn động vào nó. Sylvain tránh qua một bên. Phải chăng trời mưa đã làm cho nó trở lại hữu hình ?… Nhưng nó hiểu: những giọt nước mưa rơi trên lưng, trên người nó bắn tóe ra làm cho

người ta chú ý. Trời vẫn mưa tầm tã …

***

Đối với người nước ngoài, chỉ là một khách vãng lai bình thường ở Rio, thủ đô của Bra-xin thì thành phố này là một thành phố đẹp, hiện đại, và ở đó chắc đời sống phải dễ chịu. Không hoàn toàn đúng như thế. Rio với khung trời nhiệt đới, có nhiều cây cao to, nhiều loài hoa tuyệt đẹp, với nhiều nhà cao tầng tráng lệ, nhưng không phải tất cả cư dân đều sống hạnh phúc. Ở đây, sự xa hoa phơi bày chói chang ngay bên cạnh sự nghèo đói khốn khổ nhất.

Lầu bảy của một ngôi nhà cao tầng đồ sộ trên đại lộ Pétropolis là nơi một ông chủ ngân hàng giàu có người gốc thủ đô cư ngụ, ngài Ferreira. Ông ta có nuôi hai người giúp việc là một người da đen già và một thiếu nữ, nói đúng hơn là một cô bé mới mười lăm tuổi, tên là Maria Luisa.

Suốt thời niên thiếu của mình, Maria Luisa sống trên cao nguyên Bra-xin, phía sau dãy sierra da Mantiqueira, ở đó có những đồi cà phê chạy dài ngút tầm mắt. Cha cô, gốc Tây Ban Nha đã đến định cư ở đó từ sau chiến tranh đen tối và buồn tủi ở Tây Ban Nha và sau hai năm lưu trú ở Pháp. Cũng như nhiều người đồng hương, ông đã tin là có thể làm giàu tại đất nước nổi tiếng giàu có này…, và cũng như bao người khác, ông đã sống vất vưởng, làm công nhân trong một đồn điền cà phê. Rồi một hôm, ông bị mắc chứng “sốt cao nguyên”. Ông qua đời trên mảnh đất nóng bỏng này, để lại một vợ góa và bốn con côi. Và do vậy mà khi đến tuổi lao động, Maria Luisa đã đến Rio vì ở thủ đô, đồng lương đỡ khốn cùng hơn trên cao nguyên.

Hè năm trước, hồi tháng 12, cô đã vào làm cho ngài Ferreira. Cô bé được giao công việc rửa bát, đĩa, giặt áo quần, dọn dẹp nhà cửa, có ông già người da đen giúp và ông này, do đã giúp việc trong gia đình này lâu năm, tự cho mình quyền chỉ huy cô bé. Sau đó, bà chủ thấy cô bé thông minh nhanh nhẹn, đã dạy bảo thêm để cô bé phục vụ khách khứa.

Đúng tôi hôm ấy nhà ngài Ferreira có tiếp khách. Ông bảo cô bé:

Maria Luisa, con hãy xuống hầm rượu, chọn cho ta mấy chai rượu ta đã ghi sẵn danh sách đây. Đừng có nhầm nhé.

- Thưa Ngài, vâng ạ.

- Nhân thể, con xem thử người thợ ta cho gọi đã đến sửa xong ổ khóa chưa ?

- Thưa Ngài, vâng ạ.

Hai tay xách hai giỏ, cô bé đi ra. Vào trong thang máy, cô bé nghĩ :

"Mong sao mưa cho thật lớn vào, để cho đừng có khách nào đến cả. Như thế mình sẽ được đi ngủ sớm."

Thang máy nhà này xuống đến tận hầm rượu nằm dưới mặt đất, thông với một hành lang dẫn ra đường thông qua một đường hầm. Hầm rượu của ông chủ ngân hàng mang số năm, bên trái. Khi đến cánh cửa Maria Luisa nghĩ thử khóa xem thợ đã sửa chưa. Thợ chưa đến. Cánh cửa chỉ đóng lại, không khóa. Cô bật đèn và đi đến chỗ các kệ rượu.

" Xem nào, ba chai "Unico-Gatao", hai chai "Précioso", một chai uýt-ki, ba chai sâm banh … A, rượu sâm banh, hồi ở Pháp ba đã từng uống và khen ngon lắm …"

Cô bé đưa tờ danh sách đến gần ngọn đèn để xem. Cô nghe hình như có tiếng rên đâu đó. Cô giật mình, lùi lại phía cửa và dỏng tai lên nghe. Rõ ràng là tiếng rên như thể của một người ốm đang thiêm thiếp đi. Cô tiếp tục nghe, tiếng rên ngưng bặt. Trấn tĩnh lại, Luisa nhìn quanh hầm rượu: không có gì bất thường. Có lẽ cô đã nhầm, tiếng ồn từ bên ngoài lọt vào. Luisa vội lấy hai chai rượu cuối cùng rồi đi ra. Đúng lúc cô kéo cửa thì tiếng rên lại nổi lên, lần này rất rõ. Cô bé giật mình. Đèn đã tắt. Cô bé đứng lại phân vân, nửa sợ, nửa tò mò muốn biết. Nỗi sợ hãi đã thắng.

Cô bé bước vào phòng khách, mặt mũi tái nhợt, hai tay như xách không nổi hai giỏ rượu. Bà chủ phải kêu lên :

"Trời đất ! Con làm sao thế ?"

Luisa muốn kể lại nỗi sợ hãi, nhưng cô lại sợ bị chế nhạo. "Thưa bà, con chỉ hơi mệt một tí thôi ạ."

Khách đến làm lãng đi câu chuyện. Luisa cũng đã quên nỗi sợ hãi vừa qua. Tuy nhiên, đến khuya, tiệc tan, đứng rửa chén đĩa, cô lại nhớ đến tiếng rên dưới hầm rượu. Cô tự nhủ :

"Luisa, mày có còn là một con bé nữa đâu. Đáng lẽ mày phải quan sát cho kỹ trước khi bỏ đi. Lỡ có người nào đau ốm đang nằm dưới hầm thì sao ?"

Cô bé lại có ý định kể lại đầu đuôi câu chuyện cho ông bà chủ. Trên phòng khách, hai ông bà đang vui vẻ nói chuyện với khách.

Cô vẫn im lặng, nhưng một giờ sau, khi khách đã ra về, chén đĩa đã dọn dẹp cẩn thận, nó về phòng riêng. Thay vì ngủ ngay cô bé nằm dài trên giường. Những tiếng rên vẫn ám ảnh và làm cô nhớ đến kỉ niệm buồn: cái chết của ba cô, của em trai cô, đứa em trong những ngày cuối rên rỉ không ngừng.

Và cuối cùng, không dằn lòng được, Luisa vùng dậy.

Phải đi xem lại cho rõ ràng dứt khoát, không thì không thể nào ngủ được."

Cả tòa nhà hoàn toàn im ắng. Cô bé lấy chìa khóa và đi ra. Cô còn do dự hồi lâu trước khi bấm nút gọi thang máy. Cô rất muốn xem lại là dứt khoát không có gì, cô chỉ tưởng tượng thôi. Nhưng cái sợ vẫn nghèn nghẹn ở cổ.

"Thôi Luisa. Xuống đi !"

Thang máy khởi động, cửa hầm vẫn y nguyên như khi cô để vậy. Cô không bật đèn, chỉ mở hé cửa và nghe ngóng. Không có động tĩnh gì, cô bé liền lên tiếng:

"Có ai ở trong ấy không ?"

Luisa chờ, tim đập thình thịch, lòng những mong đừng có tiếng trả lời. Bình tĩnh hơn, cô hỏi lại:

"Ai ở trong ấy ?"

Không ngờ từ cuối hầm, có tiếng đáp lại:

"Có người đấy, người bệnh !"

Luisa giật thót người, tay chân lạnh toát. Sợ quá làm cô đứng dí chân tại chỗ. Lại có tiếng nói:

"Người bệnh…! Người bệnh đây…!"

Không phải tiếng ồ ề, lè nhè của kẻ say rượu, cũng không phải tiếng người già, mà là tiếng van vỉ của một người đang kiệt sức. Luisa chết lặng người, cô vẫn còn nghe tiếng:

"Ai đó, đừng sợ… đừng sợ…"

Tiếng nói ngập ngừng. Nghe như tiếng của người chưa nói thạo tiếng Bồ Đào Nha.

” Đừng sợ !… người bệnh mà !…”

Giọng nói làm cho Luisa bớt sợ. Định thần lại, cô bé trở lên lầu trên để báo cho ông bà chủ biết là có người ở dưới hầm rượu. Đến cửa phòng ngủ, cô sựng lại: ông bà chủ đang ngon giấc, cô không bao giờ dám đánh thức… Phải chờ đến sáng mai… Mà đến ngày mai, có quá muộn không ? Lấy can đảm, cô bé trở xuống hầm rượu, đẩy cửa bước vào, không bật đèn, cô cất tiếng hỏi :

“Người là ai ? Đang nằm ở đâu ?”

Im lặng một lúc, rồi lại có tiếng :

“Đừng bật đèn. Nghe tôi nói đây ! …”

Đừng bật đèn ! Thế là thế nào ? Ai đó muốn giương bẫy cô bé trong bóng tối chăng ? Nhưng tiếng nói liên tục :

“Không sao đâu, cứ vào đi … Không có chuyện gì đâu … Bệnh … Tôi đang ốm … Bạn nghe nhé … Tôi ở góc hầm, sau mấy cái két gỗ bên dưới mấy cái bao tải.”

Luỉsa can đảm bước vào. Giọng nói yếu ớt, hổn hển đến nỗi cô bé không còn sợ hãi gì nữa. Cô bật đèn, nhìn khắp cuối hầm, sau mấy cái thùng gỗ đúng là có một đống bao tải.

“Tôi không nhìn thấy người ở đâu cả.”

- Bạn không nhìn thấy tôi được đâu !

- Đầu của bạn ở đâu ?

- Tôi là người vô hình !”

Luisa lẩm bẩm nhiều lần từ ” vô hình !”, và tự hỏi có phải mình đang trong một cơn ác mộng. Giọng nói tiếp tục :

“Do tai nạn, tôi đã trở thành … trở thành … trong suốt. Nhưng, từ đằng sau đống bao tải, tôi nhìn thấy bạn … Bạn là một bạn gái…”

Những từ sau cùng được nói lên, không phải bằng tiếng Bồ Đào Nha.

- A ! Bạn nói tiếng Pháp à ? Maria Luisa thốt lên. Tôi cùng biết được ít tiếng Pháp.

- Thế thì bạn đến gần đây, tôi sẽ giải thích và bạn sẽ hiểu. Bạn lại gần đây đi i!”

Luisa bước tới một bước rồi đứng lại và lại bước tiếp rồi nói :

“Tôi chẳng thấy gì hết !

Cô bé không trả lời, cũng không nhúc nhích. Tiếng nói lại cất lên, năn nỉ.

“Mình điên rồi ! Maria Luisa lẩm bẩm. Mình đang hóa điên rồi !”

- Không, bạn không điên đâu. Ở địa vị bạn, tôi cũng sẽ có nỗi sợ hãi như thế. Hãy cố vượt qua nỗi sợ hãi ! Bạn đưa tay đây, không sao đâu.”

- Đừng sợ gì cả. Bạn có thấy mấy cái bao động đậy không ?

Tôi nằm dưới mấy cái bao đó, mà tôi rét quá, tôi đang sốt…"

Trên mặt đẫm mồ hôi lạnh vì sợ và Luisa luôn ở tư thế sắn sàng bỏ chạy, tuy nhiên có một sức mạnh nào đó giữ cô lại.

Giọng nói lại cất lên, thì thào :

- Bạn đưa tay bạn dây. Tôi sẽ cầm lấy tay bạn, bóp nhẹ tay bạn, bạn sẽ thấy tôi cũng là người như bao người khác.

Rón rén, Luisa rụt rè đưa tay tới trước. Có những ngón tay chạm vào bàn tay cô gái. Luisa kêu lên một tiếng nhỏ và ngắn và toàn thân run bắn lên. Tuy nhiên, bàn tay cô bé không bị giữ chặt như trong một cái kìm. Ý nghĩ chạy trốn tan biến đi. Luisa hiểu rằng đó là một con người thật đang ở đó, một người đang chịu đau đớn.

- Bạn đang lên cơn sốt đấy ! Cô nói.

- Vâng, nước mưa đã ngấm đến tận xương. Tôi bị bong gân chân nữa. Tôi rét lắm. Bạn có thể giúp gì cho tôi không ? Nhưng tôi muốn không ai biết việc này, không một ai cả.

- Tại sao thế ?

Có tiếng thở dài :

- Bạn nghe nhé.

Và tiếng nói bắt đầu, chậm rãi, mệt mỏi, kể lại cuộc phiêu lưu kì lạ của một anh chàng người Pháp, rồi bị lạc giữa thành phố Rio.

Khi tiếng nói vừa chấm dứt, Luisa vội chạy trốn ra ở hành lang, nhảy vào thang máy. Vừa về đến phòng, cô bé vội chạy đến soi gương. Sắc mặt tái nhợt và hai mắt mở to, tự nhiên làm cho cô bé sợ. Mồ hôi toát ra đầy mặt. Cô bé lấy khăn ướt đắp lên trán.

"Quả thật là mình điên thật rồi !"

Giờ đây Luisa đã rời khỏi hầm rượu mà tiếng nói vẫn còn văng vẳng đâu đây. Cô bé tự hỏi: mình có nằm mớ không ? Nhưng bàn tay hầm hập sốt ấy, cô bé đã chạm vào nó, không thể nào là bàn tay của linh hồn ma quỷ được.

Căng thẳng quá, Luisa vùi mình trong giường. Nhưng tiếng nói lạ lùng cứ văng vẳng đâu đây: "Tôi bị ốm,… tôi đói, tôi lạnh …"

Thế là cô bé đứng dậy, lấy nước lạnh vã lên trán rồi nhẹ nhàng vào bếp, lúc ấy vắng tanh; cô lấy trái cây, một khoanh bánh mì lớn thơm ngon, đặc sản vùng Rio và trở lại phòng mình rút luôn tấm chăn trải giường mang theo. Chăm chú chuẩn bị các thứ ấy làm cho cô bé bình tĩnh lại. Một lần nữa, Luisa lấy can đảm trở xuống hầm rượu, bản thân cô cũng ngạc nhiên thấy mình không còn run nữa.

"Ôi, một cái chăn, giọng nói cất lên đầy lòng biết ơn. Ôi, tôi đang lạnh ghê gớm !".

Một bàn tay vô hình nhẹ nhàng rút tấm chăn. Luisa rùng mình khi thấy tấm chăn tự bung ra và thế vào mấy cái bao tải cũ phủ lên một cơ thể vô hình. Cô bé đã quen dần :

- Bạn có muốn ăn chút gì không, Luisa hỏi.

- Tôi khát lắm.

Luisa đưa li nước trái cây ra khoảng không phía trước. Li nước được nhẹ nhàng rời khỏi tay cô bé. Cô bé đoán được chỗ của cái đầu của người vô hình khi li nước nghiêng ngày càng sâu, đó là động tác quen thuộc của người đang uống nước. Động tác ấy làm cô bé thấy yên tâm.

Bàn tay vô hình đưa trả lại cái li và giọng nói cất lên:

- Cám ơn. Tôi cảm thấy khá hơn nhiều. Tấm chăn của bạn làm cho tôi người ấm lên rồi. Bạn đã cứu sống tôi. Bạn không sợ nữa chứ ?

CHƯƠNG VIII
MẢNH GIẤY Ở CỘT ĐÈN

Một phòng dài, sơn trắng, có nhiều cửa sổ lớn nhìn ra vịnh. Mới ngày hôm qua, trên vịnh sóng lớn dữ dội mà nay đã trở lại êm ả, một màu xanh biếc. Trong phòng, hai dãy giường trải rai trắng muốt, mỗi giường một bệnh nhân đủ mọi màu da mà những khuôn mặt da den nổi bật hẳn trên mặt gối trắng muốt.

Ngồi trên giường mình, Robert nhìn những khuôn mặt người bệnh, đưa tay vuốt trán và nhớ lại: “Cái tai nạn thật chẳng ra làm sao ! Tại sao mình lại vấp ngã đúng lúc cái xe tải ấy trườn đến nhỉ ? Mà tại sao lại xảy ra như thế được nhỉ ? Chắc tại mình mệt… mà hai cái va-li cũng khá nặng. Lạy chúa, bây giờ thì xong rồi ! Thật thế, ngay từ hôm qua mình đã cảm thấy hoàn toàn bình phục trở lại rồi, không còn đau đớn gì nữa …

Bỗng có một bác sĩ người lai đi vào phòng, vẻ hững hờ, chậm rãi dạo qua dãy giường bệnh, liếc nhìn qua các bảng ghi nhiệt độ của bệnh nhân, treo ở chân giường lẩm bẩm điều gì đó … Rồi lại tiếp tục đi…

- Thưa bác sĩ, tại sao còn giữ tôi lại đây ? Tôi không còn đau ốm gì nữa. Tôi muốn xuất viện.

Viên bác sĩ người lai nhún vai như muốn nói là điều đó không liên quan gì đến anh ta.

- Hãy chờ bác sĩ trưởng ấy !

- Có thấy ông ta bao giờ đâu !

- Cứ đợi đấy !

Thật là quá quắt ! Không có quyền để người ta nằm chết dí ở đây khi không còn bệnh tật gì nữa. Viên người lai vừa mới khuất dạng, Robert tung chăn vùng dậy, thay quần áo. Nó cảm thấy hoàn toàn khỏe mạnh. Cuối phòng có một hành lang đài. Nhìn thấy một nữ y tá đi qua, nó mừng quá hỏi ngay :

- Bác sĩ trưởng đâu ?

- Ông cần gì ?

- Nói chuyện với ông ta. Có việc khẩn cấp.

Cô y tá nhìn Robert nghi hoặc, rồi tưởng nó là một người đến hỏi thăm tin tức nên nói :

- Thế thì cậu chờ ở đây.

Cô ta đưa Robert vào một phòng, trong đó có nhiều người đang ngồi đợi trên ghế dài, phần nhiều là người nghèo, vì lúc bị tai nạn, Robert bị đưa vào một loại bệnh viện miễn phí dành cho người nghèo. Robert ngồi chờ như những người khác và tự dằn vặt về Sylvain. Thế là đã năm ngày. Năm ngày rồi !... Sylvain ra sao rồi ? Nó có thể đến Santos được không ? Chưa chắc. Phải gọi điện thoại ngay đến đó mới được.

Thời gian trôi đi. Robert ngồi chờ mà sốt cả ruột. Nếu chỉ một mình nó thì nó đã rút nhẹ đi rồi, không cần ý kiến của bác sĩ đây lại còn hai cái va-li người ta còn giữ đâu đó trong bệnh viện mà nó phải có giấy ra viện mới nhận lại được.

Robert ngồi giữa một phụ nữ da đen to béo, đang thở phì phì như kéo bễ kiên nhẫn ngồi chờ, và một cô bé, cũng có vẻ sốt ruột như nó, thỉnh thoảng lại nhìn lên cái đồng hồ treo trên tường.

- Chà, lâu quá, cô bé kêu lên, vừa nhìn qua Robert.

- Vâng, lâu thật.

Hai người cùng mỉm cười. Cô bé có một dáng điệu mệt mỏi hay nói đúng hơn có vẻ buồn buồn. Để bắt chuyện, Robert hỏi bâng quơ:

- Cô đi thăm người nhà bị bệnh nằm trong này ?

- Ồ, không !

Cô gái có vẻ lúng túng và quay mặt nhìn nơi khác, như để chấm dứt câu chuyện. Nhút nhát ? Hay là thận trọng ? Robert cũng không hỏi thêm. Nhưng kìa, thấp thoáng chiếc áo blu trắng của bác sĩ trưởng, đang tiễn ai đó ngoài hành lang. Robert vụt chạy ra :

- Thưa bác sĩ...

Bác sĩ trưởng quay lại, nhận ra Robert:

- Thế nào, đứng được rồi à ?

Ông ta nhăn mặt, có vẻ khó chịu, hình như muốn nổi nóng. Robert nói chặn ngay :

- Xin bác sĩ tha lỗi, chuyện gấp và quan trọng lắm.

Ông bác sĩ nhìn chàng trai, miệng làu bàu, mặt hơi nhăn, rồi đẩy anh chàng vào phòng mình.

- Thưa bác sĩ, tôi cần phải ra viện, rất cần, không thể đừng được. Tôi đến Bra-xin để đi Santos, ở đó tôi phải giải quyết một việc rất quan trọng, liên quan đến tính mạng một con người. Tôi xin bảo đảm với bác sĩ là hiện nay tôi không còn đau nhức gì ở đầu nữa, không bị choáng, hoàn toàn không. Đầu óc minh mẫn, trí nhớ rất tốt, mắt dã nhìn rõ lại: đây, tôi có thể đọc được cả những chữ nhỏ ở trên tấm áp-phích kia.

Bác sĩ vừa nghe nó nói, vừa làu bàu. Robert khẩn thiết :

- Thưa bác sĩ, tôi van xin Ngài, cho tôi ra viện đi thôi. Tôi xin hứa là cảm thấy có gì bất thường là tôi trở lại ngay."

Rõ ràng là lối ăn nói chững chạc, có mạch lạc chứng tỏ là bệnh nhân đã hoàn toàn bình phục. Bác sĩ trưởng hơi do dự, nhưng nghĩ cho cùng, anh chàng này là người nước ngoài, nếu chàng ta muốn chui vào gầm xe một lần nữa thì cũng mặc.

Ông ta ghi mấy chữ lên một tờ phiếu và đưa cho Robert. Thế là '"phóng sinh" luôn. Nó ra khỏi văn phòng, đi ngang qua phòng chờ, cô bé khi nãy vẫn kiên nhẫn ngồi chờ trên ghế băng… Robert chạy ra phòng tiếp nhận bệnh nhân.

Mười lăm phút sau, Robert rời bệnh viện, hai tay xách hai va-li.

- Ta-xi !

Nó yêu cầu ta-xi đưa nhanh đến bến cảng, gần nhà cao ốc sơn vàng, Robert bảo lái xe chờ rồi xuống xe đi bách bộ trên lề đường, với hy vọng điên rồ là thình lình có bàn tay vô hình nào đó vỗ vai … Nhưng, than ôi, Sylvain không có ở dó. Nói cho đúng, Robert cũng không tin gặp được Sylvain cho lắm. Đã năm ngày đã qua mà gặp lại Sylvain ở đây thì thật là điều kỳ diệu. Cũng chẳng có dấu hiệu gì của Sylvain cả.

- Bác tài, cho xe đên nhà ga trung tâm.

Xe lại chạy ngược về trung tâm thành phố, giữa đám đông, quần áo đủ màu sắc. Robert cho xe đỗ ở góc quảng trường, cạnh cột đèn. Chắc người lái xe cũng thấy ông khách hàng này kì quặc thật, vẫn chưa biết là sẽ đi tàu thủy hay đi xe lửa.

Robert đi qua, đi lại, mười lần, hai mươi lần, quanh cột đèn, nơi mà hai đứa chia tay. Sylvain không để lại một dấu vết gì; chắc là nó đã đi Santos rồi. Phải gọi điện thoại ngay. Robert vào buồng điện thoại công cộng ở nhà ga, lật tìm danh bạ. Cũng như Sylvain, nó thấy rất nhiều họ Rodrigues, mà chẳng có họ nào có tên người nó muốn gọi cả. À đây, có một tên Antonio đây ! Nó gọi thử

nhưng không phải. Làm sao bây giờ. Không lý nhà bác học lại không có điện thoại. Thôi, cứ lần lượt gọi tên khác vậy. Có một tên Rodrigues không ghi nghề nghiệp. Cứ gọi ông này vậy.

"Alô, có phải Giáo sư Rodrigues, nhà hóa học không ạ ?

- Vâng, đúng ở đây. Ai hỏi đó ?

Robert mừng quá, cố nén một tiếng reo vui. Thế là nó sẽ biết và yên tâm. Trong vài giờ đồng hồ nữa, nó sẽ bay tới Santos, sẽ gặp lại Sylvain bằng da, bằng thịt như trước kia.

"Alô, tôi là Robert Guénec, bạn của Sylvain Rambaud… Tôi gọi điện cho ngài từ Rio… Sylvain có mặt ở chỗ Ngài không ?"

Tim đập rộn lên, rất đỗi hồi hộp, Robert chờ câu trả lời. Một giọng nói đàn ông chậm rãi trả lời cho nó. Tay nắm chặt điện thoại, Robert bủn rủn cả người : Sylvain không có mặt ở Santos, và giáo sư Rodrigues cũng lấy làm ngạc nhiên, vì tàu Tras-Os- Montes cập bến Rio đã năm ngày rồi. Robert giải thích nó đã lạc Sylvain như thế nào, và, thất vọng nó gác máy. Nó ngồi phịch xuống chiếc ghế con trong buồng máy, vô cùng thất vọng. Làm gì bây giờ ? Chờ ư ?… Chờ để được gì ? Sylvain sẽ không trở lại. Nếu như Sylvain không đến được Santos, tức là một điều bất hạnh đã xảy ra. Robert tự dằn vặt:

"Lỗi tại mình. Lẽ ra, mình không được rời cậu ta một phút. Sylvain đã có linh cảm là chúng sẽ lạc nhau rồi. Ôi, thế mà mình đã hứa lên hứa xuống với chị Jacqueline và mẹ nó là sẽ đưa nó về bình yên vô sự ! Đúng là lỗi tại mình… Bây giờ nó ở đâu, Sylvain ơi, hay là cậu đang chết chui, chết nhủi ở một xó xỉnh nào đó mà không ai hay biết… ?"

Một giọng nói giận dữ bên ngoài làm nó bừng tỉnh: một người địa phương muốn vào gọi điện thoại bị chờ lâu. Robert đi ra, thất thểu kéo lê hai cái va-li. Được vài bước, nó ngồi xuống ôm đầu, suy nghĩ. Báo cho cảnh sát ? Không khéo người ta lại cho là nó điên nữa. Ở Rio này, ai mà tin được là có người vô hình ? Mà đúng ra, làm sao có thể tìm dấu vết một người mà người ta không thấy được ? Không, không có giải pháp nào cả. Chỉ còn cách là đánh điện về Pháp, báo cái tin dữ này. Rồi nó tưởng tượng nỗi đau khổ của bà Rambaud và của Jacqueline lúc đón nó. Không bao giờ, nó, Robert Guénec lại dám vác mặt đến gặp hai người ! Thế mà nó đã năn nỉ bao nhiêu để được đưa Sylvain đi !

Nhưng nó không quyết định đánh điện tín ngay. Nó tự nhủ hãy chờ thêm một ngày nữa,… biết đâu ở đây ? …

Nó vẫn ngồi trên va-li, trong một góc của phòng đợi lớn của nhà ga, không để ý đến đoàn người ăn mặc sặc sỡ đi gần đó. Nó lẩm bẩm: "Một ngày, mình tự hạn cho mình một ngày nữa.. "

Hơi yên tâm với kì hạn đó, nó đứng dậy, xách va-li ra khỏi nhà ga. Dọc đường, đi ngang qua một quầy bán báo, nó dừng lại mua

một tờ báo ra hằng ngày bất kì. Ai mà biết được, nó liếc nhìn qua các tít lớn. Cái tin phát hiện một người trong suốt trên đường phố ở Rio phải có tiếng vang lớn lắm chứ ! Người ta phải đề cập đến trong nhiều ngày. Trang nhất không thấy gì, chỉ có tin về vụ ăn trộm đầy ấn tượng ở Đại sứ quán Mê-Hi-Cô. Những trang khác, cũng chẳng có tin tức gì liên quan đến Sylvain. Để khỏi ân hận, nó liếc mắt qua mục cáo phó, người chết vô thừa nhận. Ồ, chắc chắn là sau khi chết, tính trong suốt sẽ mất tác dụng… Nhưng làm sao mà xác định được một cái xác trần truồng ?

Nó vứt tờ báo vào giỏ rác, xách va-li lên và đi tiếp. Tới cửa nhà ga nó mệt quá đứng lại nghỉ. Cái đầu nó tưởng vững vàng lắm giờ lại làm nó đau. Chẳng lẽ nó bị choáng trở lại ? Nó lại tự nhủ:

“Còn một ngày nữa. Mình còn một ngày nữa.”

Dù sao, nó mong là sẽ tìm ra Sylvain ở chỗ gần tòa cao ốc. Mệt quá không dám đi bộ, nó liền leo lên một chiếc xe điện ra cảng. Trên đại lộ ven biển gần như đối diện với cao ốc, Robert thấy có một khách sạn có vẻ bình dân, phù hợp với túi tiền của mình. Nó vào và thuê một phòng.

Nằm dài ra giường nghỉ ngơi rồi đứng dậy đi tắm gội qua loa để loại bỏ cái mùi bệnh viện vẫn bám trên người nó. Nước lạnh làm cho nó tỉnh người. Sau những cơn mưa như trút, trời trở lại oi bức, khó chịu kinh khủng. Nó trở lại giường nằm, rồi ra đứng ngó qua cửa sổ nhìn xuống đường.

Nó tự diễu: “Mình thật ngốc nghếch, mình tìm Sylvain mà như tìm một người bình thường !”

Trên lề đường, ngay trước tòa cao ốc, cũng có một cột đèn giống như cái trước nhà ga. Robert chợt lóe ra một sáng kiến. Ồ sao mình không nghĩ ra từ trước nhỉ ! Hấp tấp, nó xé một trang trong sổ tay và viết lên một dòng chữ lớn:

” Sylvain, chờ tớ ở đây !”

Xong, nó nhào ra đường, dùng băng dính dán chặt tờ giấy vào lưng chừng cột đèn sắt, lòng những mong đừng ai xé bỏ.

Đâu vào đấy, nó lên lại phòng, cố nghỉ ngơi một chút, nhưng thật khó:” Sylvain tội nghiệp, giờ cậu ở đâu ? Cậu ở đâu ?”

Nó quyết định cứ mỗi giờ, nó lại xuống trước tòa cao ốc, ngay trong đêm nó cũng xuống nhiều lần. Giữa hai lần đi xem chừng như thế, nó muốn làm gì đó để khuây khỏa, muốn nghĩ cái gì khác ngoài nỗi lo lắng hiện tại, nhưng mỗi lần như thế, mắt nó cứ dán vào mặt đồng hồ trên tay. Ôi, một giờ, sao mà lâu thế ! Và tùy theo những lúc hy vọng hay thất vọng, nó thấy kim đồng hồ khi thì quay nhanh, khi thì quá chậm. Thỉnh thoảng nó lại chạy đến cửa sổ nhìn xuống, xem có ai xé mất tờ giấy không.

Đồng hồ vừa ngân lên năm tiếng: năm giờ chiều rồi ! Mặt trời khuất nhanh sau ngọn đồi Moro de Casteỉo nơi cao nhất khu phố

cổ. Hai tiếng đồng hồ nữa thôi, bóng tối dày đặc của dêm nhiệt đới sẽ bao trùm lên thành phố trong mười ba giờ liền.

Trước khi chạy xuống đường lần thứ tư, Robert ngó ra cửa sổ dò xét. Không có ai trên hè đường cả, trừ một người phụ nữ, đầu đội chiếc mũ Bra-xin rộng vành che khuất cả mặt. Lơ đãng, Robert nhìn theo người phụ nữ bước qua bước lại trên lề, như chờ xe buýt. Đúng lúc đó một chiếc xe buýt dừng lại, hành khách, người lên kẻ xuống, nhưng người phụ nữ ấy vẫn đứng yên trên lề đường. Có lẽ bà ta chờ chuyến xe đi ngược chiều ? Thì đây, một chiếc khác đến, nhưng bà ta vẫn không lên xe. Nhưng kìa, bà ta đến gần cột đèn, ngắm nhìn tờ giấy. Miễn sao bà ta đừng ngu ngốc bóc đi là được.

Thấy là lạ, Robert ra khỏi phòng, chạy xuống, băng qua đường. Người phụ nữ vẫn đứng đó, trái với ý nghĩ của nó, đó là một cô gái. Nó có cảm giác như đã thấy khuôn mặt này ở đâu đó, nhưng, chắc gì, tất cả những người phụ nữ ở đây với nước da bánh mật, mớ tóc đen dày đều ít nhiều giống nhau. Không để ý đến thiếu nữ nữa, Robert bắt đầu đi đi lại lại. Bất ngờ có tiếng chân sau lưng nó:

"Thưa ngài … ngài có phải là Robert Guénec không ạ ?… Tôi nhận ra ngài, sáng nay, tôi đã gặp ngài ở bệnh viện Caritas. Tôi đã đi tìm qua ba bệnh viện. Ồ, xui quá ! Phải chi tôi biết đúng là … anh, khi anh ngồi ngay cạnh tôi trong phòng chờ ở bệnh viện."

Robert bàng hoàng. Bây giờ nó cũng đã nhận ra cô gái. Mà sao cô ta lại biết tên nó ?

- Xin lỗi, cô là ai ?

- Tôi đã đọc những gì ghi trên tờ giấy này, và tôi đợi anh. Sylvain bảo tôi đến.

- Sylvain… ?

Robert thấy choáng váng; sự việc đột ngột quá. Nó thấy lảo đảo, vội đưa tay vuốt mặt.

- Sylvain ? Cô biết nó ở đâu à ? Cô đã gặp nó ?…

- Anh ấy đang đợi anh.

- Ở đâu ?

- Anh đi với tôi.

Robert tội nghiệp không dám tin vào tai mình nữa. Sylvain không chết. Nó sắp được gặp Sylvain.

- Chuyện gì đã xảy ra với nó

- Anh ấy đang ốm bệnh …

Robert chặn ngay chiếc ta-xi đầu tiên chạy ngang qua.

- Thưa tiểu thư, Robert vội vã hỏi, thật tôi chẳng hiểu gì cả. Làm thế nào mà cô lại gặp Sylvain ? Bây giờ nó ra sao ?

- Anh ấy bị cảm lạnh do dầm mưa cả buổi, rồi lại bị bong gân chân vì ngã từ xe buýt đang chạy…, nhưng nhẹ thôi. Chủ yếu là anh ấy đói và rét.

- Nhưng làm thế nào mà cô lại phát hiện được nó, vì nó là

người vô hình.

- Anh ấy chui vào nằm rên rỉ trong hầm rượu. Tôi tưởng đã chết khiếp khi nghe tiếng rên… và tôi bỏ chạy… Cũng may mà tôi đã can đảm quay trở lại xem.

Robert quay sang nhìn mặt cô gái. Cô ta mảnh khảnh và rụt rè như thế, làm gì mà không chết khiếp đi được.

- Và cô đã cứu sống bạn tôi. Robert nói nhỏ.

Luisa đỏ mặt e thẹn.

- Chà, nếu tôi biết chính anh đã ngồi cạnh tôi trong bệnh viện thì chúng ta đỡ mất thời giờ biết mấy. Sylvain bảo tôi tới chỗ cột điện là cầu may thôi. Trước đó anh ấy đã bảo tôi đi đến tìm ở các bệnh viện rồi. Cũng may mà hôm nay là ngày nghỉ trong tuần của tôi, nên mới làm được những việc đó.

Robert nhìn sang cô gái lần nữa, đầy thán phục. Một cô gái có vẻ nhút nhát mà đã tỏ ra can đảm phi thường. Chạy một lúc lâu trong thành phố, ta-xi đã đến đại lộ Pétropolis.

- Xin lỗi. Maria Luisa đề nghị. Đỗ xe xa nhà một chút tốt hơn.

Robert ra hiệu cho lái xe dừng xe, rồi cùng cô gái đi bộ tiếp.

- Cửa thứ năm, bên phải. Maria Luisa chỉ. Còn tôi, tôi phải lên nhà ngay, tôi về chậm mất rồi, chắc là bị la mắng quá. Tối nay tôi sẽ trở lại và tôi sẽ thu xếp cho ông lão quản gia già không xuống hầm rượu."

Cô gái đi nhanh lên nhà, có lẽ vì tế nhị hơn là sợ bị chủ la rầy. Tim đập thình thịch, Robert lần theo đường hành lang tầng hầm. Cửa thứ năm cũng giống như các cửa khác, duy chỉ có bộ khóa mới. Nó đẩy cửa chầm chậm đẩy cửa bước vào.

- Sylvain !

- Robert !

Robert liền chạy bổ đến phía cuối hầm, chỗ có tiếng nói vọng ra. Nó nhận ra hình dáng một người nằm dưới tấm chăn. Hai đứa ôm chầm lấy nhau. Cả hai sung sướng đến chảy nước mắt, không nói nên lời. Hai đứa cứ giữ tư thế đó hồi lâu, cầm tay nhau như muốn khẳng định là giờ đây chúng đã thật sự gặp lại nhau.

- Chà, Sylvain, mình cứ tưởng là cậu chết rồi. Cậu đau ở đâu, có nặng lắm không ?

- Maria Luisa không nói gì với cậu à ?

- Có … nhưng mình vẫn cứ sờ sợ.

- Robert ạ, thật là một cuộc phiêu lưu khủng khiếp ! Nếu không có vị Nữ Sứ giả của Thượng đế phái đến này thì tớ đi tong rồi. Mình vô cùng biết ơn cô ấy… Nhưng Robert này, thấy cậu gầy và xanh xao đi nhiều đấy !

- Một tai nạn vớ vẩn, đúng lúc mình trở lại tìm cậu ở chân cột dèn. Cậu còn nhớ không ? Lúc bấy giờ bọn mình như còn say

sóng ấy. Mình lớ ngớ vướng vào một trong hai cái va-li. Một chiếc xe tải chạy tới. Đội ơn Chúa, mình không bị xe chẹt phải, nhưng đầu mình đập vào một cái ốc của bánh xe và mình ngất đi. Tỉnh dậy, mình thấy đang nằm trong bệnh viện. Phải mất ba ngày mình mới hoàn toàn tỉnh lại. Mình phải làm rầm lên mới được ra viện… và bây giờ ở bên cậu đây… Còn cậu, không suy kiệt lắm chứ ? Kể đầu đuôi câu chuyện lại nghe nào …"

Giọng nói nhỏ, trầm trầm, Sylvain kể lại những chuyện đã xảy ra trong năm ngày âu lo đã qua.

- Không có cô gái người Bra-xin này, mình đã chết đói, chết rét rồi, mình cũng chẳng biết mình có còn đủ sức để bò ra khỏi cái hầm này để đi kiếm ăn không. Cô ấy đã lén đem cho mình tấm chăn, thức ăn, nước uống nóng và dán cả thuốc cao vào chân cho mình nữa. Mà lúc đầu, cậu có tưởng tượng là cô ấy sợ chết khiếp di đấy. Mình sống được là nhờ cô ấy, không khi nào mình quên điều này …

CHƯƠNG VI
ÔNG RODRIGUES CÓ THÀNH CÔNG KHÔNG ?

Con đường quanh co, chạy dọc theo bờ biển, bờ biển lồi lõm gãy gập với những khối đá dựng đứng, chồm ra biển đổ sâu xuống xoáy nước sâu hoắm. Thỉnh thoảng ngoài khơi xa chơ vơ những hòn đảo nhỏ lởm chởm, hoang vu. Chiếc xe phóng nhanh với tốc độ cao trên con đường mới tinh đôi chỗ cắt ngang vách đá cao vút, chạy bờ dọc bờ biển gấp khúc.

Robert nhìn đồng hồ : "Còn hai giờ nữa thì chúng ta đến Santos."

Sylvain không trả lời. Sáng nay, khi rời Rio, nó rất tự tin và vui vẻ. Nhưng càng đến gần Santos, nỗi ngờ vực cứ dâng lên.

- Ôi ông bạn Sylvain, liệu cậu cứ lo đến bạc tóc khi chúng ta sắp đạt đến mục đích rồi sao ?

- Bao nhiêu biến cố đã xảy ra với mình… mà cậu không nhớ ông Rodrigues đã nói gì khi chúng ta gọi điện cho ông ấy à ?

- Đúng vậy. Ông ta đã chuẩn bị đầy đủ cho cái hôm sau ngày chúng ta cập bến Rio. Mà chúng ta lại chậm hết tám ngày… mà cậu mất gì nào ? Chẳng qua là phải chậm đi ít thời gian để chuẩn bị lại, nhưng đã chắc gì là như thế. Còn…

Robert không nói hết câu. Bác tài xế da đen vừa quay lại, lần này là lần thứ ba, sửng sốt vì nghe ông hành khách trên xe nói chuyện một mình, khi giọng này khi thì giọng khác tựa hồ như diễn viên giả giọng vậy.

Hai anh bạn đành im lặng ngồi ngắm nhìn quang cảnh hoang dã và hùng vĩ lướt qua. Cây số nối tiếp cây số băng băng chạy qua: ở Bra-xin xe chạy trên xa lộ rất nhanh. Thế mà thời gian trôi qua có vẻ chậm chạp khủng khiếp. Sylvain nhớ đến mẹ và chị Jacqueline, chắc cả hai đang sống trong lo âu, chờ đón những tin tức mới, vì chắc là họ cũng chưa nhận được bức điện tín chỉ thông báo rất ngắn gọn là chuyến đi Santos của hai đứa phải chậm lại mà không một lời giải thích gì thêm. Nó cũng nghĩ đến tất cả số tiền phải chi tiêu cho nó, và vô tình, nó nhìn vào đồng hồ tính tiền trên xe taxi: số tiền sẽ phải trả cũng đã khá lớn rồi…

Hai đứa im lặng trong suốt một thời gian dài. Rồi bỗng nhiên một tấm bảng chỉ dẫn lớn hiện ra ghi hàng chữ lớn: SANTOS. Xa xa, hình vóc của một thành phố lớn đã hiện lên thành nét. Và giờ đây, những dãy phố ngoại ô đầu tiên đã xuất hiện, không sầm uất bằng Rio; và đây là những cầu cảng, ụ tàu, thương cảng biển lớn miền Nam, nơi những đống cà phê cao như núi được chở đi khắp

bốn phương trên thế giới. Bởi vì Santos trước hết là một thương cảng cà phê. Người ta cũng lấy làm lạ vì không ngửi thấy mùi cà phê.

- Đến phố nào ạ ? Người lái xe hỏi.

- Số 16, đại lộ Marajo.

Lái xe không biết thành phô' này. Ong ta dừng xe hỏi một viên cảnh sát đội mũ cát-két trắng như ở Rio. Loanh quanh mấy vòng trong thành phố và bây giờ họ đến đại lộ Marajo.

Trước lúc xuống xe, Robert nghiêng người, nói nhỏ với Sylvain :

- Ông bạn của tôi ơi, trong vài tiếng đồng hồ nữa là cậu trở lại hình hài của một người bình thường. Cuộc phiêu lưu đặc biệt của cậu phải được kết thúc một cách vui vẻ.

- Làm thế nào ?

- Cậu hãy lấy ví trong túi mình và trả tiền xe cho tài xế.

- Cậu điên rồi !

- Một trò đùa vô hại,... lần cuối cùng mà, Sylvain."

Sylvain lưỡng lự, nhưng Robert có vẻ rất khoái chí. Xe vừa dừng lại sát lề đường. Hai đứa cùng xuống xe. Robert đến bên người tài xế, khi đó đang đưa va-li xuống.

- Hết bao nhiêu tiền ?

- Năm ngàn hai trăm đồng.

Người tài xế lễ phép đứng chờ, mũ cầm tay, mắt dán vào túi quần Robert, chắc chắn là là nơi để ví tiền. Nhưng, lạ chưa kìa ! Robert không hề có một cử động nào mà như có phép thần, cái ví tự động lòi ra, mở ra và những tờ bạc từ ví chui ra, tự gấp gọn lại thành một xấp.

- Tiền đây ! Robert thản nhiên nói. Đếm đủ chứ ?

Nhưng người đàn ông nào có nghe được gì. Mặt ông ta tái ngắt, cuống cuồng vắt chân lên cổ bỏ chạy như có ai muốn ám sát... Robert lật đật chạy theo, tay đưa tiền cho thấy đó không phải là tiền bị phù phép. Người tài xế da đen rụt rè trở lại xe của mình, như sợ là xe cũng sắp biết bay đi như những tờ bạc. Hoạt cảnh buồn cười tới mức Sylvain phải bật cười phá lên và nhớ lại cảnh ở Đại lộ Saint-Michel ngày trước.

Sau đó hai anh bạn cùng đi về phía ngôi nhà số 16, một ngôi nhà cổ, đã nát nhiều. Có lẽ tất cả các nhà bác học trên thế giới đều thích ở những ngôi nhà cũ kỹ ...? Tuy nhiên, ở cuối hành lang, có một sân sau, rộng và sạch như mọi khu nhà cổ Tây Ban Nha. Một phụ nữ, hai tay ôm một mớ quần áo phơi khô, chỉ cho hai đứa căn hộ ngài Rodrigues ở gác một. Chỉ có mấy bậc thang. Nhưng với Sylvain sao mà lâu thế vì quá nhiều xúc cảm đã làm nó không nhấc chân được nữa. Đến lưng chừng cầu thang, nó phải đứng lại thở.

- Robert này, có đúng là cơn ác mộng dài dằng dặc này sắp chấm dứt không ?

Trên cánh cửa, chỉ có một tấm biển nhỏ với hai chữ viết tắt "A.R. ." Đây rồi !

Đấm chuông gọi cửa. Đợi chờ hồi lâu. Một người hầu gái là người lai ra mở cửa, cái đầu đội khăn trắng toát tôn thêm cho nước da bánh mật càng bóng lên như nước gỗ gụ vùng Amazonie.

- Giáo sư Rodrigues.

- Ngài Rodrigues không có ở nhà.

Robert nói cứng :

- Cô báo ngay cho Giáo sư biết là người mà ông đang chờ đã đến.

- Xin vâng, thưa ngài.

Không nhớ mình đã trả lời gì, cô người lai quay gót, nhún nhẩy đôi dép rơm, đi vào mất hút trong một hành lang sâu hun hút, lát gạch bông. Mấy phút sau, cũng từ cuối hành lang ấy, xuất hiện một người đàn ông gầy gò, dáng đi hơi thọt. Tuy nhiên sau gọng kính vàng là đôi mắt sắc sảo, tinh anh.

- Xin chào anh bạn ! À, hai anh bạn chứ ! Cuối cùng các cậu đã đến rồi.

Giọng nói thân mật, ấm áp, phát âm tiếng Pháp rất chuẩn, đứng cạnh Robert, nhà bác học trông có vẻ lùn hơn. Ông ta vồn vã đưa hai tay cho chàng trai nhà Guénec, rồi đặt ngón tay lên môi, nói khẽ :

- Suỵt ! Các cháu kín đáo đi vào đi…

Rồi quay lại phía Sylvain mà ông đoán là đứng sau Robert:

- Còn thưa ông Rambaud, xin ông chớ lên tiếng, cô giúp việc của tôi sợ ma ghê gớm !

Họ cùng vào phía trong căn hộ, ấm cúng, có vẻ dễ thương hơn bên ngoài, và ngược với ý nghĩ của hai đứa, rất gọn ghẽ, ngăn nắp. Nhà bác học đưa hai đứa vào trong một phòng lớn, vừa làm phòng làm việc, vừa là thư viện. Trên một chiếc bàn ngổn ngang những tài liệu, tạp chí khoa học. Nhà bác học đóng sập ngay cửa lại.

- Bây giờ thì cậu Sylvain Rambaud có thể lên tiếng. Có chuyện gì đã xảy ra với cậu, kể hết cho tôi nghe nào. Tôi thật sự lo lắng. Mọi việc đều đã chuẩn bị dầy đủ, chờ tàu cập bến. Cái chuyện không may xảy ra với các cậu thật đáng tiếc, rất đáng tiếc.

Sylvain kể lại cuộc phiêu lưu của nó với giọng nói không dấu được nỗi ưu tư, lo lắng trong lòng. Kể xong, nó lúng túng tiếp:

- Thưa giáo sư, không quá chậm chứ ?

- Tôi hy vọng như thế. Nhưng trong lúc nói, cậu húng hắng ho. Cậu hoàn toàn khỏe mạnh đấy chứ ?

- Cháu có bị cảm lạnh vì phơi ngoài mưa, lúc ở Rio.

Nhà hóa học hấp háy mắt, gật đầu. Sylvain lại càng lo lắng :

- Thế có phải là một trở ngại không ạ ?

- Tôi không biết là ông bạn đồng nghiệp của tôi bên Pháp có nhận xét như tôi không. Trạng thái sốt cao, như các cậu biết đấy, dẫn đến những thay đổi trong tổ chức cơ thể, đôi lúc cũng làm rối loạn những thí nghiệm sinh học…

Robert vội cắt ngang:

- Thưa giáo sư, giáo sư muốn nói là không chắc Sylvain có thể trở lại trạng thái bình thường ?

- Nếu là bị sốt quá cao. Nhưng để xem đã nào …

Nhà bác học đứng lên, tiến đến chiếc ghế bành nhìn như trống rỗng, nhưng thực tế có Sylvain đang ngồi.

- Cậu đưa cổ tay tôi xem nào … Hừ mạch nhanh mà không đều, cậu lại run nữa !

- Thưa … vì xúc động quá đấy …

Sylvain nhìn chăm chăm vị giáo sư, cố đọc những suy nghĩ của nhà bác học. Nó bất ngờ kêu lên :

- Thưa giáo sư, dù có thế nào đi nữa, xin giáo sư đừng chờ đợi lâu hơn nữa. Cháu xin bảo đảm là cháu thấy trong người rất khỏe. Cháu không sốt đâu !

Ông già cười hiền lành :

- Tôi rất hiểu nỗi sốt ruột của cậu. Tuy nhiên, điều đó không hoàn toàn tùy thuộc ở tôi. Tôi đã viết cho ông Guénec biết là một số kháng thể có tính không bền cao. Tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng cho tuần trước, lúc tàu mới đến Rio, còn hôm nay …

- Chậm quá rồi, phải không ạ ?

- Có nghĩa là tôi phải điều chế lại một vài chất. Cũng may là tôi đã dự phòng tàu có thể đến chậm và tôi còn giữ lại một ít cái chất alcalolde, chất termigane là các chất cơ bản để điều chế kháng chất. Nhưng đó là một chất khó kiếm, mà tôi sợ chưa đủ liều lượng … Tôi không muốn pha chế khi cậu chưa đến đây. Phải nhiều giờ đồng hồ mới xong. Sáng mai, ta sẽ tiến hành tiêm cho cậu.

- Phải đến sáng mai ! Sylvain thở dài.

Vài tiếng đồng hồ, đúng vào lúc sắp đạt được kết quả, đối với nó như là một thế kỷ.

Nhà bác học dịu dàng nói tiếp:

- Cậu hãy yên tâm. Các cậu không đi đâu nữa hết, tôi sẽ giữ các cậu ở lại đây. Các cậu là khách của tôi. Các cậu sẽ ngủ lại đây.

Lòng hiếu khách chân tình của nhà bác học làm cho hai đứa xúc động và trấn an Sylvain. Nhưng ngày mai còn xa xôi quá. Vẫn còn cả một đêm lo âu, mà kết quả cuối cùng cũng chưa bảo đảm chắc chắn.

Khi hai đứa đã vào trong phòng mà cô người lai giúp việc đã chuẩn bị cho chúng - hay đúng hơn là cho Robert, Sylvain không giấu được những lo âu, sợ sệt của mình. Cái cơn sốt quái quỷ kia sẽ làm hỏng tất cả, chưa kể đến chất termigane thần diệu kia không còn đủ liều lượng. Nó sẽ trở nên tật nguyền, ồ một trạng thái tật nguyền ghê sợ: da thịt thì trong suốt, chỉ nhìn thấy bộ xương. Nó không ngủ được và cả đêm, suy nghĩ lung tung …

Cuối cùng thì cái ngày mai ấy đã trở thành hôm nay. Ánh sáng ban mai chiếu vào xuyên qua tấm sáo tre. Có tiếng gõ cửa :

- Ngài Rodrigues đang đợi ông …

Sylvain ngồi dậy. Nó cảm thấy như lên cơn sốt. Vừa chợp mắt được một chút, nó đã bị đánh thức dậy ngay, làm nó liên tưởng đến buổi bình minh của người tử tù. Nét mặt tươi cười, nhà bác học ngồi chờ hai đứa sẵn trong phòng làm việc, phòng làm việc cũng vẫn bề bộn sách vở, tài liệu như hôm qua. Từ phòng làm việc, ông đưa hai đứa vào phòng thí nghiệm. Ở đây, khác với phòng làm việc, mọi thứ đều ngăn nắp. Chính giữa phòng là hai bàn dài, sát vách là hai tủ kính lớn sơn trắng. Người ta có cảm tưởng rằng đây là một phòng mổ, đang chuẩn bị cho một ca phẫu thuật can thiệp lớn … Mà thực tế không phải thế sao ?

Sylvain cảm thấy tim mình đập loạn xạ. Bỗng nhiên, nó nghĩ rằng đời nó giờ đây nằm trong tay ông già bé nhỏ này. Từ tối hôm xảy ra vụ cháy, chưa bao giờ nó thấy sợ như hôm nay. Nó nghiến chặt hai hàm răng, các ngón tay thì bấm sâu vào lòng bàn tay.

Nó nói:

- Xin nhanh cho, thưa giáo sư ! Kết thúc nhanh đi !… Cho dù cháu có phải giữ mãi cái trạng thái này …

Nhưng trong thâm tâm, nó lại nghĩ: Không, không thể được ! …"

Giáo sư Rodrigues mở tủ kính và lấy ra đủ các thứ chai, lọ, ống nghiệm, và nhiều dụng cụ rất lạ. Những động tác của ông chính xác, được cân nhắc kĩ lưỡng. Sự trầm tĩnh của giáo sư gây ấn tượng hơn là các động tác của ông.

- Các cậu thông cảm cho tôi, giáo sư nói. Những công việc tôi đang thực hiện trước mặt các cậu đây không thể làm sớm hơn được … Nhưng cũng sắp xong rồi.

Trong lúc nhà bác học đang bận rộn với những công việc của mình, Robert bỗng để ý thấy ở cuối phòng có một tấm gương lớn, người ta có thể soi từ đầu đến chân và chắc chắn nó không phải là một dụng cụ của phòng thí nghiệm.

- À, đúng rồi, cái gương đó làm cho cậu lạ lắm phải không ? Tôi đã nghĩ đến sự sốt ruột của anh bạn Sylvain và sự vui sướng của bạn cậu khi cuối cùng được thấy toàn thân mình đầy đủ trong gương.

Quan tâm từ phía nhà bác học thực sự thuyết phục Sylvain khiến nó cảm nhận được khả năng hiện thực rất gần. Chắc chắn là chốc nữa nó có thể … Nó nhìn tấm gương hồi lâu và đưa tay chùi giọt nước mắt đang lăn trên má.

Nhà hoá học tiếp tục dõi theo việc chuẩn bị của mình, cân cân đo đo rồi lường nhiều chất lỏng từ bình này sang bình khác, đun một ống nghiệm trên lửa, quan sát màu chất, gật gật đầu mỉm cười khi thấy nước có chút ít vẩn đục, lại đưa ra quan sát trước một ngọn đèn màu da cam. Sylvain nhớ lại những động tác này, cách làm này, trước đây, nó đã thấy nơi ông Pierrefitte rồi, nhưng với sự tò mò của nó mà thôi. Hôm nay đây, mỗi một động tác nhỏ của nhà bác học đều có ý nghĩa đặc biệt đối với nó. Tự nhiên nó nghĩ: " Ông già bé nhỏ và ốm yếu quá ! Lỡ ra thình lình ông cụ bị suy tim ngã xuống…"

Lại cân đo, lại pha trộn một lần nữa… Cuối cùng là xơ-ranh và kim tiêm … Ôi, cây kim … Sylvain nhìn cây kim với ánh mắt thật lạ.

- Tất cả đã sẵn sàng. Cậu hãy ngồi lên cái ghế đẩu này… Tay cậu đâu nào ?

Robert đứng cạnh Sylvain, cầm lấy bàn tay kia của bạn, bàn tay này chốc nữa sẽ lại nhìn thấy được. Mấy ngón tay của nhà bác học như dạo chơi trong khoảng không, như những ngón tay lơ đễnh của người chơi dương cầm.

- Thôi, đừng nhúc nhích nữa. Tôi đã bắt được tĩnh mạch của cậu rồi.

Giây phút khủng khiếp. Có ai dám nghĩ rằng chốc nữa, trên chiếc ghế đẩu như trống không này, sẽ bất ngờ xuất hiện một cơ thể con người ?

- Xin giáo sư nhanh lên. Cháu không thể chờ được nữa đâu.

Phựt ! Kim tiêm vừa xuyên qua da và được đưa vào tĩnh mạch. Pít-tông của xơ-ranh chầm chậm tiến dần. Chất nước vàng trong xơ-ranh vơi dần. Robert nín thở, không chớp mắt.

Mười giây … hai mươi giây … vẫn còn chưa thấy gì ! Lạy Chúa, thí nghiệm sẽ thất bại ư ? Robert cảm thấy bàn tay của bạn nó run run trong bàn tay mình. Nó bật kêu lên, vui sướng … Một hình dáng, mờ mờ, ảo ảo xuất hiện, như một cái bóng xanh den. Rồi cái bóng đậm nét hơn. Đã thấy rõ xương sọ, rồi cột sống … rồi xương ống tay, xương ống chân, xương chậu. Nhưng rồi tất cả như chựng lại … Robert bỗng nhớ đến những lời của Sylvain, tối hôm qua : " Nếu mình chỉ ở trạng thái bộ xương thôi !" Mười, rồi hai mươi giây nữa… Toàn bộ bộ xương đã thành hình, mà cũng chỉ thấy có bộ xương thôi ! Không thấy các khối thịt tới phủ lên. Khủng khiếp quá ! Robert liếc nhìn sang nhà hóa học và đọc được trong ánh mắt của ông nỗi lo âu tương tự. Hai mươi giây nữa. Im lặng hoàn toàn đến mức khó thở. Sylvain không còn run nữa. Robert cảm thấy bàn tay Sylvain cứng lại trong tay mình. Chắc chắn là nếu nó nhìn vào gương thấy tay nó, chân nó … thật khủng khiếp.

Thế rồi xương mờ đi, như có một khối màu xám bọc thêm ở bên ngoài. Rồi cả cái khối ấy rõ dần lên, cánh tay, cặp dùi rồi khuôn mặt,… tất cả lần lượt hiện lên. Ôi ! Đôi mắt, đôi mắt đang nhìn trừng trừng, rồi môi, miệng … Và đây, Sylvain. Robert kêu lên :

- Mình nhìn thấy cậu rồi ! Nhìn thấy cậu rồi.

Rồi nó tiếp luôn:

- Trời ơi ! Cậu đen xạm đi này, còn tóc nữa, dài ơi là dài…

Sylvain không nói nên lời, chết trân. Nó như ngây, như dại

nhìn vào khoảng không, như là không dám cúi xuống nhìn vào tay, chân, cơ thể mình nữa.

- Sylvain ơi, thật là kỳ diệu ! Hoàn toàn như xưa. Cậu đến đây mà tự ngắm mình này.

Nó kéo Sylvain đến trước tấm gương. Đột nhiên Sylvain nhận ra bản thân mình trong gương. Mắt nó nhìn chằm chặp vào mắt cặp nó trong gương, như thể không rời ra được nữa.

- Ôi, như xưa !… Mình lại như xưa !

Rồi nó ngã vào lòng bạn khóc nấc lên vì sung sướng …

***

Đứng tựa lan can ban công của căn phòng nhỏ khách sạn, nhìn ra khu vườn rộ hoa, hai anh bạn trẻ hít thở không khí mát dịu của chiều tối.

- Robert này, mình đã trót quen sống không áo quần rồi, đến nỗi bây giờ mặc áo quần mình không chịu được, thấy ngột ngạt quá.

- Cậu cứ yên chí, Paris không phải là xứ nhiệt đới, rồi chúng ta sẽ về đó nay mai thôi.

- Nay mai ! Nói thì nghe gần lắm, mà tàu của chúng ta còn mười ba ngày nữa mới nhổ neo.

- Mười ba ngày nghỉ hè kỳ diệu Sylvain ạ. Có phải tự nhiên trên trời rơi xuống đâu !

- Mình nôn nóng về nhà. Mình nôn nóng được cho mẹ mình và chị Jacqueline nhìn thấy mặt mình như xưa.

- Nhưng đến giờ này mẹ cậu và chị Jacqueline cũng đã nhận được bức điện của cậu rồi…

- Nhưng đó là chuyện khác. Robert, họ chỉ tin khi nhìn thấy mặt mình cơ. Vả lại, ở đây tụi mình tiêu tiền vô ích quá !

- Thôi, cậu đừng có mà nhai đi nhai lại chuyện tiền bạc ấy nữa. Hãy vùi những lo lắng của cậu vào đáy va-li, khi về đến Le Havre sẽ hay … Và cậu định đi ngay mà không thăm lại Maria Luisa à ? Cậu không nhớ là thứ bảy tới cô ấy được nghỉ cả ngày à ?”

Sylvain mỉm cười, mặt hơi đỏ :

- Mình không thể quên Maria Luisa cũng như những gì cô ấy đã làm cho mình.

Robert hích Sylvain một cái thân thiện:

- Thưa ngài Cựu-người-trong-suốt, giờ trời đã mát hơn, ngài nghĩ thế nào nếu chúng ta đi dạo một vòng Rio ?

Hai đứa xuống phố. Buổi chiều tối thật lộng lẫy. Mặt trời không còn gay gắt như lúc trưa, bóng râm trải dài trên hè phố. Đường phố đông nghịt dòng người huyên náo, áo quần đủ màu sắc.

- Ừ, đúng thật, thật diệu kì khi trở lại bình thường như mọi người bình thường khác. Sylvain thốt lên. Từ nay, đối với mình, Bra-

xin là một nước đẹp nhất trên đời.

Hai đứa dạo chơi dọc theo các đại lộ, đến thăm lại "praca de l'Estacao" - quảng trường nhà ga đáng nhớ, thăm lại cột đèn với đầy kỷ niệm đau buồn. Từ đó,chúng băng qua chiến lũy "Moro de Castelo", rồi đi xuyên qua một công viên trồng đủ loại xương rồng cao to.

Đèn đường đã bật sáng lên rồi, các cửa hàng, cửa hiệu rực sáng. Đêm xuống nhanh làm diện mạo thành phố đổi thay. Rio chỉ mất đi những nét hấp dẫn của một thành phố nhiệt đới để lại có những nét hấp dẫn khác nữa. Hai đứa dừng chân bên hè quán cà phê. Nói là quán cà phê, nhưng thực chất là một cửa hàng phục vụ đồ giải khát ướp lạnh. Khi chúng vừa bước vào thì một chú bé bán báo, chân đất, mặc dù trời đã tối đầu vẫn đội chiếc mũ lá rộng vành, chạy qua, miệng rao lanh lảnh:

- Correo do Brasil đây ! Tin thêm về vụ trộm ở Đại sứ quán ! Cảnh sát lại có hướng điều tra mới…

Sylvain dừng lại mua báo. Nói là có hướng mới, nhưng thật ra bài báo chẳng có gì đặc biệt, thủ phạm vẫn còn cao bay xa chạy.

Sylvain nghiêm túc nói với Robert:

- Robert ạ, mình phải nói những điều mình biết. Không chậm trễ được. Thật bất lương khi mình im lặng.

- Tại sao không chờ đến lúc chúng ta về đến Pháp.

- Sợ đến lúc đó thì quá chậm.

- Sylvain này, nguy hiểm cho cậu đấy. Hộ chiếu của cậu không hợp lệ vì không được xuất trình khi đến Rio ! Thêm nữa, làm thế nào cậu giải thích được cậu đã từng là người vô hình ? Chẳng ai tin cậu đâu !… Không khéo người ta lại cho cậu là kẻ tòng phạm với băng tội phạm và cậu sẽ bị kẹt đấy.

Sylvain suy nghĩ. Robert nói đúng. Những điều nó phát hiện là sự thật đấy, cũng vẫn làm cho người ta nghi ngờ. Về đến Pháp, mọi việc sẽ rất đơn giản. Tuy nhiên vừa là muốn tận mắt trông thấy bọn bất lương bị trừng trị, vừa là muốn bản thân mình làm được một điều có ích, nó phân vân.

Ngày hôm sau, qua một đêm ngon giấc, không ác mộng Sylvain tuyên bố với Robert:

- Mặc kệ. Điều gì phải đến thì nó sẽ đến. Mình phải đi báo cho cảnh sát đây.

Nó đến hỏi thăm ở một đồn cảnh sát gần đó. Người ta chỉ cho nó trụ sở của Cục Cảnh sát Quốc gia, một tòa nhà lớn, quét vôi trắng, có tới nửa tá lính mũ trắng, găng trắng canh gác bên ngoài. Ở đó, người ta chỉ cho nó đi hết phòng này qua phòng khác, hình như để tống nó đi cho khuất mắt. Tuổi tác của nó, tư cách người nước ngoài của nó không làm cho người ta tin tưởng. Cuối cùng, một viên thanh tra tiếp nó và khi nó năn nỉ mới chịu ngồi nghe.

- Những món nữ trang của đại sứ quán ? Tất nhiên là cậu cũng có điều gì đố để khai báo à ?

- Vâng, những chỉ dẫn rất nghiêm túc.

- Cậu lại có thể sẽ nói là nhờ có cậu mà bắt được thủ phạm chứ gì ?

- Có khả năng như thế đó !

- Chúng tôi đã tiếp hơn nửa tá những nhà trinh thám như cỡ cậu..., và tất nhiên là không có kết quả gì... Mà thôi, cậu cứ nói đi.

Sylvain đã suy nghĩ rất lâu về những điều mà mình sẽ nói. Những lo ngại của Robert làm cho nó phải thận trọng. Nó sáng tác ra một câu chuyện với nhiều tình tiết dễ tin để giải thích nhờ đâu mà tình cờ nó vào được hiệu sách kì lạ và nghe được câu chuyện của những kẻ bất lương. Dĩ nhiên là nó không đả động gì đến chuyện người vô hình. Nó không muốn người ta cho nó là kẻ mất trí. Câu chuyện do nó sáng tác đứng vững. Tuy nhiên, viên thanh tra vẫn còn nghi ngờ. Ông ta nói :

- Được. Rồi sẽ rõ, chúng tôi sẽ cho đi thẩm tra. Trong lúc chờ đợi, chúng tôi tạm giữ cậu lại đây.

Tế nhị nhưng rất hiệu quả, người ta giữ Sylvain lại trụ sở của Sở Cảnh sát trong lúc cử người đi thẩm tra những lời khai báo của nó. Cũng mất hết mấy tiếng đồng hồ. Vào cuối buổi sáng, viên thanh tra cho gọi Sylvain trở lại phòng làm việc của ông ta. Bây giờ thì ông ta đã thay đổi thái độ đối với Sylvain. Và không phải chỉ có một mình ông ta mà có ba viên thanh tra khác đi cùng. Việc này đã làm cho Sylvain hơi xúc động.

- Những tin tức của cậu chính xác, viên thanh tra nói với Sylvain. Chúng tôi đã cho thẩm tra. Những kẻ gian đã được tìm thấy ở Otaria cùng các đồ nữ trang chúng cất dấu ở đó. Nhưng tại sao cậu lại đến khai báo chậm thế ?

- Tôi không có mặt ở Rio. Tôi chỉ mới được biết về vụ trộm ở đại sứ quán ngày hôm qua.

- Nhưng kể từ hôm cậu bắt gặp bọn gian ở hiệu sách, đến nay là đã sáu ngày rồi. Đáng lẽ cậu đã có thể và phải báo ngay cho cảnh sát rồi chứ ?

- Ngay ngày hôm đó tôi có việc cần phải đi Santos. Tôi nghĩ là có thể đến trình báo lúc tôi trở về.

- Mà hộ chiếu của cậu không đúng thủ tục, cậu giải thích như thế nào đây ? Cậu đã đến Rio như thế nào ?

Câu hỏi này, Sylvain cũng đã có nghĩ đến trước và đã chuẩn bị câu trả lời. Nhưng câu trả lời có vẻ chưa thỏa mãn các viên thanh tra.

- Phải chăng là vì số tiền thưởng mà Đại sứ quán đã hứa là quá hấp dẫn ?

- Tiền thưởng gì ?

- Sao ? Cậu không biết à ? Tất cả các báo hàng ngày đều có nói đến kia mà!

- Tôi không đọc báo. Tôi chỉ biết có vài từ Bồ Đào Nha thôi.

Sylvain hiểu, đúng như Robert đã nói trước, người ta có thể nghi nó là đồng lõa với bọn gian, và vấn đề tiền thưởng lại làm cho việc này trở nên nghiêm trọng hơn. Nó bình tĩnh trả lời :

- Không có gì làm cho các ông nghi ngờ tôi được. Tôi chỉ đơn thuần là một người nước ngoài đi qua Bra-xin. Tôi chỉ có mong muốn là giúp ngành cảnh sát của các ông. Có phải tôi có lỗi khi tôi không thể làm việc đó sớm hơn ? Nếu các ông muốn biết thêm điều gì về tôi, tôi yêu cầu các ông đưa tôi về Lãnh sự quán Pháp, ở đó người ta sẽ điện về hỏi ở Paris.

Trong lúc chờ đợi, người ta vẫn giữ nó lại ở Sở Cảnh sát. Mãi cho đến gần hết buổi chiều, lúc nó bắt đầu thấy lo lắng thật sự, người ta đồng ý đưa nó đến Lãnh sự quán Pháp. May sao cho nó, phải nói là may một cách lạ lùng vì một nhân viên của Lãnh sự quán trước đó có biết bố nó; ông ta cùng học với ông Rambaud ở Trường Trung học Henri-IV. Thế là người ta đánh điện về hỏi ở Paris và tất nhiên cả Santos nữa, tới Giáo sư Rodrigues, và giáo sư đã xác nhận là Sylvain có đến Santos để hỏi ông về một bệnh hiểm nghèo. Cuối cùng mọi việc đều ổn thỏa, Sylvain chỉ phải một mẻ sợ … Và khi nó trở về khách sạn, nó được biết là Robert cũng bị thẩm vấn trong lúc nó vắng mặt và người ta cũng đã lục soát trong phòng, làm cho Robert hết hồn.

- Thế đấy, anh bạn ạ, cậu suýt nữa thì đưa chúng ta vào một tình trạng khó xử đó.

Cả đêm chúng hầu như không ngủ. Sáng sớm hôm sau, hai chàng vừa mới ngủ dậy đã nghe tiếng người da đen phục vụ gọi ngoài cửa : “Xin mời Ngài Rambaud nhanh cho ạ, có điện thoại.”

Mới nghe, Sylvain tưởng là cảnh sát lại muốn gây sự với mình. Nó hơi run run khi bước vào buồng điện thoại.

Nhưng cuộc gọi không phải từ bên cảnh sát mà từ Đại sứ quán Mê-hi-cô. Người ta mời Sylvain đến Đại sứ quán để nhận những lời khen ngợi của Ngài Đại sứ, đồng thời để nhận luôn món tiền thưởng hai trăm năm mươi ngàn đồng (tiền Bra-xin) mà Đại sứ đã hứa thưởng cho ai giúp tìm ra thủ phạm của vụ trộm.

Thiếu chút nữa thì Sylvain ngất xỉu vì quá xúc động. Nó lật đật chạy lên lầu và lên đến nơi thì ngã sầm vào lòng Robert.

- Hai trăm năm mươi ngàn ! Robert kêu lên. Gần như cả một cái gia tài chứ ít à ! Cậu chỉ còn diện cho bảnh vào rồi bay ngay đến Đại sứ quán.

Nhưng Sylvain lắc đầu :

- Không, mình không đi đâu ! Cậu biết là mình làm như thế

đâu phải vì được thưởng đâu. Trạng thái trong suốt của mình đã có ích lợi gì đấy là đủ mình hạnh phúc lắm rồi.

Robert không đồng ý với cách suy nghĩ đó:

- Cậu thật là vớ vẩn, Sylvain à. Cậu đâu có biết sẽ có thưởng, không ai có thể nghi ngờ gì về sự vô tư của cậu… Mà lâu nay cậu cứ lo lắng về khoản tiền phải chi tiêu ở đây. Cậu không nên chỉ nghĩ đến cậu thôi, mà phải nghĩ đến mẹ cậu, đến chị cậu nữa, Sylvain ạ. Cậu hãy đi đi."

Lý lẽ cuối cùng đã có tác động đến Sylvain. Robert đã thuyết phục thành công Sylvain và cùng nó đi tới Đại sứ quán. Ở đó, rất nhiều phóng viên báo chí đang chờ hai đứa, và hai chàng phải khó nhọc lắm mới đi khỏi vòng vây của các nhà báo … Robert chờ bạn tại tiền sảnh. Một tiếng đồng hồ sau, Sylvain từ trong đại sảnh đi ra, tấm séc quý giá đã nằm kỹ trong ví.

- Cậu nói đúng Robert ạ. Phu nhân Đại sứ đã đích thân tiếp mình. Bà ta nói rằng bà rất hạnh phúc khi tìm lại được những món nữ trang và trao cho mình tấm séc làm mình quên hết ngại ngùng."

Robert cười và nói:

- Cậu thấy chưa ? Một lần nữa, cậu lại để mất thiên hướng. Đáng lẽ cậu đã là một nhà thám tử có tài. Của cải đang ở dưới chân cậu đó.

- Của cải ở dưới chân mình ư ?… Cậu quên là chân mình cũng vô hình, thì ai mà biết để của cải ở đâu được.

Robert cười vang … Hai anh bạn trẻ đi bộ về khách sạn để có nhiều thì giờ tận hưởng hết hương vị của cuộc dạo chơi. Trẻ bán báo đã rao vang, loan tin cảnh sát đã bắt được bọn trộm ở đại sứ quán, nhờ có một thanh niên người Pháp giúp khám phá ra.

- Sylvain, chưa về khách sạn vội.. Cậu phải chiêu đãi mình một bữa tôi ở nhà hàng ngon đi, giờ thì cậu khá giàu rồi mà …

… Hai hôm sau đến ngày thứ bảy, hai đứa đến đón Maria Luisa. Từ hôm ở Santos về, chúng chỉ gặp Maria có một lần trong chốc lát mà thôi. Hôm nay, Maria Luisa được rảnh rỗi cả buổi chiều.

Rất sớm trước giờ hẹn, hai chàng trai đã ra đi. Chúng đi tản bộ trên đại lộ Pétropolis. Sylvain rất xúc động … Chúng nó chờ không lâu. Mấy phút sau giờ hẹn, Maria đã xuất hiện. Cô gái mặc một chiếc váy đầm may bằng vải bông in hoa giản dị, nhưng rất duyên dáng. Maria chải đầu rất cẩn thận và thoa một lớp phấn nhẹ. Khi đến gần hai người bạn trai, cô lại trở nên rụt rè.

- Tôi rất sung sướng được gặp lại các anh, Maria Luisa nói, hai má ửng hồng. À, anh Sylvain này, tôi đã đọc được trên các báo là bọn trộm đồ nữ trang ở Đại sứ quán đã bị bắt. Người ta không nhắc đến tên anh, nhưng tôi biết là nhờ có anh…

- Mà thật ra là nhờ có bạn đấy Maria Luisa ạ…, không có bạn, tôi làm sao tôi thoát được hoàn cảnh khi ấy.

Cô bé lắc lắc mái tóc đen dài, vẻ không tin. Robert và Sylvain đưa cô vào thành phố. Nhờ có dám mây mỏng từ biển bay vào, mặt trời dịu hẳn đi dễ chịu. Cô bé đi cạnh Sylvain, nó cao hơn cô đến một cái đầu. Cô bé tỏ ra vừa sung sướng vừa e lệ. Cứ quãng quãng chục bước chân, cô bé lại kín đáo hướng ánh mắt về phía Sylvain ngắm nhìn.

- Chắc bạn thấy tôi khác hẳn với hình ảnh bạn tưởng tượng về tôi. Sylvain cười nói.

Cô bé càng thêm đỏ mặt, thú nhận:

- Đúng vậy, tôi nghĩ là anh nhỏ bé, tóc hung cơ; nhưng anh lại cao to, tóc vàng…

Rồi cô tiếp:

- Xin lỗi là tôi hơi quá xúc động nhé. Từ lúc anh trở lại như mọi người, tôi cứ có cảm giác là tôi đã nằm mơ thôi, là anh chưa bao giờ là người vô hình cả, và trong nhà hầm khi đó không phải là anh…

- Thế bạn không nhận ra giọng nói của tôi ư ?

- Đúng đấy, đúng là giọng nói của anh, chỉ có giọng nói của anh bảo tôi rằng tôi đã không ngủ mơ.

Vừa đi vừa nói chuyện, chúng đã ra đến một đại lộ lớn. Bỗng Robert dừng bước. Chúng đã đứng trước một nhà hàng lớn.

- Các anh đưa tôi đi đâu thế này ? Cô bé lo lắng hỏi.

- Các bạn hãy nhìn đồng hồ kìa.. Giờ ăn trưa rồi có phải không ?

- Ồ ! nhưng không thể ở đây được !

- Tại sao không ?

- Ở đây quá đẹp, quá sang đối với tôi !

Sylvain mỉm cười. Cậu cầm tay cô bé dìu cô bước vào. Thực ra thì nhà hàng này cũng khá sang trọng. Đi giữa các dãy bàn ăn nhỏ trải khăn hoa là những người phục vụ mặc đồng phục trắng toát tay bưng các đĩa món ăn tú ụ. Chúng chọn một chỗ ở góc, gần cửa sổ nhìn xuống đại lộ. Maria Luỉsa hơi lo lắng:

- Bà chủ của tôi sẽ nói gì khi thấy tôi ngồi đây ?

- Hôm nay bạn chẳng được tự do hay sao ?

Cô mỉm cười, tâm trạng giằng co giữa niềm vui được tới nơi có cảnh bài trí dễ chịu này và nỗi lo bị mắng, vẫn như dọc đường, cô bé vẫn không ngớt quay sang phía Sylvain. Cô vẫn lo lo. Sự có mặt của người vô hình trong nhà hầm đã làm cô sợ hãi quá sức rồi cho dù cô vẫn tỏ ra can đảm. Sylvain hiểu điều đó. Trong bữa ăn, anh chàng kể cho bạn gái nghe những thí nghiệm của nhà bác học Pierrefitte, và cố gắng phân tích cho cô gái những xúc cảm mà nó đã trải qua trong thời gian còn là người vô hình, cùng những phản ứng của những người đã tiếp xúc với nó.

Cô gái hết sức chăm chú nghe, giọng nói này trước kia đã

làm cho cô run lên vì sợ hãi, mà bây giờ thì lại rất giản dị, rất tự nhiên. Những điều Sylvain nói đã làm cho cô gái sáng tỏ các vấn đề còn chưa rõ. Cô mỉm cười tin tưởng, thầm cảm ơn Sylvain đã mang lại cho cô điều cô mơ ước: quên đi những kỷ niệm ghê sợ ấy.

- Ồ, đúng rồi, cô gái hồn nhiên thốt lên, anh cứ như thế này thì tôi thích hơn đấy.

Sau bữa ăn, hai bạn trai hỏi Luisa muốn đi chơi đâu.

- Các anh có biết công viên "Le Palais" không ? Cô gái đề nghị. Đó là công viên đẹp nhất Rio, có trồng những loại hoa tuyệt vời. Người ta bảo là giống như một khu vườn ở Paris, công viên … à, công viên Tuiles gì ấy…

- Khu vườn Tuileries - Robert cười, chữa lại.

Công viên đẹp thật. Còn giống khu vườn Tuileries hay không thì chắc chỉ là trong trí tưởng tượng của cô bé Bra-xin này thôi. Có những cây cao to, lá rộng, có khía, bóng trải dài lộng lẫy. Những đài phun nước đưa đến từng luồng không khí mát dịu, khoan khoái. Thấy hai bạn trai liến thoắng vui vẻ, cô gái cũng trở nên bạo dạn ca ngợi xứ sở tươi đẹp của mình mặc dù cuộc đời riêng cô còn nhiều nỗi buồn khổ. Cô quên đi là hai giờ nữa cô lại phải trở về với cái bếp, với đống bát đĩa, với người da đen quản gia già luôn sẵn sàng mắng mỏ cô…

- Hình như nước Pháp còn đẹp hơn cả Bra-xin nữa, cô gái nói.

- Ai bảo thế ?

- Ở Braxin người ta thường nói nhiều về nước Pháp. Những người dân thủ đô giàu có đều đã ít nhất cũng một lần đi Paris, và khi trở về, ai ai cũng thán phục.

- Thế Maria có thích sang Pháp không ?

- Ồ, không, không thể là tôi được !

Nói thế, không phải là cô gái từ chối hay coi thường mà chỉ là sự ngạc nhiên, làm sao mà một cô bé làm công cho người khác dám mơ tưởng đến.

Cả ba đi dạo trong các lối nhỏ công viên. Thời gian trôi qua… trôi quá nhanh, và lúc nhìn lên đồng hồ công cộng, Luisa kêu lên :

- Ôi, đã đến giờ rồi kia à ?

Cô gái mất luôn vẻ vui sướng mà trở nên im lặng. Sylvain đoán là cô gái đang nghĩ đến một điều gì đó mà không dám nói ra.

- Hôm nay tôi thật là hạnh phúc, cô gái nói. Đơn giản vì tôi …

Cô gái không nói hết câu. Sylvain cảm thấy buồn quá, rồi đột nhiên cậu cầm lấy tay cô gái.

- Maria Luisa này, Sylvain nói, đối với chúng tôi cũng vậy, và đặc biệt đối với tôi, ngày hôm nay là ngày dễ chịu nhất trong

những ngày chúng tôi ở trên đất nước Bra-xin của bạn. Chúng tôi ao ước sẽ có dịp gặp lại bạn… Thế mà chúng tôi phải lên đường rồi…

Cô gái mở tròn to đôi mắt, thoáng ngước nhìn Sylvain rồi lắc đầu.

- Vâng, đáng nhẽ tuần sau chúng tôi từ giã Braxin, đi bằng tàu thủy… Nhưng bạn cũng hiểu là sau những biến cố như thế này, ở Pháp, mọi người nóng lòng mong đợi tôi như thế nào.

- Vâng, tôi hiểu, Luisa nhỏ nhẹ.

- Và chúng tôi đã đăng kí vé máy bay sẽ bay về Pháp, sau khi quá cảnh Antilles.

Maria Luisa không nói gì. Một nét buồn thoáng hiện trên khuôn mặt cô gái.

- Tôi hiểu … ở nhà đang chờ các anh …

- Tối mai chúng tôi khởi hành.

- Tối mai rồi !

Cô gái cúi mặt để che đôi mắt ướt. Sylvain cầm tay cô gái:

- Maria Luisa, không khi nào tôi quên được bạn. Không bao giờ tôi có thể quên những gì bạn đã làm cho tôi… Vì bạn nói là bạn yêu nước Pháp, rất có thể, một ngày nào đó bạn sẽ sang Pháp… Đừng nói là không. Không có cái gì mà không làm được. Bạn sẽ sang Pháp, bạn sẽ đến Paris và chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Cô gái thở dài hồi lâu mà không trả lời. Rồi cô lấy khăn tay lau nước mắt.

- Các anh sẽ ra đi … Tối mai tôi sẽ để cửa sổ phòng bếp mở. Khi máy bay cất cánh bay ra biển, lúc nào cũng bay ngang qua khu vực nhà tôi. Tôi sẽ chú ý nhìn những chấm sáng xanh, đỏ trong đêm … Và tôi sẽ nghĩ đến các anh. Tôi sẽ theo các anh trong suốt cuộc hành trình …

- Một cuộc hành trình mà một ngày nào đó, bạn cũng sẽ thực hiện.

Cô gái cười buồn bã, như trách Sylvain đã đánh đúng vào lòng ước muốn quá đỗi của cô.

Rồi cô chợt rút tay mình ra khỏi bàn tay của Sylvain, tay luôn nắm tay cô gái từ nãy giờ.

- Tôi phải quay về đây. Tôi sẽ về muộn mất thôi. Và cô chạy vụt qua công viên, không quay mặt lại.

PHẦN KẾT

Phía cuối một khu vườn ngoại ô, có ngôi nhà rộng rãi, đủ tiện nghi, nhưng không cầu kỳ. Dưới bóng một cây lê cổ thụ, trong chiếc ghế bành bằng mây, bút chì cầm ở tay, một đàn ông đang chăm chú đọc chồng nhật báo và các tạp chí. Cách đó chừng ba bốn bước chân, một chú bé con chừng bôn năm tuổi, đang chơi trên đống cát.

- Ba ơi, có phải chốc nữa bác Jacqueline sẽ đến không ?

- Đúng vậy, Pedro.

- Có cả bác Robert nữa chứ ?

- Tất nhiên rồi.

- Và cả Jacques và Babette nữa ?

Thỏa mãn, chú bé trở lại chơi trên đống cát, còn người cha thì tiếp tục công việc của mình: đọc báo và ghi chép. Nhưng không lâu được: tiếng chuông gọi cổng vang lên, cắt ngang tất cả.

- Ra mở cổng nhanh lên, Pedro, họ đến đấy.

Bỏ ngay thùng cát đang xúc chơi, Pedro, hớn hở tung tăng chạy ra cổng, sẵn sàng nhảy lên ôm cổ bác Robert, bác Jacqueline và hai anh chị họ. Nhưng cổng vừa mở, chú bé cụt hứng, chạy trở lại với cha:

- Có ông nào ấy, ba ạ.

Người cha nhíu mày đặt tờ báo xuống cái bàn con gần đấy:

- Lại một anh chàng nhà báo ! Chà, không khi nào họ để cho mình yên, kể cả một ngày như hôm nay !

Ông chậm rãi đứng lên, đi qua vườn ra đón người mới đến, trong thâm tâm muốn tống cổ người khách vô duyên này ra khỏi cửa. Nhưng người mới đến có vẻ khiêm tốn, chắc là phái viên một tờ báo phổ cập khoa học. Đúng vậy, người khách cũng tự giới thiệu như thế. Ông Sylvain Rambaud đưa khách đến ngồi dưới bóng cây lê, bên

cạnh mình. Người phóng viên không chờ mời lần thứ hai.

- Tôi có thể giúp ông được gì nào ? Xin báo trước để ông biết là tôi chỉ có thể dành cho ông ít thời gian thôi, vì tôi sắp có khách.

- Vâng, chỉ xin hỏi ông vài điều thôi. Đặc biệt là phát kiến mới đây của ông mà báo chúng tôi rất quan tâm: quy trình đóng băng nước biển.

Sylvain thở ra; đây ít nhất cũng đã là lần thứ mười người ta đặt cho ông những câu hỏi như thế. Lẽ tất nhiên, việc làm cho nước biển đóng cứng ở bất cứ nhiệt độ nào có thể có nhiều hậu quả đặc biệt mà Sylvain cũng mới nghiên cứu được một số, nhưng không phải bất cứ ai hỏi cũng có thể nói một cách cởi mở dược.

Ông tạm bằng lòng trả lời một số câu hỏi mà người phóng viên đã chuẩn bị sẵn. Người phóng viên lại muốn biết, chẳng hạn có khả năng làm đông đặc cả một biển như Địa Trung Hải hay Manche, hay là, làm đông đặc một lượng năm mươi mét khối nước biển cần có bao nhiêu năng lượng, hay là, phát kiến này có thể có tầm quan trọng rất lớn không ? v.v…

Rồi do tính tò mò nghề nghiệp đưa đẩy, người phóng viên trượt sang những lĩnh vực khác: những phát kiến trước đây của Sylvain.

- Ngài biết không, dư luận quần chúng cho rằng hiện ngài đang nắm những bí mật về người vô hình mà người ta đã đề cập nhiều, và khi nhà hóa học Pierrefitte qua đời cũng đã dấy lên nhiều dư luận…

Nghe đến đó, Sylvain nhăn mặt khó chịu :

- Tôi không quan tâm đến những dư luận đó. Nếu ông muốn, tôi sẽ không trả lời câu hỏi không liên quan gì đến quá trình làm đông đặc nước biển này.

Vừa nói, Sylvain vừa ngước nhìn đồng hồ và đứng dậy. Người phóng viên hiểu ý, liền cất bút, gập sổ tay.

- Pedro, con đưa ông đây ra cổng.

Sylvain ngồi lại xuống ghế, vươn tay lấy mấy bản ghi chép, nhưng khi đã cầm trên tay, nhà bác học trẻ lại ngồi thừ, suy nghĩ … Cũng ngày này, cách đây hai mươi năm, ông đã cùng Robert hạ cánh xuống phi trường Orly. Đã hai mươi năm… Hai mươi năm qua rồi mà người trong suốt vẫn còn làm cho người đời xôn xao, bàn tán. Thế rồi những kỷ niệm xưa trở lại cùng ông, ông như thấy lại đám cháy ở phố Laura-Ancin, cơn ác mộng kéo dài sáu tháng, đất nước Bra-xin, những con phố nẻo đường Rio, cô gái xứ Bra-xin có nước da bánh mật tên là Maria Luisa.. mà bây giờ là người vợ thân yêu của ông. Sylvain cũng nghĩ và nhớ đến quá trình học tập và nghiên cứu của bản thân mình, con đường đã dẫn ông đến với sinh học và hóa học, và những bước đầu danh vọng, điều mà ông không quan tâm nhưng

vẫn phải làm nô lệ cho nó… Nhưng một lần nữa, tiếng chuông gọi cổng đã kéo ông ra khỏi những kỉ niệm.

Cổng vườn vừa mở thì Jacques rồi Babette đã ùa vào, chạy trước bác Robert và bác Jacqueline. Thế là họ ôm hôn nhau chẳng dứt…

Đã thành lệ hằng năm, cứ đến ngày 26 tháng 6, hai gia đình tổ chức họp mặt kỷ niệm khi tại nhà này khi tại nhà kia, ngày hai chàng trai trở về. Mặc dù hoạt động xã hội của họ có khác nhau - vì Robert nối nghiệp cha trong ngành kiến trúc, hai người vẫn luôn bên nhau, và tình bạn của họ còn khắng khít hơn từ ngày Robert cưới Jacqueline.

Hôm nay ngày kỷ niệm lại có ý nghĩa hơn, vì đây là lần thứ hai mươi. Trời cũng sáng lạn như hôm nào hai đứa hạ cánh xuống sân bay Orly. Jacqueline vào bếp giúp Maria Luisa chuẩn bị bữa ăn, ba đứa bé cùng nhau nô đùa trên đống cát, còn hai người bạn thân ngồi lại trong vườn, cùng nhau chuyện trò, tâm sự.

- Nhanh thật đấy, Robert nhỉ, mới đó mà đã hai mươi năm rồi. Hồi đó chúng mình còn là hai chú nhóc mà bây giờ đã là người trưởng thành, già dặn cả rồi… Thế mà mình tưởng như mới hôm qua…

- Mình hy vọng rằng người trong suốt không còn ám ảnh cậu nữa.

- Nói là ám ảnh thì hơi quá, nhưng thỉnh thoảng mình cũng có nghĩ đến … Và nếu có lúc mình có quên nghĩ đến, thì lại có ai đó đến gợi lại cho mình. Vừa mới đây thôi, một anh nhà báo còn tìm cách hỏi mình về người vô hình.

- Điều đó chứng tỏ là người vô hình vẫn là vấn đề luôn luôn làm cho người ta quan tâm tìm hiểu. Thế cậu đã trả lời như thế nào ?

- Không trả lời gì hết. Người vô hình sẽ vĩnh viễn không tồn tại.

- Tức là cậu vẫn muốn giữ bí mật những công thức mà ông Antonio Rodrigues đã truyền cho cậu ư ?

- Hơn bao giờ hết!

- Cậu định mang luôn xuống mồ à ?

- Có thể như thế. Một phát kiến luôn luôn là một tiến bộ, một bước tiến tới tri thức.. Nhưng từ đó đến việc phổ biến…

- Nói cách khác, cậu không mong thực hiện người trong suốt. Mình cho rằng cậu quá nghĩ về cuộc phiêu lưu mạo hiểm của riêng cậu.

- Cậu biết là mình đã suy nghĩ rất nhiều về những hậu quả của phát kiến này. Cậu và tớ làm việc trong hai lĩnh vực khác nhau. Trong lĩnh vực của cậu, mọi thứ đều rõ ràng; cậu là dân xây dựng, không có gì phải bàn luận về công trình của cậu, mình muốn nói ở

khía cạnh nhân văn… Còn trong lĩnh vực hóa học của mình, mỗi khi có phát kiến mới, thì luôn có một câu hỏi được đặt ra: đây có phải là điều ta mong muốn không ? ta sẽ ứng dụng để làm gì ?

- Thật là cậu không thay đổi tí nào, Sylvain ạ, luôn luôn cẩn tắc.

- Chỉ trừ khi không có chút tinh thần trách nhiệm nào, còn không thì không làm khác được.

- Cậu lại nghĩ đến những lo âu hồi xưa … Cậu lại quên là hai mươi năm trước đây, cậu đã làm hơn năm trăm hành khách trên tàu vui điên đảo và trạng thái trong suốt của cậu lúc ấy đã giúp tìm ra một băng nhóm tội phạm.

- Xin lỗi Robert nhé ! Trên tàu Tras-Os-Montes, không phải mình làm vui cho mọi người mà chính là cậu đấy. Còn bọn tội phạm, ừ thì mình có góp phần trong việc bắt bọn gian, nhưng mình cũng dễ có thể … phạm trọng tội, hay là gieo rắc hoảng loạn cho thành phố Rio. Cậu thử tưởng tượng một thế giới mà bất cứ lúc nào người cũng có cảm giác bị theo dõi, bao vây do thám bởi những kẻ vô hình. Như thế thì thật là không sống nổi !"

Robert mỉm cười, đầu gật gật:

- Cậu đúng là nhà hiền triết.

- Nhà hiền triết… không, không phải … mà là …

Sylvain đang định tiếp tục giải thích thì có ai đó đặt tay lên vai:

- Thôi, các con ơi. Không nghe tiếng gọi à ? Thấy các con nói chuyện say mê thế, mẹ biết là không ngoài chuyện người vô hình. Thôi, xếp những kỷ niệm buồn phiền đó lại… Các con không ngửi thấy mùi thơm của món Arroz de Fornồ của đất nước Bra-xin à ? Maria Luisa đáng yêu của chúng ta vừa mới cho ra lò đấy.

Cụ bà tóc bạc phơ, da trán đã nhăn nheo đứng tựa người vào Sylvain chính là mẹ ông, giờ thì khi ở với con trai, khi với con gái, bà hạnh phúc nhìn ba đứa cháu nội ngoại lớn khôn.

- Thôi, vào bàn đi.. Các con sẽ thấy là món ăn thơm ngon không vô hình đâu, mà hữu hình và quyến rũ lắm.

HẾT

Chịu trách nhiệm xuất bản
Giám đốc
PHẠM VĂN AN
Tổng biên tập
NGUYỄN NHƯ Ý
Biên tập nội dung
TRẦN QUỐC HẢI
Biên tập mĩ thuật:
NGUYỄN THƯ YÊN
Minh họa
UYÊN HUY
Biên tập kĩ thuật
QUỐC HƯNG
Trình bày bìa
UYÊN HUY
Sửa bản in
ĐÚC VIÊN
NGƯỜI LỮ KHÁCH VÔ HÌNH
In 1000 bản, khổ 14,3 X 20,3cm.
In và đóng xén tại Nhà in Thanh Niên
62 Trần Huy Liệu Q Phú Nhuận.
Số in : 1613/98, sốxuất bản : 233/69-98.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 10 năm 1998.